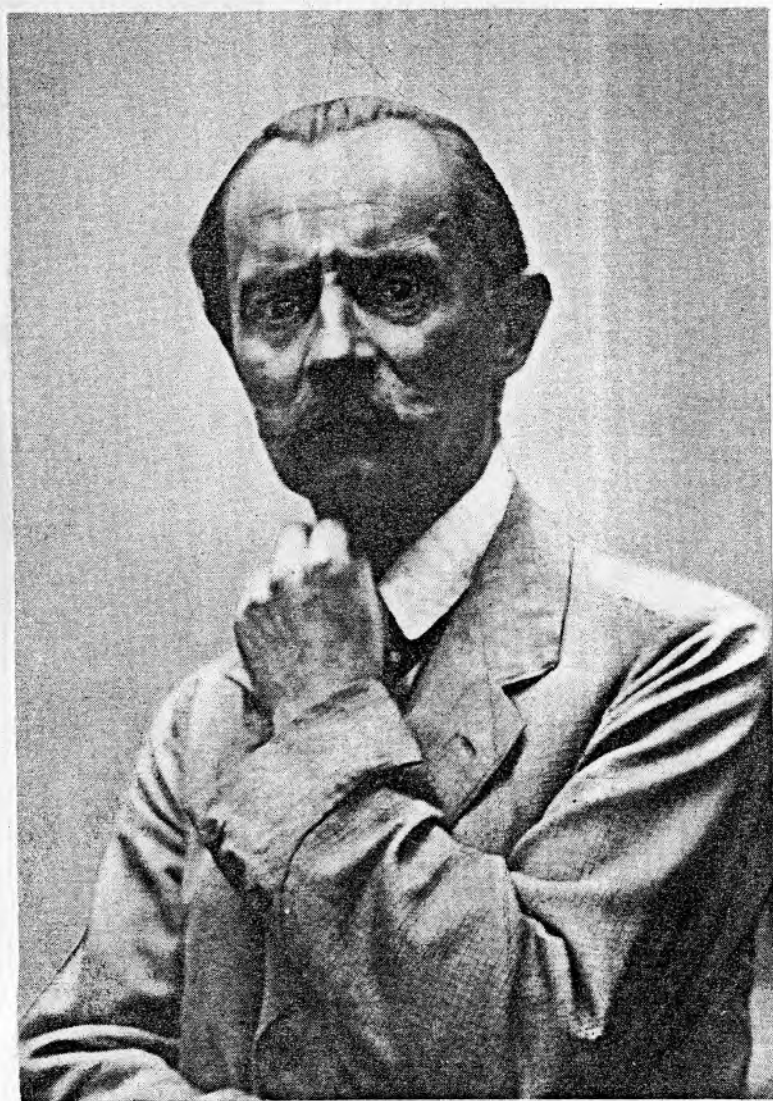

Ladislava
Klímy
spisy
sebrané

svazek II.
1987

Ladislav Klíma

Ž e n y D i o v y

(fragment románu

Lidská tragédie a Božská komedie)

Ž e n y D i o v y

jsou fragmentem obsáhlého Klímova díla Lidská tragedie a Božská komedie; dochováno je asi 524 stran.

Dosud uveřejněnými ukázkami jsou:
Soud Boží (Rosendorf, 1928),
Edgar a Eura (Picka, 1938),
Čas a smrt (Kruh, 1969),
Bílá svině a Příšerný konec Fabiův
(Vteřiny věčnosti, SNKLU 1967),
Elektra (v: Mezi skutečností a snem,
Picka, 1937).

Slunce zářilo již zcela jasně, a palčivě, šťastné tropické jitro, těhotné vším tím vířením dne omamovalo vonně duše, když (1) pohádkově oděny, vyšly z paláce. Rychlým, hrdým krokem přistoupily k ohromnému, nádhernému vozu, třemi páry vraníků taženému; oči jejich hleděly v otvorech závoje jen nehnutě vpřed, ničemu okolo pozornost nevěnujíce, jakoby celý svět se jich nedotýkal; tak počínají si všechny hrdé dámy, ač mohly by vědět, že jsou jen zbožím a že se s nimi jen jako se zbožím všude jedná; však právě proto, že jím jsou, mohou mýti tuto směšnou pýchu - ubohou pýchu oceněného zboží. Důstojně vystoupila Dita (2), která byla královnou po stříbrných schůdcích na vysokou plošinu, sluha rozhrnul jemnou, růžovou plachtu, jediné stěny i strop vozu tvořící a dívky mizely uvnitř. Zavzněly povely, dva tisíce (3) koňských podkov třasklo o dlažbu ohromného náměstí, vůz na nejpružnějších párech spočívající, hladce se hnul a již velmi rychle ujížděl v ohlušujícím třesku podkov k severu.

O jak spanilé je to zde! zvolala Dita,

když vůz se hnul. Věčně chtěla bych zde být! Teď musíme si udělat pohodlí. Je horko - už nyní, nevím, co moji krajané myslili, když si tuto zemi podmanili. Rosničko svleč mne a pak zas já tebe. Ach my nešťastné ženy! Dříve jsme se hodinu do toho oblékaly k vůli těm několika krokům z brány do vozu a teď zas musíme se aspoň čtvrt hodiny vysvlékat!

Kdo nám poroučel, abychom si vzaly k vůli těm několika krokům nejnádhernejší šaty, s nimiž je nejvíce práce, tázala se Arga.

Jakobys Ditočko, nebyla ty právě s největší rozkoší se oblékala, dodala Rona, rozepínajíc na Ditě spony, jichž bylo aspoň stopadesát.

Jakoby oblékání a svlékání nebylo jediným cílem a smyslem ženské existence! dodala Ziata, nastavujíc záda bohyni.

Cílem a smyslem světa a boha, doplnila tato a jala se něžně Ziatě pomáhat. A Porcia Doně, Lesbia Ale.

Mezitím přistoupila Aľgira k malé skříni, odklopila ji... Voda, zvolala, s kusy ledu a láhvemi! -Krucinál, co je

v nich? V těchhle víno - ale tohle černé - pro boha! aby to tak bylo - odzátkovala, ochutnala. Pivo! Pivo! jako nejlepší mnichovské! Dios uvařil sám v Benaresu mnichovské pivo.

Sláva mu největšímu muži minulosti i budoucnosti! zvolala Ziata, pijíc. To je přece něco jiného, než víno! víno aby člověk pořád jen cucal, aby se na mol nepopil - ale řekněte co je to za pití, nemohu-li si často a celý den důkladně přihýbat?

Snad poprvé od věčnosti v Benaresu uvařené pivo! zvolala Dita. Toutéž boží rukou, kterou s pomocí zbabělé indické lůzy svrhne grandiosně s této země ohromné britické jho - vaří nám pivo - nám -

Nám opilý sviním! vykřikla Porcia. Sestry řekněte: jsme všechny dohromady cenné jako špína za jeho nehtem!

Rona a Dona utíraly si již oči. Ale Argesteas dělá: není v tom tolik zásluhy - on jinak nemůže! toť manýra bohů. A Bůh bohů, jenž komanduje proti sobě vojsko z mlhovin, hraje si jím jako chla-

pec plechovými vojáčky, bdí zároveň, aby žádné pírkó z ocásku pelichajícího střízlíka předčasně nevypadlo. -

I karty támhle! zvolala Rona. A co všechno ještě! Dokonce i rákoska a metla!

O, jaký to něžný, vzorný muž! zvolaly s obdivem všechny. -

Vysvléknuvše se do naha, oděly se batistovými pokrývkami, právě takvelkými, aby zahalily celé tělo. Byly ve voze již připraveny; bílé, purpurové, jasně zelené, azurové - jednobarevné i překrásně pruhované. Bylo jich právě osm. Rozpředly se spory o každou z nich... Ač bylo by psychologicky zajímavé sledovat je, pomlčíme o tom -

Pijíce a kouříce ulehly pohodlně na měkké koberce. Zíata přimkla se k Arze, občas líbaly si ústečka, nosíčky, očka. Ala a Porča objímaly se. Lesbie hladila Doně modravé vlásy a zaslzela při vzpomínkách. Dona líbala ji za to přes krásně snědé ručky. - Vůz byl už dávno za městem, eskorta se rozptýlila až asi na deset mužů, klusajících před vojem.

Oh! pravila konečně Ziata, jak je zde krásně! Tak pohodlně, tak domácky, tak bezpečně!,, A tak tajuplně růžově! To jistě benareský sládek přišel na ten nápad, aby to bylo růžové. Kdyby to bylo jiné, nestálo by to za nic! Víte co je to nuance; Já to nevím. Jste tak krásné děvušky! myšičky, vidím ve vás jen poupátka růže, ipsissimo sensu. Jste zakleté princezny zde v tom záhadném růžovém prostoru - A hleďte! vidíte na stěně tu zářící amorfní skvrnu? To je slunce, když chcete něco vědět.. Ta skvrna čihá vše trojnásobně poetickým, rozumíte? to je hlavní moment na všem, ale vy tomu nemůžete rozumět! Víte, to je naše devátá sestřička zde - tak nějak či - A ten zářný pavouk na té plachtě poleze pro boha! stále výš, to bude zajímavé - rozumíte mně dobře?

Ale my ti dobře rozumíme, že si sama nerozumíš! děla Lesbie. Proč nemlčíš, když nedoveđeš náladu svou vyjádřit? Proč nemlčí ti všichni moderní malíři nálad, proč pokouší se stále sdělit nesdělitelné a vnášejí novou

a novou tmou a chaos do beztoho hanebného nejasného lidského myšlení?

I mlč! řekla Dia. Kdo mě jen vysvětlí, proč je mně tu tak tajemně blaho.. Myslím, že proto, že jsem zde jako v kleci, jako v žaláři.

Jen spoutány měly bychom ještě být, zvolala Dona. Spoutejme se pevně, sestřičky!

To by nebylo tak hezké, soudila Ala, protože tenkrát, když nás spoutané vezli z nemocnice do kriminálu, bylo to praošklivé -

Víš proč? děla Zinta. Protože obklopovala nás hrubá, ohyzdně žlutá plachta -

A víte co nás tu taky ještě tak blaží? řekla Hedona. Že jsme tolika mužskými chomouty střeženy... Ó toho slastného nebezpečí pro ženu!

Věčně chtěla bych tu tak jeti! vzdychla Rona. Žel, že to potrvá jen čtyři dny...

To bude právě dost, děla Porcia. Co tě teď rozteskňuje, bude ti pak vítáno. To je výborně zařízeno, že každé štěstí

provází zvyšující je, iluze, že mělo by trvat věčně, a ještě výbornější je, že vystřídá je sestárnuté právě to, čeho se dříve hrozilo - neboť teď stane se to dobrým a novým štěstím! Jak dobré je, že po štěstí následuje bolest.. Myslím, že bolest je jen služebnicí štěstí, že jest jí ve světě přesně jen tolik, kolik třeba, aby štěstí neomrzelo, aby bylo konservováno, osoleno, opepřeno, ooctěno. Připijme na zdar utrpení!

Mudrluj si jak chceš, řekla Lesbia. Utrpení samo o sobě zůstane něčím, na co se jen vy----

Jedno! ať žije ten prevít! zvolala Ziata a pila jako houba -

Tak si přiťukněme, děla Rona, ale nemysli si prosímtě, utrpení, že tě proto tak miluju, abych o tebe stálane, ne! jen tam zůstaň pro boha! Já tě sice ctím - ale když přece jenom jsi krásné jen zdálky jako požár, jako tygr v kleci.

Sestřičky, zdalipak je nablízku nějaký muž? pravila tu nevinně Dona,

rozhrnujíc plachtu.

Vezmi závoj, hledíš-li ven! zvolala Porcia. Ale vždyť já kouknu jen jedním očkem, prosebně zaškemrala Dona. Bože, co jsme to za otrokyně, že bez závoje nesmíme na vteřinu hlavu vystrčit! Kde je naše ženská důstojnost?

Je zcela správné, že jej nosíme! řekla Alzira. Nechodíme přece s nahou zadnicí, ale tvář naše je mnohem smyslnější zadnice, t.j. dráždivější. Kdybychom chodily pořád s nahými zadnicemi, brzo by tyto mužům se zhnusily... Ale tváře naše dráždí je stále.

Závoj, pravila Dita, činí nás tajemnějšími, půvabnějšími, - a co víc žena chce? Bože, já jej ráda nosím! Každé otroctví dráždí ženu.

Nerozvírej plachtu tolik! křičela Porcia. Vždyť tě mohli celou vidět, darebnice, - Dito, trestej!

Hleďte, Purano jede před námi! vzkřikla afektovaně Dona. Hleďte, jak jej cválající kůň stále povzhuje!

Nemluv! strhla ji Rona nazpět!
Můžeš strašně kompromitovat Dia svým
odhaleným obličejem! Co si jeho zbož-
ňující vojáci pomyslí? Co jiného než;
jak může ovládat národy ten, kdo nedo-
vede ovládat osm mizerných žen!

Lehčí sice, řekla Porcia, ovládat
osm národů než jednu pořádnou ženu.
Jak rychle jede ten vůz! skoro jako
osobní vlak! Přechází božská síla Dio-
va i do těch koní? --

Sluneční pavouk vylezl po plachtě
tak vysoko, jak jen v červenci může.
Všechny dívky byly dokonale zpité.
Horko ve voze bylo nesnesitelné. Jel
právě lesem.

Mně se chce spát! zamumlala Arga.

Spěme! řekla Dita. Ale to horko..
A víte co? Vystoupíme! Ať zastaví!

Ta růžová plachta mění to horko
v plamen, souhlasila Ala. Hej, zastav-
te, my vystoupíme!

Ale jak! zaúpěla Ziata. Já se nemo-
hu postavit ani na čtyři.

To uděláme Diovi zase ostudu!
vzdychla Rona.

Takhle opít jsme se přece jen ne-

musely! vzkřikla Porcia a dala si vši silou pohlavek -

Čeho si přejete, paní, zazněl mužský hlas -

Bože, na co se vymluvit? zasténala Rona -

Chceme z vozu ven! zvolala už Leslie, ale nemůžeme, jsouce vesměs stíženy slunečním úpalem. Ať přijde osm vojáků a vynesou nás do stínu!

Ty jsi moudrá, Leslie, pochválila jí Zlata.

Vynesou nás, vynesou! zatleskala Dona.

Za minutku ležely všechny na trávě ve stínu. Purano poznal dle asi čtyřiceti vyprázdněných lahví, že sluneční úpal nebude příliš nebezpečný ...

Kázal, aby přinesena byla ona štoudev, aby všechna voda, v níž dosud kousky ledu plavaly, vylita byla na tváře a téměř nahá těla žen. Řvaly, vymršťovaly se a padaly zas, nadávaly vojákům nejsprostšími jmény; Dona sápal se i na Purana - -

Za jaké hříchy trestá Allah svatého proroka těmito ženami ? bručel si Pu-

rano, vraceje se ke koním. A jaké tajemství asi spočívá v tom, že boží tento muž nedovede své ženy zkrátit? Ty být tak mé! A švihl několikrát jezdeckým bičem do vzduchu...

Byli právě u vchodu do úzké, stinné, zalesněné rokle, již protékala značná bystřina. Purano rozhodnuv se, že zde bude do šesti hodin odpočívát, rozkázal, aby dívky byly tam odneseny na trávník vedle vodopádu. Zde bylo velmi příjemně! Jsouce skalami sevřeny, byly zde jak v pokojíku, teplotu, v rokli beztoho poměrně nízkou, snižovaly ještě miliony vodního prášku z tříštícího se o četné skalní útesy kataraktu, v jehož velebně monotónní hudbě za chvíli blaze usnuly.

Spaly dobře asi čtyři hodiny, dvě dováděly, v šest zase do vozu nastoupily - v devět už zase byly přiořené. - Matný stříbrný pavouk na batistu těšil se neméně, než ráno oslňující. Kol půlnoci usnuly, ale dílem následkem jízdy, dílem odpoledního tvrdého spánku, spaly sotva dvě hodiny. Roz-

mrzelé se probudily, pár hodin s nudou proštěbetaly a když slunce vycházelo, doznamenaly si vesměs že mají jízdy a pobytu v růžovém pokojíku po krk. V šest hodin žádaly Peruna, aby jízdu přerušil, ale ten poslouchaje rozkazů Dio-vých, svolil k tomu teprve v devět. Dvě hodiny přeměnovaly v nádherných oděvech malým městečkem, po obědě usnuly, ale spaly velmi špatně. Nanejvýš rozmrzelé vystoupily ve čtyři hodiny zas do růžového vězení. Vzdorně hodily sebou na zem a ani k pití neměly chuť.

Dosud bylo nebe zamračené, ale teď objevovaly se nad jižním horizontem světle šedé mráčky, ony, jichž sotva bychom si povšimli, kdyby neměly ostrou stříbrnou obrubu, ony nejzlověstnější, jako je vše právě neopatr-ným se zdající a krásné --- Na severu však víc a více bělaly se obláčky jiné, věčně nehnuté - Himalaja...

Několik minut po výjezdu téměř ani vzdorně nemluvíly. Bože, zahovořila konečně Dita, kdo by to věřil? před

chvilí vstupovala jsem do růžového pokojíku se značně větší nechutí, než v rodném zámku do trestací komnaty a skoro s takovým odporem, jako tenkrát do bytu lidí, které jsem urazila, abych je na maminčin rozkaz odprosila... Pitomý svět! Jak hned vše v něm omrzí a ohyzdným se stane! - Pravda, Argo, že právě to umožňuje stále nové a nové požitky - ale čert vezmi všechny, když jsou eo ipso liché, malicherné, hloupé!

Právě proto jen jsou vskutku pravdivé, moudré a veliké! odvětila bohyň.

Kéž jsme už doma u toho jezírka! povzdychla Rona. Bože, ještě půl třetího dne bude jízda trvat!

Hrom aby do Dia uhodil! zvolala Leslie. Teď právě jsem z Purana chytře vytáhla, že děláme zbytečnou zajižďku na severozápad - proč? Aby tam naverbováno bylo prašivých několik set vojáků! A my sloužíme tomu za oběť, - aspoň o půl dne se cesta naše prodlouží!... Hrome! nemluvila bych tak, -ale

nevím co to - pryč je má všechna nálada, něco divného mně tísní, rozčiluje, -

Mne též! zvolala Rona. Jako bychom do nějaké děsné propasti lezly, jakoby nějaký netvor na nás číhal - natahoval již již chapadla -

Podivno! zvolala Porcia. Mně je tak, jakoby duše má měla všechny své vnitřnosti zvracet...

Příčinou je nastávající změna počasí, pravila Argesteá, která teď co chvíli plachtu rozhrnovala ne bez rozčílení. Tak děje se vždy, když po dlouhém jasu objeví se mráčky, - - rodí se náhle velký žal - obrat - je to hrozné! -

Co máš? co víš? - zvolaly všechny.

Ale nic! to nebylo obrazně řečeno! a znovu rozhrnula plachtu, vůz objížděl právě záhyb pahorku - Hleďte! řekla lhostejně, vidíte ten podivný štíhlý kopec tam v dáli? Dojedeme-li pak k němu do rána?

Zista a Leslie hleděly, kam prst bohyně ukazoval. Daleko, daleko na obzoru týčila se tam nápadně tmavě nad slabě vlnící se rovinou, hora význačně štíhlá,

jako homole cukru. Ale tak malá, že zrnko pšenice, mezi prsty zcela ku předu natažené ruky, bylo by jí bezmála zakryto.. - A nyní, snivě táhla se rovina do nekonečna a tichá, zlatá záře středního letního odpoledne spala na ní tajemně a horký vzduch tlel a z bezedné, mrtvé oblohy padal věčný mír v omámené duše a propasti Všetajemství otvíraly se - - a ta hora temnila se tam tak divně, tak divně - -

Vidíte, děla Lesbie, jak je štíhlý a - bože! co mně to projelo duší? Co - co - kde - sním?

Taky mně se najednou hlava zatočila! zvolala Ziata. Aby ta hora tam? bože! zas mne to udeřilo! Co to za mystického gymnosta - -

Ostatní tlačily se ke štěrbině - Hleďte, hleďte! zvolala v tom již zase Arga, usmívajíc se již. Ti dva jezdci předjíždějící náš vůz! Nejsou to originální zjevy? jde to teď hned ráz na ráz! Zašeptala si a v očích zjevila se jí extatická zbožnost. O osude! o božské hlubiny tvé, Osude, ty má Věčná Vůle!

Na mou duši! řekla Porcie, jsou to podezřelí chlapi! Jeden vystrojen jako papoušek, druhý obr, jakého jsem.. (4) Pietrový neviděla! A jak širokou, šklebivou, děsivou tvář má!

Pro muže zapomněly na horu a ta již zmizela za stromovou hradbou. Jezdci dohonili skupinu Puranovu, cválající asi dvacet kroků před vozem a vojensky pozdravivše. Zamračená tvář Puranova se obrátila k vozu - pokyn - a ten i celá kavalkáda se zastavila. Oba příchozí seskočili s koně -

Přes dva metry je ten chlap vysoký - a váží jistě dva metráky, znalecky odhadla Leslie. S tím by asi Pietro neopovrhnul bojovat - ach!...

Ten druhý, děla Porcie, je jen o málo menší - a ač hubený, jistě má ohromnou sílu, - nevím, proč to člověk cítí!... a jaký svérázný, energický má obličej - oči tak přímé opravdové - chlape, nejsi všední zboží!

Vypadají jako Don Quijote a Sancho Pansa - jenže i Sancho vzbuzuje respekt, děla Dita. Ale slyšte, co Don

mluví!

Generále, promluvil tento mohutným hlasem, jsem jihoindický šlechtic a toto můj věrný sluha, přítel Mahmud. Jen jednu nenávist jsem dosud měl: nenávist k mořským psům anglickým; jen dvě lásky: k této svaté zemi a vznešenému proroku Edřišovi. Když četl jsem před lety o zázračných jeho vítězstvích v Arabii, prochvívalo mnou nadšení od hlavy k patě, a již tenkrát děl jsem si: O. kéž by boží tento muž postavil se v čelě mých nešťastných krajanů, - a nic by Angličany nezachránilo! Žalem jsem onemocněl, když zákeřná koule zarazila tenkrát vítěznou jeho dráhu. Ale nejkrásnější den života mého zasvítil, když došla mne zpráva o vstupu jeho opět na indickou půdu a současně hned o skvělých jeho vítězstvích zde. Můj sen uskutečněn - oh! A bez meškání, všeho zanechav, vydal jsem se s Mahmudem na dalekou pouť, ve dne, v noci si odpočinku nedopřáváje - a tu jsem!

Přijmi mne, slavný jenerále, za prostého vojína! Mohu říci, že nejsem k zahození a za Mahmuda ručím jako za sebe. Sloužil jsem v mládí ve vojsku, abych jednou mohl proti britským psům obrátit vlastní jejich zbraně, byl jsem též v Evropě a mohl jsem tam zvědět, čím vlasti své mohu prospět; umím na příklad zhotovovat šrapnely i děla, a - hleď!

Hodil pušku k lící. Prostředně velký pták, asi tři sta metrů stranou rychle letící, opsal náhle zběsilý oblouk, pak vířivě padal, dopadl... (5)

Krucí p.....! zvolala Lesbie. To nějakí démonové nakladli mi do duše svá hnusná masařčí vajíčka, duše se hnusem svíjí, chce je dostat ven, zvrací... Poslední hodinu zdálo se mně pořád jednou že visí nade mnou bāvan, podruhé že jsem na dně moře, potřetí že až do nebes sahající příšera naklání ke mně pomalu svůj zobák, dlouhý jako věž, - a teď, hleďte! Teď bych přísahat chtěla, že venku nad tou boudou visí něco hrozného.

Kdož ví, usmála se Arga. Hle to sluneční zlato v okenicích -

Ala přiskočila, otevřela jednu, trhla sebou, několik okamžiků ztrnule stála, - pak s výkřikem odskočila.

Hrozné! zvolala Porcia. Nikdy jsem nespatriła, co by tak na strašidlo, na přízrak připomínalo! Ale nebojme se už! okoukejme si to! Hle, už to ztrácí největší část své příšernosti. Interessantní, hm! Haha!

A dívky si to okukovaly. Nebylo to nic jiného, než hora asi 900 m vysoká, s hradem na temeni, Pata její byla as půl hodiny vzdálená. Byla zcela neoby-

čejně štíhlá. Měla barvu ustydlé krve. Strán její byla nepopsatelně fantasticky rozbrázděná. Vrchol jako uťatý měl z této strany asi tři sta metrů délky. Byl hustě temně zelený, lesem porostlý. Uprostřed týčila se divně štíhlá, asi pět metrů vysoká skála, na ní vysoký hrad s padesátimetrovou věží. Toť suchý popis. Ale aby vycítěn byl strašlivý dojem, jímž vše to působilo, bylo by téměř nutno vidět vše v podrobnostech. Již náhlé uzření ohromné hory nad námi zděsí; což teprve hory krvavé, tak štíhlé a příkré, rozryté tak strašidelně, že podobalo se to pekelnému písmu, vyrytému tam démony, že celá hora činila dojem ďábelského, k boji nějakému se pomalovavšího, tetovaného netvora. Ještě divěji týčila se nahoře skála, nad černým skoro jezerem stromů, a nejdivěji, nejhrozivěji příšerný hrad v té nebetyčné výši tak paradoxní, k tomu teď tajemně osvětlený žlutou, přízrakově tichou září podvečerního slunce, obletovaný několika obláčky jako duchy. Ohromná výše, z níž stra-

šil; nezvyklost toho, zvláštní, královsky pustá, pohádkově vábně strašidelná nálada vanoucí z všeho - vše to však jen z části ospravedlňovalo dojem, který bleskem dívky zasáhl! Hlavní bylo cosi metafyzického, naprosto nevysvětlitelného, co omračovalo duši sebe nepřístupnější.

Rychle se oblečme a vezměme závoje! odtrhovala konečně Porcie družky, v němém strnutí na strašný obraz hledící. Všechny jsme se prohřešily, všechny musíme být potrestány. Rychle! Jak kouzelné - o sestry! Ještě dnes musíme tam vystoupit. A - víte co? Měly bychom tam aspoň nějakou dobu bydlet! Jak kouzelné by to bylo! Jak heroický pobyt pro nás, nás - rozumíte?

Ach ne! ustrašeně zvolala Dona. Vidím, jak mne pouhé pomyšlení na to svírá duši. Kéž bychom raději byly již daleko neblahého tohoto místa!

Dita jen se smála, ač v nitru též bylo jí úzko. Vezmeme si průvodce! navrchovala. K čemu by byli ti muži, kteří

včera přišli k nám? Požádám Purana, aby tomu obru rozkázal provázet nás-

Všechny radostně zatleskaly ručičkami.

Zavolaly Purana a ten nenamítal, aby podnikly výlet na starý hrad, jenž, jak slyšel, Dáblův Roh se jmenuje. Žádal však, aby ručnice vzaly s sebou. K doprovodu nabídl se jim statný včerejší příchozí sám. -

Strmou cestou stoupali na jehlan. Dívky nemluvíly; zvláštní tíseň padala na ně. Pod nimi zela hluboká propast, slunce před chvílí jasně svítící, skrylo se za obláček. Ten houstl a šedivěl, až náhle zčernal. Zem zachvívala se pod jejich nohama, tajemný šelest kolem sténal. Čím dál tím těžší smutek obetkával mysl jejich. Každou chvílí již již myslely, že se zřítí do propasti a přece nepochopitelná síla táhla je výš a výše. -

Konečně octly se v hradním, divě trávou zarostlém nádvoří. Koldokol černé zdi, v nichž ještěrky běhaly po rozviklaných kamenech. Několik

schodů vedlo k dlouhé, temné chodbě, na jejímž konci čněla věž.

Průvodce usadil se na jeden z vyčnívajících kamenů. Chcete-li prohlédnouti si hrad, počkám zde na vás! řekl rozhodným hlasem.

Ne, ne! Nechoďme dále! Vykřikla Rona zděšeně.

Ale dívky vnikly již do temné chodby, do níž ústila řada pokojů. Dita, otevřevši dveře, vkročila do první komnaty. Jak teskno je zde! řekla sklesle, neb v tu chvíli pocítila tajemnou úzkost a vzpomněla si, že právě podobného dne, kdy černý vítr kvílel, uzřela kdysi prvního svého milence naposledy.

A ten mrak, jak se k nám blíží! - řekla Ziata. A je velký jako slon!

Nech zrak zrakem a slona slonem! odtušila Leslie třaslavým hlasem.

Pro boha! zvolala teď i Porcie. Jak ten vítr zakvílel, slunce se zakrylo a - již obemýká mlha věž, - již jest u okna, - již sem vniká, - jak všechno ztemnělo, zpříšernělo, - počkejte, až se zas vyjasní!

A vskutku náhlé ztemnění působilo přímo hrozivě. Věžztratila se zrakům dívek úplně. V pokoji zavládlo šero, jako hodinu po západu slunce. Dívky s tenkými výkřiky stulily se k sobě a jako vyplašené myšky hleděly stále kol sebe, nevynoří-li se z kouta nějaké strašidlo. -

A tma ještě vzrostla - - Ale umíněná Lesbia chtěla dále. Tu bouchly dveře a - .

A v ten okamžik zavzněl slabý třeskot z otevřených pokojů - pronikavě vykřikly, tváře jejich se znetvořily zsinalou hrůzou. Nelekejte se! zajektala Lesbia. Nic to není, na podobné zvuky jsme již zvyklé. - Dita se zachvěla a nevědouc proč, klesla na podlahu - On jde, on jde, šeptala, teď to přijde... Chtěla povstat, ale nemohla, chtěla křičet, ale nemohla. - A tu ozvaly se na chodbě tiché kročeje, tak podivné, jakoby to ani lidská hoha nebyla; a stávaly se silnějšími, blížily se -

Znovu vykřikly - neboť slyšely zvláštní šelestění ve vedlejších pokojích.

A rostl, rostl - a náhle objevila se v očích jejích, mezi dveřmi, postava muže se strašnou tváří -

Jako Dítě i jim ztuhly údy i hrdlo. - Příšera stála nehnutě na práhu v děsivém šeru, hleděla na ně, ale očima nehýbala - neboť - byly upřeny jen na Ditu - A tak uplynulo půl minuty.. Několik skřeků zavznělo zatím -

Tu rozkvetlo rychle světlo, - a náhle zazářily sluneční paprsky - Ženy přišly k sobě.

Zbraně! zvolala Arga a vyřítila se - vzhůru naň! Zhubme její! vzkřikly Ala, Porcia a Ziata. Všechny mimo Ronu povstaly, uchopily pušky -

Ale když se ohlédly, strašidlo už neviděly... Chvilí váhaly -

Za ním! Zařvala Lesbia a statečně skočila ke dveřím. Ostatní za ní, - i Rona, aby nezůstala sama - Chlape! řvala Porcia, jen počkej, třeba jsi strašidlem, uvidíš, jak tě rozmlátíme! My se vyznáme ve strašidlech, stejně jako ve vraždění lidí -

Příšeru ve vedlejších místnostech

neuzřely. Řítily se dále, ale nespátřily ji ani v dalších pokojích. Utekla do věže! Křičela Dita, která nejdéle zůstala strnulá, ale náhle se rozběhla více, než všechny ostatní.

Běžme tam za ním, ať se přesvědčíme!

Ano, do věže! křičela Ala. Rychle, ať tam přijdeme dřív než on!

Ku předu! zvolala Porcia. Ale co to? Slyšely jste? A vskutku! V Předposledním pokoji slyšely zvuk jako cvaknutí kliky - Na okamžik se zarazily - ale již vrhla se Dita ku předu. Právě utekl na chodbu, slyšely jste? řvala zběsile. Za ním, ať tam dorazíme dřív, než vleze do zdi!

Bláznovství! řekla Lesbia. Je-li to přízrak, dovede zmizet a je-li to člověk, který nás straší, nepromění se v obraz -

Nesmysl! Člověk! zvolaly všechny. A již uchopila Dita kliku a neohroženě vyřítila se na chodbu, mávajíc ručnicí - Ostatní za ní -

Ale na chodbě vykřikly znovu a zastavily se - Spatřily příšeru opět.

Stála asi dvacet kroků od nich - ale hned třemi kroky octla se u dveří vedoucích do věže a zmizela v nich -

Za ní! zařvala Dita, které teď vlasy se zježily. Neřekla jsem, že utíká do věže? Mizerné strašidlo!

Vběhly do tmavé chodby. Zřetelně zaslechly dupot před sebou. Octly se u schodů, běžely vzhůru... Ale ničeho nespatriily.

Ježíš Maria! Vzkřikla Dita a Rona, - vidíte? Oh, oh!

Je to obraz nebo skutečnost? zvolala Porcia a přistoupila. Ach! ten obraz! Ale zdálo se mi, že je to živý člověk -

Byl to! zvolala Dita a Rona, když jsme sem vstoupily, hýbal se! Což jste to neviděly? Právě vstupoval do stěny -

Neviděly jsme nic! zašeptaly a hledaly zeď, aby se opřely - Jen Dita a za ní Ala vrhly se ke stěně a jaly se bodat obraz do hrudě. Chcípni! volaly

Přestaňte! Nezničte jej, vždyť je to zajímavé! řekla Ala, odtrhujíc je

Oněměly a usedly na podlahu-. Slunce
příšerně žluté hledělo dovnitř -

Strašné! zvolala konečně Ziata. Co
to znamená?

To znamená, děla Dita zběsile, že
tento padouch má na mne namířeno! Jen
na mne! Znáš jej odněkud, - jen na mne
hleděl jako mrtvola - a je to něco ta-
kového. Ó, co to všechno znamená? Kéž
by se vzpomínky mé rozjasnily! Ale
jednou svedu s ním boj, boj! A musím
zvítězit! Vždyť je to směšný chlap
při své hrůze! A povstavši, kopla ob-
raz. --

Ó, pojďme odtud, pojďme k vojákům!
sténala Roňa. Umírám! Kdo to má snést?
Ó, proč jsme to dělaly! Pojďme, je zde
hrozně - slyšíte - sl yšítě? Bože můj!

Ve vnitřku věže ozvalo se zvláštní,
slabé drnění -

Pryč odtud! Vykřikla Ziata. Rychle,
- nebo se věž na nás sesuje. Cítím to,
tuším to!

A všechny, strašně křičíce, daly se
na útěk.

Polomrtvy octly se v prvním pokoji.
Ale tolik duchapřítomnosti měla Lesbia,

že dvéře zamkla. Ven! zvolaly Rona a Dona.

Ale náhle rozlétly se dvéře jako samy sebou a - objevil se muž se strašnou tváří. Děsný byl pohled naň! Tvář jeho byla napolo kostrou, napolo hni-jícím masem. Oči změnilly se v bahno. Strašný zápach rozšířil se po komnatě. Nemluvil, jen hrůzné, nezřetelné zvuky vydávala mrtvolná ústa...

Dita myslela, že padá do pekla a pozbývala ducha. Nikdy, nikdy se ho nezbavím! zaúpěla. Věčně bude mne pronásledovat, pokud ho nepřemohu. Všechno musí člověk přemoci, všechno vytrpět, všechno si odbýt. Nuže, co má být, ať se stane, ať se stane!

A právě tato slova, vyskočila šíleně uchopila mrtvolu za ramena a vtiskla jí ve smrduté bahno, jímž žluté zuby byly obklopeny, políbení - pak zhroutil se - - -

Dívky zděšeně se k ní vrhly, Dita však hned přišla k sobě.

Nechte mne, - drahouškové - vše musí si člověk odbýt! ale jak je to -

Máš pravdu! zvolala Arga. Smrt je méně, než nic, neboť je život! Jen statečnost je vše, sestřičko. - ale teď pryč, dusím se hrůzou - - -

Vyběhly, více mrtvy než živý a obávajíce se, že se teď ten kamenný netvor na ně zřítí, střemhlav sestupovaly z příkré skály; všechny měly již ruce zakrvácené. Včerejší příchozí byl nyní stále u nich a pomáhal, kde jen mohl: jednou zachránil Alžíru před pádem aspoň pětímetrovým uchopiv ji za ramena, když již celé tělo její viselo nad propastí.

Konečně stanuly na bezpečné půdě a - zde teprve přišly k sobě... Klesly na trávu - za chvíli, zahleděvše se do sebe, polo se rozesmály, polo rozplakaly -

Nu, tak co? otázala se Rona, trváte dosud na svém rozhodnutí bydlet tam? Co,co hrdinky? Co, Dito?

I dej s tím pokoj! zasmály se Ziata, Dita, Leslie dětsky. Za nic na světě! Jen Arga zoubky do rtů zařala, mračila se hrozně - ale stále mlčela.

Nikdy, řekla Leslie, necítila jsem takový strach! I samo zjevení strašidla nepůsobilo by tak, jako to děsné očekávání, to číhání tajemného na tebe - Dej pokoj, zkazily bychom se tím pro celý život! Již teď odneseme si snad odtud choc, který bude měsíce nám citelný. Opakovat se to vícekrát, jsme nervově zničeny -

Dovolte, vznešené paní, abych se vmísil do vašeho rozhovoru, připojil se k nim, když vykročily, jejich průvodce Sahib. Divím se, že vy Evropanky, vzdělané dámy, můžete věřit na strašidla. To opravdu jsem nečekal. Já jsem se evropské vzdělanosti vlastně jen dotkl, ale nevěřím již v nic nadpřirozeného.

Pamatuj si, milý člověče, zastavila se Ziata, že naším zvykem není věřit. Co víme, to víme, co nevíme, víme, že nevíme a neobelháváme se, že to víme, - čemuž říká se právě víra. A vlastně víme, že nic nevíme a ani to a proto, kde řekneme, že něco víme, znamená to stále totéž, jako bychom řekly, že víme h....

My se ničím, ničím nepoutáme, my tančíme božsky nade vším. A dále: nevzdávej se, dobrý muži, pověr svých předků a v.... se na evropskou vzdělanost!

Při obou sprostých výrazech této řeči přelétl tvář cizincovu viditelný hnus...

Nepřu se s tebou, vznešená paní! Jsemť ve vědění pouhý mrzák. Ale přece myslím, každý musí uznat, že strašidel není -

Že prý není strašidel, koukejte, sestřičky! rozchechtala se Alžíra. Už jste slyšely takový nesmysl? Ten člověk blázní! Prý není strašidel, hihi!

Neblázní, ale je příliš paradoxní! zastala se ho sladce Ziata.

To nechme stranou, řekl s marným tajemným opovržením Saib. Mluvme jen o daném případě. Z toho, čeho byly jsme svědky, nenásleduje ještě, že by ve hradě strašilo!

Ták! zvolala Ala. Tys v komnatách nebyl. A co ten sten? to šelestění a chvění? Co ty všechny naše pocity?

I ty osle!

Co ta děsná nálada hlavně? pravila Dita. Což nechápeš, že již ona musí vyvolat přízraky, nebo, jak se tomu říká, halucinace?

Halucinace? proč ne, ty přece věda připouští, jasná paní!

Věda je tak milostiva, že připouští existenci vody, žita a žab! skočila mu do řeči Rona.

Muži! děla Dita, žádám od tebe titulování, jaké mně přísluší. Byla jsem dříve jen vévodkyní, teď jsem trochu více. Teď jsem konkubínou Diovou!

Já trnu, vznešená paní! Ale k věci! Sten ten možno přece vysvětlit např. podvodem. Slyšte!

A dívky zaslechly zvuk, dosti podobný tomu, ježž slyšely na cestě. -

Tys nás podvedl, darebáku? rozkřikla se Ala.

Ne! zvolal, zlostí zblednuv. Chtěl jsem jen ukázat, jak možno by bylo -

Uspoř si slov! zvolala Porcia. Zvuk ten nebyl zdaleka tak příšerný, jako ve hradě! Mezi oběma je stejný rozdíl, jako

mezi skutečným jablkem, živou osobou a dobře namalovaným jablkem, voskovou figurínou. Ale chlapík jsi v mnohém ohledu!

Díky, vznešená paní! A co se toho chvění, šelestění týče, řekl jsem již, že Dáblův Roh je patrně vulkanického původu, že lehké zemětřesení -

A tak dále, víme! pravila Dita. Mohl bys to svéstí též na elektřinu, nabortění se zdí, prosakování jich vodou nebo na jaké ještě hlouposti, ale pamatuj si, že všechny tyto zjevy jsou strašidelného původu, že vše děje se nadpřirozeně, že nejprůřirozeněji konečně ještě vysvětlíme vše pomocí zázraků a strašidel. Adie, milý muži!

A vys... se na evropskou vzdělanost, papouškovala Hedonka po zbožňované Ziatě. A už táhni!

Zase zkřivila se tvář Saibova, - a nedržel se: mohla bys mne, spanilá dívka, poučit, jak vykonat mám tuto krásnou věc na abstraktní pojem?

Slyšíte? zvolala Ziata; teď se demaskoval! Neřekla jsem vám hned, že je to

morální prase?

Kroť se, Ziato, je to šlechetný muž!
napomenula ji Rona.

H...o je! a ne šlechetný muž! zvolala
Donička. Slyšíš? chomoute, proč máš mně
říkat jen dívko, když ostatní nazýváš
vznešené paní? Já jsem už zrovna tak
konkubina Diova jako ony, třeba mně te-
prve půl patnácti roku, osle!

Já ti dám pár přes hubu! zvolala ma-
minka její.

Dej si mi je před sestřičkami! odsek-
la dceruška, ale budeš-li mne zahanbo-
vat před cizím člověkem, tak ti je dám
sama!!

Zdálo se, že bude Saib zvracet. Ostat-
ních šest dívek se rozchechtalo, a Saib
promluvil!:

Předně odpusť ty, vznešená paní, a
uklonil se před Doničkou, že nevěděl
jsem, že ráčíš být již prorokovou kon-
kubínou. Gratuluju! A tobě, vznešená
paní, uklonil se před Ronou, gratuluje
k tak vychované dcéři - a - Zarazil se,
zašel, zapomenuv na chytrost, trochu
příliš daleko - - -

Jak se to opovažuješ s námi mluvit? zařvala Ala a povznesla pažbu. Sestřičky, - tohle si nechat líbit - ?

Mlč! řekla Porcia. On jinak nemůže - a ctím jej za to! Nedovede se k našemu nazírání povznést.. A nechtějme od něho mravy evropské!

Ale chceme od něho, my ženy Diovy, mravy otroka! zařvala Alžíra.

Ty mlč! zvolala Rona. Kdyby tě nebyl nechtyl, byla by sis před chvílí rozbila svou nevymáchanou hubu! A ty, Ziato, ty se styď! Hned od počátku mluvíte s ním urážlivě, jako by nám byl nepřitelem a on je naším přítelem, prokazuje nám tímto tisíc pozorností a chová se nejuctivěji, uctivěji, než samy zasloužíme. Je to ordinairní od vás!

Trochu pravda, Ziato! řekly Dita a Lesbia - -

Cože? jala se běsnit bohyně. Chováme-li se špatně k někomu, kdo mi ublížil, jaká na tom zásluha? To dělá každý vůl! Ale chovat se špatně k někomu, kdo mi jen dobré dělá, kdo mne miluje, kdo se

za mne obětuje, - to ~~jmx~~ jmenuju teprve zásluhou! to je sebepřemožení a sebepřemožení je jediná ctnost!

Vidím, vznešená paní, že jsi stejně geniální jako krásná a statečná! Hlásáš jakousi novou etiku, nad níž žasnu, nechápaje její hloubky.

Jen se posmívej, chlapče! zařvala Ziata a namířila naň ručnici. Věz, že hlásám ji po léta ne slovy, ale činy! Můžeš se hned přesvědčit!

Četl jsem též něco o tom, vznešená dámo! odvětil Saib bez nejmenšího strachu - Dle ní měří se prý hodnota člověka dle toho, kolik úkladných vražd má na svědomí. Dle ní neuznává se při koupi dnešní zlatá, stříbrná, papírová mince, ale platí se jen mincí olověnou nebo ocelovou, třeba ubohé hokynářce, vdově, která má sedm malých dětí. Dle ní považuje se za hrdinný čin přepadnout chudého kupce, zabít ho bez nejmenších výčitek svědomí, dle ní považuje se za hrdinství odměnit pohostinství britského plukovníka a jeho choti smrtelným bodnutím - prý ovšem dle oněch evrop-

ských novin - dodal rychle, vzpamatovav se konečně. Ovšem já tomu nevěřím a jen proto jsem k vám takto promluvil, abych upozornil vás, že dílu svatého proroka a blahu mé vlasti, za kterou zemřít chci, počínáním svým škodíte! A teď mne udejte Puranovi nebo zastřelte, mně je to lhostejno! Vykonal jsem svou povinnost!

Chvilí bylo ticho. Nejistota, váhání, podezření zmocnilo se dívek.

Dáme ho zastřelit nebo aspoň zatknout! zvolaly Ala, Dona i Lesbie.

Ale s tímto návrhem nesouhlasila teď Ziata. I usoudily dívky, aby Argesteia rozhodla. Ta, dajíc se do vznešeného smíchu, přistoupila k Saihovi, skoro něžně položila mu ručku na rameno a usmívajíc se vlídně, řekla:

Odejdi, drahý muži, a neboj se! Na nás záleží stejně málo, jako na tobě!

Pod jejím pohledem Saibovi, cítícímu se být prozrazen, přestalo bít srdce. V boji s tygry a loupežníky nejsem snad nejhorší, ale v boji s ženskými jazyčky přiznávám se s hanbou ke své malosti -

řekl zmateně a zahanben odešel - -

Byla již úplná tma, když vrátily se ženy Diovy domů. Vítr obrátil se zatím k východu, kde křižovaly se již blesky; i hromy počínaly rachotit . Tělesně velmi unavený, ale duševně teď, částečně vzrušujícím vlivem posledních rozčilujících událostí, částečně obratem větru, dosti čile vsedly do přípravného vozu a za vzmáhajícího se rachotu z výše, vyjely.

Jely velmi rychle a čím více vzdalovaly se otrávené sféry Dáblova Rohu, tím veselejší se cítily.. Za čtvrt hodiny zvučel již vůz nejbujnější dívčí veselostí! Choc nebyl nebezpečný - zdravé ženské nervy odrazily jej úplně. Ale stále více rachotily hromy a náhle spustil se liják tak strašný, že za chvíli vůz sotva krokem ku předu se bral - Ale na štěstí vjíždělo se právě do většího městečka. Purano rozkázal, aby se zde přenocovalo.

V krásném pokoji byly dcerušky až do dvou hodin a lomozily bezmála jako neustávající hromy na nebi, jež utichly právě teprve, když dívky ulehly, jako by je nechtěly ze spaní rušit.

Spaly výborně do sedmi hodin. Nebe bylo již opět úplně jasné - jako jejich duše. Těšily se opět na své růžové vězeníčko a ještě více na nové své obydlí, kam mělo se dorazit již nazítří dopoledne. Když posnídaly v pokoji svém, nebylo dosud vojsko připraveno. Tu pravila Ala, která měla dnes velení:

Ať koukám z kterého chci okna, nikde nevidím našeho včerejšího kamaráda - patrně tedy dělá ostudu za kopečkem, který přiléhá k zadní straně tohoto domku. Než se ti lajdáci vojáci připraví, vyběhneme tam a pošleme mu poslední políbení - viďte? Vlastně co se ptám, já jsem dnes královna - alou marš!

Alinko, prosila Rona, nechodme! Proč kazit si krásnou náladu pohledem na včerejší den?

Až pojedeme, budeme toho kolohnátka vidět, tak co na tom ?

Nemusíme, nebudeme-li rozhrnovat plachtu!

Ale fuj! Honičko! zvolala Porcia.
To už je zbabělost jak měsíc!

Zdá se, ale není! odvětila Rona.
Hleďme na věc logicky. Až moc okolností nasvědčuje, že Dáblův Roh je nebo může se stát naším osudem, naším stručným osudem - počátkem konce! Ano, ano - a ten bude hrůzný, ó, jaká propast utrpení budoucích straší stále mou fantasií! Děsný sestup, rozklad - zkomírání, blbnutí, šílenství, ó, vy víte to! Ne nadarmo měly jsme včera, než se na obzoru poprvé nám objevil, tak ošklivé pocity! - A naše sny. - Pak okolnosti, za kterých včera dopoledne jsme jej uzřely - a naše pocity při pohledu naň, tušení. Ano! mám tušení, mám strach, že ta nestvůra magickou mocí táhne nás k sobě jako hroznýš veverku - že je nám souzeno tam přeci bydlet, abychom byly vyvrženy - napolo zničené! Víte, co záhrobní nestvůry z člověka dovedou udělat!

I vůli vám vezmou, na níž jste teď pyšné a vydají nás zcela na pospas nejhroznějšímu utrpení! Dobře řekla Lesbia včera, že pobyt tam by nás nervově zničil! A mám tušení, že nejen pro tento život, ale pro tisíciletí vrhne nás to dolů; - a snad pro celou věčnost, snad vezme nám ta hora něco pro vždy nenahraditelného. Zdá se mi, že stojíme na nejosudnějším rozcestí, - že máme svést rozhodnou bitvu s Osudem.. A proto - vyhněme se té nestvůře! utečme! ani na ni nemysleme! zamezme každému pokušení! Známe vaši nestálost, kolísavost, vrtošivost, mám tušení, že až ji spatříte, zase vás nějaká ztřeštěnost napadne - a proto - nechoďte na kopeček, prosím vás!

Co pravíš, děla Zita, není hloupé.. Ale rozumnost sama je hloupá. Třeba nás čekalo to hrozné, dlouhé utrpení, po noci den - a jen po noci! Nechtějme korelaci dobra a zla vyhodit ze světa jako kamínek z boty! V tomto bodě bylo dosud lidstvo šmahem bláznivé a blbé. Není vůbec nenahraditelných ztrát, jak se obáváš. Ve věčnosti tak jako tak stane

se vše, rozumíte? vše! Nic nemůže být vskutku poškozeno! nic člověku vskutku nehrozí! A vše musí se odbyt! A co se nestane teď, stane se později. A co se stane teď, nestane se ti aspoň později! Vše je lhostejné a vše je dobré!

Amen! pravila Arga vážně.

Všechny vaše rozumy, zvolala Ala, jsou zde zbytečné, protože já jsem královna. Stet pro ratione voluntas! - stupaj, sice třicet rákoskou!

Vyšly. Slunce třaskalo jasností, jako když z Benaresu vyjely. Ale proti tehdejšímu parnu byl teď libý chlad. Jas, chlad a silný vonný vzduch, - vše to mžikem opojilo duši dívek tak, že málem byly by se daly do výskání.

Vylétly na pahorek - a otevřely pusinky -

Tak zcela jiný byl Ďáblův Roh, než včera! To kouzlo metamorfosy a mrtvé minulosti!... Nebylo možno říci, že hora nebyla mocně děsivá, ale proti včerejšku téměř pranic. Byla tak milá - asi dva kilometry vzdálená! Hrozné

jednotlivosti nabyly k rozeznání. A z této strany byla značně širší a boky její částečně porostlé a skála s hradem jen malou skvrnkou na azuru! A ozařovalo ji nestařecké, předtuchami smrti obestřené slunce, ale sedmihodinné, mladistvě plesající. Duše dívek byly teď plny ranní svěžesti. A kontrast včerejška a dneška sám sebe zvětšoval.

Tohle - tohle, že má být ona? zachechtala se Ala. Tenhle směšný pantáta? Ten mohl nám nechat nahnat tolik strachu?

Fuj na nás! zvolala Porcia. Počínaly jsme si jako každá slečinka z Neapole! Jak jsme směšny ---

Ukvapuješ se teď, jako jsi se ukvapovala včera! děla Lesbia superiorně.

A ty jsi se v hradě neukvapovala? odvětila Porcia. Jen tak málo a div jsi se nesvalila ze schodů!

Bála jsem se, protože jsem se chtěla bát. Co do ženy, která se nebojí? Bojácnost je na nás to nejsvůdnější. Nejdokonalejší.

Tak, tak, děťátka, smála se zlomyslně

Dita. Ale když se teď strachu svému smějete, vyvoďte důsledky, jste-li konsequentní! Mně jste se včera posmívaly, že jsem byla kontra pobyt v hradě, - nuže slyšte! Dnes jsem pro! Hlasuju pro měsíční bydlení tam. Vraťme se!

Krista Pána! už zase začínáte? zabědovala Roxana. Ů má předtucha! Osud nás tam táhne!

Nestrachuj se! zasmála se Lesbia. Je to od Dity jen laciná ostentace a rennovování! Ona ví, že se tam nevrátíme!

Žádná ostentace, ale vzplanutí statečnosti! hájila se Edita. Včera byla jsem následkem tajemné, chorobné celodenní skleslosti vysvětlitelně bojácná, ale teď bych nebyla, He! Mluvte! nu mluvte! Vaše zbabělé mračení mně málo imponuje! dráždila dál Dita.

Proč bych se tam nevrátila? děla konečně pomalu Porcia. Nebojím se teď - ale mám stále běhat tam a nazpátek jako ten pes člověka provázející?

Nikdy není pozdě chybu napravit! zvolala Dita.

Ale když to tam bylo přece jen hrozné!

namítala Leslie. Ne, nechci! Bojem, který teď máme, nic neznamená, - ale to veřejší hrozné bylo až příliš reálné!

Nebylo to tak příliš reálné, ně děvčátko sladké! smála se Dita. Don Quijote měl asi přece jen pravdu, když vysvětloval to přirozeně. Naše zbabělost vytvořila a vytváří všechna strašidla.

Mluvíš jako idiotka, Ditičko má! děla sladce Zíata. Ale je to tam přece hrozné jako v Hrobě - já nechci a mlčme už o tom! - -

A já chci! vzkřikla náhle Porcia, a dosud mračně zamyšlená tvář její vyjasnila se v divoký oheň. Teď podařilo se mi rozžhnout v sobě vysokou, pravou, nebeskou srdnatost, - ne tu tvou, Dito, jakou asi cítíš, ale která je jen poloviční a pořád jistě strachem provázená, že snad návrh ~~má~~ tvůj přece bude přijat! A chci a chci ať se děje cokoli - Čert vezmi vše i mne, nebo já vezmu si vše, i její!

Všemu nastavím se vstříc, ať si mne to rozmačká! Krvavá kaše je totéž, co žijící tělo! Ať praskne celá věčnost

třeba. - Buď je svět dobrý a pak nemůžeme nic ztratit, anebo špatný, a pak naň nas.....! - a stane tím se dobrým teprve - -

Výborně, děla Arga.

Já jsem pro, křičela Porcia dále, Dita pro, Alo, pro co jsi ty! Buď pro prosím tě! Jsi přece tak statečná!

To jsem, řekla Ala důstojně, Ale nezapomínej, sestřínko, že chci se teď bavit, užívat a lenořit a ne se mučit!

A ty, Argo!? O sestro má! zvolala Porcia vroucně.

Souhlasím s většinou! usmála se bohyně. Mně je všechno lhostejno.

A ty Dono? Prosím tě, děťátko mé, buď při mně!

Sestřenko nejsladší, přísahám, že šavlemi rozsekat bych se dala, ale zbláznit se, - to je horší! Až budu tak stará jako ty, budu snad také tak statečná.

Ty, ať mladá nebo stará, budeš věčně baba! zabručela Porcia, uražena slovy: stará jako ty.

Rona zatleskala. Dvě pro, šest kontra,

protože Arga jde s většinou! A tu přišla náhle na nešťastný nápad - -

Víte co teď? zvolala. Já navrhuju, aby se o věci této oficielně hlasovalo! A dále, aby výsledek byl definitivní a nejpřísněji závazný! Bude-li většina pro, - pak se tam bude měsíc bydlet! Pak-li proti, pak je ten hrad v duších našich navždy pohřben! A konečně proponuju, aby každá z nás, jež by proti výsledku hlasování sebe méně se vzpírala, bez milosti byla potrestána pěti sty ranami nejtlustší rákoskou na chodidla! Alo, nech hlasovat o tomto mém návrhu, jakožto o neozlučném celku! -

Ale raději toho nechme! Vůz už jistě na nás čeká! Pravila Dita, nevědouc sama z jaké neblahé předtuchy. Ale jelikož je instinkt ženský výborný, kde není hloupý, zvolala Porcia:

Tak vida ji! Teď má strach, že bude oficielně uhlasována pro hrad. Nemyslela to vážně, couvnout se stydí! Nu jen dej hlasovat, Alo! má-li se hlasovat o Ronině konglomerátu! Čert ví, jak definitivní hlasování pak ještě dopadne a

padne-li hrad - nu, aspoň bude skončeno naše nedůstojné kolísání!

Dej hlasovat! děly Ziata a Leslie.

Neboj se, definitivní hlasování mne neleká - musí být contra hrad!

Ala dala rozhodnout, má-li se hlasovat o konglomerátu Roniných návrhů.

Jednohlasně odhlasováno, že ano. -
Následkem toho došlo k hlasování rozhodujícím -

Všechny byly teď záhadně rozčileny. Ala napsala na písek písmena P a C, aby, jak často se stává, nepovstalo na konec nedorozumění. Bude hlasováno dle stáří! rozhodla a důležitě zvolala:

Rona!

Contra hrad! zvolala Rona a Ala udělala čárku pod C.

Dita!

Pro!

Já Ala jsem contra. - Dál! Arga!

Pro!

Všechny vytřeštily oči a oněměly..

Cože -pro boha! vypravila konečně Rona. Ty jsi se přeřekla, víš?

Ne ne, drahoušku!

Ale vždyť řekla jsi, že hlasuješ s většinou!

Nu a jednám proti tomu?

Slova tato působila ještě silněji. Většina dívek zbledla. Ziata a Leslie se zamyslily. Porcia s jásotem objímala sestru. Konečně houkla Ala:

Hrome! to nemůže být! Nesmysl! Jen vy zbývající, které jste se vyslovily proti řekněte contra - ať tu čarodějníci zahanbíme, ať ukážete, že se mýlí jako jiní. A nemýlím-li se v osudu - pak uvedete nám osud ve psí.

Naschvál proto hlasujte contra.

Nuže, Ziato! Contra, víd? A Ala už psala čárku pod C.

Počkej! přemýšlím, zvolala Ziata.

Bože - ta Ziata je všeho schopna! zašeptala Rona Lesbii. Je jako blesk, je tak proměnlivá - Ziato, pro boha tě prosím - contra, contra!

Pro, pro sestro Diovo! řvala Porcia z levé strany. Contra! řvala Rona z pravé. Ziata praštila obě dvě a přikryla tvář dlaněmi.

Už to trvá dost dlouho! usoudila Ala.

Nevyslovíš-li se, než napočtu pět,
ztratíš hlas! Jeden -

Bože, tos neměla, Alo! zvolala Rona,
tento spěch, tento tlak probudí, jak
Ziata znám, právě její bleskovou,
vzdornou povahu -

MLČ! Tak - dvě - - tři

Pro! zvolala Ziata. A to proto, že
statečnost je přece jen o půl procenta l
lepší, než zbabělost!

Victoria! zakřičela Porcia. Teď jsem
já na řadě, piš čárku, Alo, víš kám!

UŽ polovice z nás je pro!

Ó, Lesbie -

Lesbie, klekla před ní Rona, od tebe
odvisí vše! Tvé slůvko rozhodne nad
celou naší budoucností! Máš-li mne jen
trochu ráda, řekni contra! tys byla
vždy tak rozšafná, rozumná -

Rozumnost je totéž co zbabělost,
Lesbie! zvolala Porcia. Totéž co směšně
malicherné ohledy na nicotnosti, co
skromná žebráckost, co opak vznešenosti
a heroismu! Ten opovrhne vším, nejen
efemerním štěstím, lidským životem,
jenž není ve věčnosti víc, než nudné

zívnutí! Vším, vším! Rozumnost - vznešenost - toť základní protiklad! Toť to velké Herakleovo rozcestí! Zde ukáže člověk, stojí-li zač! Teď nebo nikdy ukaž má nejdražší, že jsi statečná, že jsi vznešená! Nejstatečnější z nás jsou pro - ō rozhodni se pro vznešenost, vznešenost!

Pro! zvolala tu Leslie - Matinko odpusť, ale víš, výš, než láska k matce stojí láska ke vznešenosti!

A právě proto, že jsem tak příliš rozumná, bylo nutno, abych to učinila, - a bylo to tím větší záskuhou! myslím, že vykonala jsem teď největší čin svého života!

Dona! štěkla Ala.

Tak teda taky pro!

Šest pro, jen dvě contra! vzkřikla jako Masnada Porcia. Právě opačně než dříve! Tos, Rono, neočekávala, viď? Dito, jež tu stojíš bledá, taky ne! A co je zajímavé!: ty Rono, měla jsi strach, že my, vrtochy naše stanou se příčinou, že hrad nás k sobě opět přitáhne, - a hle, - ty, právě ty ses o

to svým nápadem, aby se hlasovalo, sama přičinila.

Ano, toť velmi zajímavé! souhlasila bohyně.

Roničko, děly všechny k plačící Roxaně, vždyť víš, že ty tam s námi nemusíš bydlet! Daly jsme ti privilegium, že obzvláště v těžkých věcech nemusíš se s námi účastnit, - nu a zde rozhodně nesmíme od vlastovičky žádat, aby letěla za ostřížky do sklaního jejích hnízda. Ne, jen se po případě i s Doničkou ten měsíc ubytuj hezky teple v Benaresu, a pak s námi k jezeru!

A ne! odvětila Rona, povznevši tvář. Hledíc do sebe, myslím, že mohu tvrdit, že ještě víc láska k vám než strach o sebe byl příčinou mého pláče. Jdu!

Konečně nevíme nikdy, k čemu je co dobré. Ale jen to vám ještě řeknu. Všechny vaše filosofické theorie jsou nejisté, jsou pouhé víry, a ani ty, Argo, ani kterýkoli z bohů neví nic zcela jistého, jak se svět a věčnost sama o sobě má. I Zeus může se mýlit na celé čáře, - vždyť jste jen trochu dokonalejší lidští

červí! Neříkám, že prostý, zdravý rozum má pravdu, že ukáže nám správnou cestu, ale přece jen - říkejte si co vám libo, mám jen dle něho jednat - a víte proč? poněvadž musíme! I ten nejuznešenější člověk má vedle 999 všedních pocitů teprve jeden heroický, teď odstranila jsi si Porcie, svědící tě kadeř z líce, - a myslíš, že to byl heroický čin? Ne! jde o to jednat podle pravidel, to se má: máš-li plný nos, vysmrkej se, kde nemáš peněz, do hospody nelez, atd. Nedovedu svou myšlenku vyjádřit, jak ji cítím, vím, že o všem tom možno se zas přít, ale vím též, že konce nedojdeme. Jen jedno si pamatujte: až, zlomeny na těle i na duchu, bez vůle, pološílené svíjet se budete na dně nejčernějšího utrpení - pak proklejete všechnu filosofii, budete litovat, že neposlouchaly jste zdravého instinktu a řeknete: ta zbabělá Rona byla věstkyně a měla pravdu! A teď tedy do hradu!

Co tě to napadá? řekla Leslie. Pura-
no nedovolí! Má rozkaz, aby nás odvezl

k jezeru, - nebo, kdyby cokoli tomu zabránilo, nazpět do Benaresu - a ten je vtělená vojenská poslušnost. Musíme se dříve obrátit na Dia!

A vůbec udělaly jsme si účet bez hostinského, Dia! zvolala Dita. Na jeho svolení záleží!

On nesmí nic rozkazovat! zamračila se Porcia. Nejsme otrokyně! A on nám to teď nezakáže! Ovšem musíme na jeho vůli bráti také nějaký ohled -

A pořádný! zvolala Ala, znovu oživena. Vůbec to pitomé hlasování nic neznamená! Jeho vůle o celé té věci rozhodne! Víďte?

Ano, ano! zvolaly s chutí Rona, Dona a Ziata. Ale Leslie s hezkým sebeovládáním pravila!:

Ano, ale vůle ve smyslu svolení, ne ve smyslu co bude Diovi nejmilejší! Že v prvním smyslu vůle jeho rozhodne je nesporno - vždyť, kdyby stůj co stůj nechtěl našemu pobytu v hradě, vstrčil by nás jako už jednou udělal, do pytlů a dopravil, kam by chtěl. Ale vzhledem k rozhodnutí našemu, nesmíme se podvo-

lovat jen tak jeho vlastnímu uznání, musíme do krajnosti se snažit, bychom vůli svou prosadily!

Ano! souhlasila Porcia a Dita. V tomto smyslu musíme jednotně s ním mluvit! pokračovala Porcia. Teď tedy zpět do Benaresu, - či snad máme k němu poslat posla?, by se přišel na Ďáblův Roh podívat a bydlel prozatím zde?

Ani to, ani ono! děla Leslie, ale odjetí do vily k jezírku!

Do vily? zamračila se Porcie. To smrdí vrtkavostí zbabělosti, Leslie!

Ne! odporovala tato. Předně má Purano rozkaz nás tam odvéztí, - způsobily bychom mu nepříjemnosti.

K pobytu našemu zde by nesměl ani svolit, zpáteční jízda způsobila by komicky a zbaběle na každého, a vily je k Ďáblůvu Rohu blíží, než z Benaresu. Posel dostihne Dia dříve než my. Zpáteční cesta by nás nudila, a čas, který nám zbývá, můžeme dobře upotřebit k visitaci obydlí, kde budeme za měsíc; můžeme přirovnat obé - -

Nu, pravdu má! ustoupila Porcie.

A teď, dříve ještě než vyjedeme, pošleme posla k Diovi, - napišme mu hned lístek -

Lesbia, která byla k feru v nejpřátelštějším poměru ze všech dam, rychle ulehla na bříško a psala tužkou na lístek svého notesu!:

Diovi! Rozhodly jsme se, že budeme teď měsíc bydlet na hradě na Ďáblovu Rohu. Žádám tě o svolení, očekávající, že nám je jistě dáš. Co nejřívě oznam rozhodnutí své po poslu. Budeme zatím bydlet ve vile, kterou jsi nám vyhlédl. Al.Ar.D.D.L.P.R.Z.

Ani jsi nenapsala co to zač, ten Ď. Roh, kde je, atd. vytkla Ala.

Podobný tlach je sice všeobecně obvyklý, odpovětila Lesbie, ale píšu vševědoucímu muži! A vševědoucí muž je, jenž ví, jak se může snadno vše dozvědět!

Připíš: skálopevně jsme se rozhodly -děla Porcie - bojící se couvnutí.

To se mi zdá hloupým, odpovětila Lesbia umíněně.

A je to dvojnásobný pleonasmus! pravila Dita.

Skutečné rozhodnutí je vždy pevné, skutečná pevnost skálopevná.

Ale jen to tam připiš! usmála se Arga. Bude to dobře!

Lesbie bez námítky napsala nahoru mezi slova se a že skálopevně, ale když to učinila, dala se do smíchu: moudrá Argo, nezdá se ti to teď trochu komickým? právě tato slova jen připisovat, haha!

Cítíte to!

Ne! odporovaly jiné. Vždyť to radí Arga.

Ať! zvolala ješitná autorka. Kdo z toho bude mít ostudu než já?

A slůvko zase přeškrtlá.

Ale teď jsi tomu teprv dala! rozchechtala se Ziata.

Sestřičky, podívejte se na to! Viděly jste někdy něco tak komického, nebo co by vyjadřovalo lépe naši ženskou kolísavost?

Všechny daly se do smíchu - Přepíšu to na jiný lístek! děla Lesbie -

Okamžitě dolů! zazněl pod nimi hlas Puranův. Blíží se anglická eskadrona!

Rozumí se, že Leslie úmysl svůj neprovedla. Ale byla umíněná, - a aspoň střelhibitě napsala nad přetržené slovo ještě jednou skálopevně. V leknutí a zmatku svém nejen, že si neuvědomila, že vše tím ještě zhoršila, naopak, jak tomu při zaslepujícím zvíření affektu bývá, věřila, že to vše napravila -

Střemhlav ~~by~~ běžela za sestřičkami. Rychle do vozu! velel Purano.

Odešli ihned s tímto lístkem posla k protektorovi! zvolala naň kvapně Lesbia, podávajíc mu svůj podařený elaborát. Purano jej vzal, pokynul jednomu jezdcí, ten přijel. Odes to nejrychleji prorokovi! A jezdec jako šíp odlétl a zmizel.

Jak daleko, pro boha, jsou Angličané odtud? tázaly se dívky, mizíce v růžovém prostoru, assistujícího Purana.

Aspoň 60 hodin! Byla to jen válečná lest ode mne, - abych vás už konečně dolů dostal! A pokynul - vůz rychle vyjel...

Nebudeme dále popisovat, co se ve voze dělo, když Leslie oznámila družkám,

jak genielně všechno v listu svém napravila. - Na zavolání nazpět jezdce, jenž měl nejlepšího koně celého Puranova oddělení nebylo pomyšlení - -

Rovněž nebudeme se zabývat podrobností další jízdy. Odpoledne dostavil se opět liják a trval celou noc. Rozvodněná říčka strhla most, - tím se stalo, že místo nazítří dopoledne, dorazily dcerušky naše do vily u jezera teprve popozítří v poledne. -

Uprostřed širé roviny bujně se zelenala skupina asi sto metrů vysokých pahorků v podobě podkovy. Údol mezi nimi, rovný jako stůl, měřil asi deset metrů. Dvě třetiny jeho zaujímala překrásná, bujná zahrada, třetina chobot značného jezera, dále po rovině k severu zářně dřímajícího. Chobot ten vyplňoval úplně prostor mezi krajními pahorky podkovy, takže kdo chtěl z roviny do údolí se dostat, nestoupaje na kopec, musel použít ložky. Na jižním konci údolu, asi deset metrů nad patou zalesněného kopce, byla báchorově krásná dvoupatrová vila.

S druhého patra byl i přes vrcholy nejvyšších stromů zahrady, otevřenou stranou podkovy přes jezero pohled na mohutnou skupinu zkamenělých duchů - na Himalaje, zcela zřetelně bělaly se ještě nad nimi všemi obě nejvyšší hory země, Ganrisankar a Dhavalagiri...

Několik bujných kaskád, z pahorků k jezeru kvačících a souznících, rozveselovalo zároveň se zpěvem nesčíslného ptactva tento čarovný koutek země, - vilu zbuďoval zde anglický milionář s báječným komfortem. Trávil zde léto, letos však zaplašila jej revoluce do Kalkuty -.

Můžeme již prozradit, jaký úmysl měl Dio, posílaje sem své žemušky. Chtěl je upotřebit jako vnadidla. Soudil, že až Angličané zvědí, že v tomto úkrytu tají se ženy strašného nepřítele, pověstné po celé zeměkouli nesčetnými svými zločiny, pošlou sem značnou armádu. Počítal, že 5000 mužů kterým rozkázal podkovu co nejrychleji opevnit, odolají aspoň deset dní. Do té doby hodlál s větší armádou od

jihovýchodu přikvačit a Brity mezi dvěma ohni úplně zničit.

Jásajíce seběhly dolů jako četa plenících vojáků. Při každém kroku, při každém pohledu na všechny tam uložené nádhernosti, jež majitel neměl čas s sebou odnésti, rostla jejich dětská radost, - jako by nebyly zvaly svými již předměty ještě drahocennější. A vzrostla v nesnesitelnou, když z nejkrásnějšího pokoje rozevřelo se před nimi himalájské panorama. Čertův Roh! zvolala Porcie, - a všechny až na Argu zbledly... Neboť hrdinná nálada i těch, které se pro rudou příšeru nejvíce exponovaly, mezi jízdou skoro zmizela. Ale ke cti jejich vůle nutno připomenout, že ani nejbojácnější z nich nevynořila se do vážného pokušení, zpronevěřit se svému rozhodnutí. Hleděly aspoň na příšeru nemyslet a zdařilo se jim to jako všem zdravým a silným duším.

Našly vše pro domácnost nutné; jak kuchyňské nádobí, potraviny, palivo. Uvařily si blaženě kávu a hodinu se válely po pohovkách. Po té odešly do zahrady,

kde lezly po stromech, honily se a praly několik hodin. Nezapomněly však též na pití. Ale podotýkám, že pily poměrně málo. V podvečer pak usedly na loďku v chobotu, vyjely z něho na volné jezero a veslovaly k ostrůvku, sotva kilometr od vjezdu chobotu vzdálenému, jako ohromný smaragdový list na krystalové hladině ležícímu.

Byl asi korec veliký. Uprostřed byl asi deset metrů vysoký pahoreček jako miniaturní sopka této výspy... Ulehly na jeho trávník v těsném objetí.

Jen málo mluvily a stále méně a méně, byliť unaveny radostmi i pivem. Konečně zcela oněměly - -

Obzoru blízké, kalící se slunce lilo rudnoucí, tichou, truchlivou zář na široký kraj, ke spánku se hotovící, z bezedné, nebeské propasti padal narkoticky bezedný, propastný mír v duše žen.

A ty upadaly v podivnou letargii, sladkou resignaci; plynuly v hrozné, poetické neznámo, vůle tála, myšlenky měkly, vše rozlévalo se v cit, cit - a v touhu po míru, jen po míru - - -

Ó takhle mně nikdy nebylo! promluvila konečně Ziata. Ó kam jsem to zapadla. Vše se zastavilo a v kráse ztrnouc, v krystal, v ledový květ se proměnilo. Pryč všechny bouře! Ulehl kalný vítr, blažený vládne mír, - a v čarovnou bán proměnil se svět - Ó ten minulý život můj! Je to možno? Jak ta krajina kol - žlutý sen, nic, než sen... Otcovský zámek můj- má mrtvá, nešťastná maminka, - a okamžik, vyvážející jednou celý život... Co všechno to bylo? Noc či zář? Skutečnost? Sen? Stín? Ó ta děsně sladká života báj! Ó co to je? Ó co to všechno je? Ticho - a jen mé slzy tekou, tekou. Marno všechno tázání, jen sklonit hlavu, spát... Ó bože můj, dej mně mír, jen mír! Nic už nechci! Dost jsem se už namítala, nic mne neláká...

A co vadí mně, abych neodpočívala? Ó, co vadí nám, sestry, abychom neodpočívaly? Zde až do smrti neodpočívaly? Našly jsme přístav, krásnějšího marně bychom hledaly!

Ano, zůstaneme tu a nehýbejme se už odtud! promluvila hypnotisovaným hlasem

Algira. Ať si Dios podmaní třeba měsíc, my tu jen blaženě ležme a pohádky si vypravujeme!

A sázejme květiny a pěstujme králičky! promluvila ze sna rovněž Dita. A nechodme vraždit! Raděj dočme děťátka! To je přece jen záslužnější!

Ano! něžně mluvila Porcia, a choďme denně na tento ostrov a plačme a vzpomínejme!

Ó co jsme už vytrpěly! A Dita bude nad námi držet ochrannou ruku! Jej nechme, on náleží světu! On přišel, aby země rozbil, zažehl, spálil! My nemáme práva naň!

Dost jsme šťastny, že nám dopřáno bylo pod ním ležet! mluvila Lesbie. A navštíví-li nás jen vždy dvakrát za rok a pomiluje, co chceme víc?

Ano, ano, to jsem šťastna! děla Rona téměř nesrozumitelně. To jste hodné, že jste se umoudřily, - že jste Ďáblův Roh pustily z mysli!

Ty, které měly oči otevřené, vytřeštily, ty které zavřené, je otevřely -

Ďáblův Roh! zvolala Porcie a poklekla.

To nemůže být!...A přece... A já na něj docela, docela zapoměla! Ha!

Já také! zvolaly jedna po druhé. My všechny! Jak se to mohlo stát? Pily jsme dnes jen malinko. To to slunce a ten vymřelý kraj a to šplouchání vlnek.

Đáblův Roh!...Bože můj!...Ten kontrast!.. To udeřilo mne, jako toho, kdo ráno válí se v sladkém polosnění, myšlenka, že ráno čeká jej první souboj!

Tak volaly všechny, jedna přes druhou - - -

Víte, co jsme vyvedly? zvolala Porcie, už čilá. Provinily jsme se proti lex Rona. Není omluvy! A ty, Ziato, bylas to, kterás první řekla, bychom se již odtud nehýbaly!

Dostaneme 150 rákoskou na nahá chodidla! zvolala Ala. -

Coco? děla Ziata, blednouc vskutku - Ne, raději chci umřít!

Neděs se, děťátko! těšila ji Dita. Vždyť jsme s tebou všechny souhlasily, tedy musely bychom je dostat všechny!

A taky se to musí stát! zvolala Porcia.

Nesmysl! odporovala Lesbia. Nemůžeme za to...

Opilé sice jsme nebyly, ale myšlenky naše odlétly, -a příroda nás hypnotizovala - Stalo se to bez vůle!

V tom ti odporuju! zvolala teď právě Ziata. My úmyslně jsme snažily se myšlenku na Ďáblův Roh odhánět! a třeba jsme si toho nebyly vědomy, přece aspoň něco v nás se ožývalo... Aspoň u mne! My neúmyslně úmyslně vůli svou uspaly!

Ano, děla Porcia, byla v tom jistá podzemní zbabělost! taková - nu, je to těžko vyjádřit - ale cítím jasně, že jsem vinna! Proto se připravme, až na Ronu a Argu - přetrpěly jsme již horší věci!

Láry Fáry! zvolala Ala. Už po 30 ranách nemůže člověk pár dní chodit, po 150 ležely bychom všechny celý měsíc! a to by byla krása! Copak jsme blázny?

Rozhodně je to nesmysl! řekla Lesbie

Já jsem královna - nic z toho nebude!

Ale je to, Lesbie, strašná rána do naší disciplíny! zvolala Porcie. Mám pravdu, Argo?

Máš, ne zcela, ale z většá části! Proto proponuju místo 150 jen 100!

Děkuju pěkně! vzdychla Lesbie, já nevěděla o sobě, když jsem to povídala!

Ale měla a mohla jsi vědět! řekla Arga.

Sic volo, sic iubeo! - nic! rozhodla Lesbia.

Tak dobře! zasmála se Porcie, aspoň budu moci chodit - vše špatné má své dobro - Ale víš, Lesbie, že můžu tvrdit, že rozhodnutí tvé může mít za následek zcela logicky že do hradu nepůjdeme?

Lex Rona prolomen -

Ó kéž by, zvolala Rona - ale zmlkla hned. Dívky výmluvně na sebe hleděly - náhle povstala Ala a dělá:

Tedy ty, Argo, a ty, Porcie, pravíš, že jsme se teď sobě zpronevěřily?

Ano! Ano!

Nuže já dávám teď formální a skutečný návrh, abychom na Ďáblovu Rohu nebydlely! Abychom toho blbého sebetýrání nechaly! Vysázejte mně za to 150, - ale jste-li důsledné, pak vysázíte je i sobě. Teď jsme, sestry, v rozumné náladě, -

shoďme to břímě ze sebe! Beztoho jsme se již prohřešily, - co na tom, uděláme-li ještě krok dál, který bude nám sloužit k blahu?

Rozkaž jí dát 150, Lesbie! zvolala Porcia. Toť strašná drzost!

Toť velmi nelogické! Porcie! pravila Arga.

Nemohu za to Alu trestat! řekla Lesbie.

Tak jí aspoň rozkaž, aby už o tom mlčela! vzkřikla Porcie!

Oho! zvolaly většinou. Tak daleko právo královny nesahá! To by bylo zasahování do našeho konstitučního práva, do svobody slova, navrhování debat!

Ale návrh Aly odporuje legi Roma! děla Porcie.

Který jsme právě všechny porazily! pravila Ziata.

Je zde collisio officirum, soudila Dita. -

Ano, pravila královna, tedy mohu se volně rozhodnout. A já rozhoduju, aby se o návrhu Alinu jednalo. Leč jen proto, že je to liberálnější a laskavější!

Ty už se jistě těšíš, že bude hlasováno contra hrad! zabručela Porcie.

Ty se těšíš na to! odsekla královna. Kde je tvé nadšení, s kterým jsi hájila hrad tolikrát na pahorečku? Dnes rozkřikuješ se už jen tak z povinnosti!

Dost! Mluv dále, Alo!

Tak vidíte, sestry, jak dobrá je kuráž! zvolala Ala. Poděkujte mi za to, co jsem pro ni riskovala! Tak už se nebojte stát při mně - trest vám už nehrozí! Která je při mně?

Rona otvírala ústa, ale nepromluvila. Dona Alu objala s výkřikem: sestřičko má! Ale víc neřekla; bály se přece jen, ale ještě více styděly. Tu zvolala Dita:

Já jsem při tobě a sice proto, že mé základní maxima ethická zní: vyhražuji si úplnou volnost akce, absolutně ničím se nepoutám. Dosud byla jsem v tom málo konsequentní, poutajíc se ohledy na čest, sílu atd. Zde nutná náprava. Vznešený člověk stojí absolutně nade vším, tedy i nad dodržením slova a nade ctí. Buďte taky tak vznešené jako já, sestřičky!

Já budu! zvolala Donička plesně.

Já taky! přizvukovala Rona.

Tedy už čtyři jsou contra! zavyla Leslie a přivinula k sobě všechny tři jako slepice kuřátka. Už polovic nás!

Hahahaha zasmála se Porcia líčeně zlostně. Dej, Lesbio, oficielně hlasovat, ať je aspoň konec ostudy!

Nuže, pravila královna, přednes, Alo svůj návrh ve striktní formě!

Navrhuju, abychom v hradu teď a vůbec nikdy nebydlely a aby, bude-li návrh ten přijat, každá, která se o bydlení jen zmíní, dostala hned 200 holí na chodidla a byla v temné komoře dva dny a dvě noci o hladu a žízní uvězněna!

Tak, tak! zatleskala Rona. Ó, jak to asi dopadne, Ziatičko?

Nejspíš dobře. Záleží hlavně, jelikož se hlasuje dle stáří, na Dítě. Ta je očividně srdce naše, ale čert věř její ctižádosti.

Všechny byly plny napětí a radostného těšení se. Lesbia napsala do notesu C a P. Slunce zapadlo.

Rona!

Contra hrad!

Dita!

Drahoušku, rozum, rozum, křičela

Ziata -

Čest, čest! namítala Porcia.

Já jsem, sestřičky, rozhodně na straně cti, -
ale- ale- hleď, Ziato! Kdyby bylo odhlaso-
váno contra, jak by to bylo s Diem?
Vždyť jsme posílaly k němu posla - zby-
tečně konal by snad cestu k Ďáblovu
Rohu a co by si o nás pomysllil!?

Předně, Ditoušku, odpovětila Ziata,
odtáhl Dios na jih a posel ho jistě do-
sud nedostihl; snad dostihl by ho dřív
jiný posel. Za druhé nebude mít miláček
naš asi hned tak čas k Rohu odejetí.
Za třetí i kdyby tam odejel, nestojí Roh
za ten kousek cesty. A Dios dovede všeho
využít - Roh např. byl by výbornou stra-
tegickou posicí. A on si o nás nic špatné-
ho nepomyslí, on nás zná líp, než my
samí sebe, on od nás divy nečeká, on nás
miluje, zlobit se na nás neumí, má nás rád
slabými, vždyť vyvedly jsme mu věci pade-
sátkrát horší! V té věci buď úplně bez
starosti!

Nu dobře - ale víte -

Slyš! zašeptala Ziata Lesbii. Vidím ti na nose, že jsi také contra. Dej jí jen kraťounký čas! Hleď! o mně říkáte, že já ve spěchu rozhodnu se obyčejně pro těžší, vznešenější, ale o té žábě platí opak. Její základní, kramářská strízlivost vždy pak zvítězí - ona je hrdinstvím jen nalakovaná!

Mýlíš se, Ziatičko, že jsem contra, odvětila královna, ale přesto hned zvolala: Rychle, Dito, než napočtu pět, sice ztratíš hlas! jedna! -

Nu tak -tak -pr -pr ne, ne ko- koko -ne, pr -pr - -

Aha! už zase pr... a kokodáče! zachechtala se Porcia, a vajíčko, které se snese, bude se jmenovat bezectnost!

Tři - čtyři

Počkej! tak koko -ne! pr,pr - počkej, a tak pr-, pr ko kokontra!

Sláva velké dítě! zvolala Ala. Už máme nadpoloviční většinu!

Ještě ne! děla Rona. Víš, jak překvapující výsledek mělo hlasování na pahorečku!

Bože - já nechtěla! zvolala Dita.

Tím spěchem dohnaly jste mne tam, že nevěděla jsem nakonec, co slova pro a contra znamenají. Beru to nazpět, svolíte-li a hlasuju pro!

Ty víš, že naše stanovy to nedovolují! zvolala Porcie. Židé vychytralé! Zvláštní, že pokaždé, když pr... a kodákáš, nevíš, co znamená právě to slovo, které znamená zbabělost, jako lumpácký kramář přepočítá se v dávání peněz nazpět vždy jen ve svůj prospěch! To je tvá stará darebácká manýra, když stydíš se za své hlasování!

Lžeš! Přivedly jste mne docela tím spěchem z rovnováhy!

Jakoby tu lůzu kramářskou, židovskou, praktickou, prosaickou, střízlivou, mohlo něco z rovnováhy přivést!

Lůzu lazzarenskou, cikánskou, zbrklou, potrhlou, opilou taky z ní nic nedovede přivést, protože v ní nikdy není! -

Tiše! velela Lesbie, Argo!

Contra!

Jakže? vzkřikla Porcia. I ty, sestro má, hlasuješ pro bezectnost?

Vždyť na tom nezáleží, milenko!

A zašeptala sestře do ucha: přesvědčíš se o tom pozítří!

Ziata!

Contra!

Porcia!

Contra! zařvala Porcia, chechtajíc se křečovitě. Ať čert vše vezme, mně už je to všechno jedno, zdá se mi, že jsem blázen - ať mi všechno - -

Vivat Porcia! zvolaly všechny. Tak jsi přece jen moudrá!

Dona!

Dřív přece ty, sestřičko!

Ne, dřív ty!

Contra, rozumí se!

Nuže, promluvila Leslie majestátně, já, no byla jsem skálopevně -

Skálopevná Leslie! rozchechtaly se všechny, ale dívka pokračovala nezměněně -

- skálopevně rozhodnuta, že budu pro, hlasuji teď, jen abych zachovala s vámi solidarnost, contra. Mohla bych se sice zablýsknout -

I jdi s tvým blbým žertem! zvolala Alžíra. Hurá, jednohlasně!

Tiše! velela Leslie. Lex Ala byl tedy jednohlasně přijat a nezbyvá než souhlasit - nabývá tím zákonné platnosti! Mějte to na vědomí!

Nastalo zvláštní ticho. Delší dobu hleděly jedna na druhou, ale nemohly dobře pohledů svých snést... Zdá se mi, že slyším zvony odněkud z podzemí, pravila Zlata, a víte co zvoní? Hrany všemu vyššímu, co v nás jest.

Já navrhuju, pravila Porcia, bychom odhlasovaly prohlášení, že všechny jak tu jsme, nemáme větší cenu, než králičí bobek.

Já budu hlasovat pro s podmínkou, že Argu vyjmeš! řekla Dita.

Co myslíš, tázala se Porcia, má Arga zadnici a prsa?

Zdá se!

Tedy ji nevyjímám.

Dobře činíš, děla Arga, člověkbůh bude přímý descendent ženy, ne muže, ale jen z nejnižšího může povstat nejvyšší.

Jednohlasně přijato bylo prohlášení že všech osm žen Dioových nemá větší cenu než králičí bobek.

A teď radujme se a veselme se, zvolala Alá na družky, tímto hlasováním beztoho už jsme rozveselené.

Strašné břímě padlo z nás, teď můžeme být dokonale šťastny!

Výskejme až po cestě! zvolala Lesbia, vstávajíc.

Teď co nejrychleji domů, ať pošleme miláčkovi nového posla. -Aby k Rohu nejezdil, nevyjede-li do té doby. Já napíšu lístek v loďce -

A šťastné dívky seběhly se břehu. Na výčitky svědomí už zapomněly, vždyť byly ženy! Teď teprve rostla jejich radost stále víc až do nesnesitelná. Sedmi páry vesel, mladými, slastí zesílenými svaly poháněných, pohybovaný, štíhlý člun letěl rychlostí klusajícího koně k chobotu. Lesbia, na bříšku zas ležíc, psala rychle a pak četla:

Miláčku! My na ten hrad přece jen nechceme. Způsobily-li jsme ti nepříjemnosti, odpusť, a ty odpustíš svým pantheříčkám, vždyť je to už tvé řemeslo. Bydliště, které jsi nám vy-

hlédl, je tak krásné, že nebe není nic proti němu! Každá znás posílá ti trillion políbení! - D. L.P.AR. AL. D,R.

Chválily a povstávaly od vesel jedna po druhé, by připsaly nějakou svou něžnost v slábnoucím svitu červánků. S tíží byly hotovy, když člun k břehu přirazil. A za čtvrt hodiny dal druhý posel k Diovi koni ostruhy -.

Dcerušky naše ulehly k spánku teprve, když rozhořela se ranní moře. Po celou noc v nejkrásnějším pokoji hodovaly. Málokdy v životě cítily se tak nezkaleně šťastnými, zdálo se jim, že budoucnost je spanilým hochem, rozvírajícím po nich náruč... Otevřenými okny po celou noc zaléhaly k nim veselé hlasy vojáků, zimničně již pracujících na opevnění pahorků, třesk jejich motyk by ... (7)

i dynamitu; a zpěv četných slaviček i opojující hudba vodopádu. Letně žlutý měsíc hleděl na nějako živá tvář, omamná vůně čarovně indická, chvějně fosforující noci, přiváděly mozky jejich v třeštění neméně než vzácné ná-

poje, jichž sklepy byly plny.

Když ohromné, stříbrné hodiny na stěně hromovými, příšernými údery odbíjely půlnoc, povstala Dita se zlatým pohárem v ruce a promluvila!:

Mé dcerušky v ženskosti! Dnes našla jsem předůležitou ethickou pravdu, již však teprve budoucí tisíciletí patřičně ocení. A ta zní:

Člověk má jednat tak, jak mu jeho slabost, zbabělost, bezcharakternost, bezekctnost káže. Neboť: mluví se o štěstí síly a statečnosti, požehnání práce a boje slasti ze sebepřekonání atd. Neupírám, že v tom může být mnoho pravdy, jenže já nemohu jí v tom naléztí více, než v zadnici vůně. Neboť vždy, kdykoli sebepřekonavši, rozhodla jsem se k něčemu těžkému a vznešenému, vždy bylo mně pak praošklivo v duši, těžko až k pláči; ale dnes, když podlehnuvši lenosti a zbabělosti rozhodla jsem se ke snadnému, nízkému, jsem šťastna, lehká, volná, jasná, čilá, zdravá, krátce taková, jakým má člověk být. A nejen já, ale vy všechny! A protož:

vivat slabost, zbabělost, lenost, bezcharakternost, bezectnost! Vivat žena!

Vivat! Vivat! zvonily stříbrné andělské hlásky do féericky fosforeskující jižní noci.

Následující den - 28. července - zabývaly se stále šťastny, upravováním příbytku dle svého vkusu. A podvečer odpočívajíce, shromážděny byly ve svém nejmilejším pokoji.

Tu ozvalo se zaklepání. Trhly sebou, divně uleknuty. Kdo to? zvolala velicí dnes Porcia.

Posel od proroka!

Lekly se tajemně ještě více.

Ale to nemůže být přece tentýž, kterého jsme z městečka A. poslaly! pravila Leslie. Ten nemůže tu být ještě ani z Benaresu, natož od jihu, kam Dios odcháhl.

Doufám též, řekla Dita - ačkoli kol Dia chodí vše zázračně rychle.

Závoje!

Posel vešel.

Dívky vykřikly. Byl to tentýž, zapamatovaly si dobře jeho přímou, zmužilou tvář. Bože - táhne nás to, táhne! zaúpěla Rona, nevědouc proč. Posel položil na stůl list.

Byl psán Diovou rukou a zněl:

30/VII. 5 odp. sejdem se v C. pod
D. R.

D.

Pod Ďáblovým Rohem! vykřikly a bledly - - -

Proč se lekáte? zasmála se Arga potutelně. Násilím nás tam nevecpe!

Pravda! oddychla si Ala. Nevím sama, co se to se mnou stalo. -

Duch Osudu zavanul to kol nás, zašeptala Argeste sestrě. Co můžeš nám ještě sdělit, muži?

Proto - prorok zajímal se velice o Ďáblův Roh a rozkázal mně, abych v případě, že bych tento list ztratil, nebo vy nechtěly mu rozumět, sdělil vám, že velí, byste pozítří přesně v pět odpoledne dostavily se do vesničky C. - kde jste tenkrát den prospaly -, a že vám tam řekne, dovolí-li vám v hradě bydlet -

Žádné - dovolí, velí! dupla Ziata. Nejsme jeho otrokyně ani vojáci, a posloucháme-li ho, činíme tak dobrovolně.

Paní, to je ženský nerozum, na nějž muž neodpovídá!

Kde jsi jej zastihl? Tázala se Porcia. V Benaresu!

Jakže? Což neodtáhl 20.července na jih?

Odtáhl, ale - tvář Indova vzplála úžasnou hrdostí a nadšením - zničily nad očekávání rychle armádní sbor anglický, proti němuž se byl vypravil, vrátil se tam už zase se zajatými čtyřmi regimenty, aby rychle zorganizoval do Benaresu nově přibylých 6000 povstalců!

Jen čtyry regimenty zajal? zvolala Ziata. Je to mrzák -

Ziata! zvolala Porcia vztekle. Nu počkej!

A ne? hájila se Ziata. Pořád jen nad armádními sbory vyhrává, místo co by měl porazit hlavní armádu, pizda takový, pecka!

Hanba tobě! vzkřikl Ind, jemuž nadše-

ní by bylo vyloudilo slzy z očí; jak může porazit hlavní armádu, když bojíte se ho jako opice tygra z dálky se mu vyhýbá? Nejsi hodna býti jeho ženou!

Kroť se, muži! zvolala Ziata. Tak ji má dohonit! A kdyby to nebylo možno, tak právě proto to má dokázat! Jen to je u mne člověk, který dovede dělat nemožnosti, ale tomu ty nerozumíš.

Mohla by ses krotit, děla Porcie, škodíš nesmírně prorokovi i nám. Zvítězí-li, jsme zde do smrti v bezpečí; podlehne-li, hrozí nám všem šibenice!

Jako bych já po něčem více toužila, než po šibenici! zasmála se Ziata, ale zkrotla a už nemluvila. - Nadhozený trest byl jedním z těch, kterých se vskutku bála.

Odejdi, statečný muži! velela Porcia.

Počkej, muži! pravila Ala. Porcie, neměly bychom tohoto výborného posla - víte - poslat do C. - místo sebe?

Cože? tázala se Porcia. Píše Dios, že chce se tam sejít s ním nebo s námi? Pravila jsem ti muži, abys odešel! Já zde velím!

Ale Porcio! řekla Rona po jeho odchodu, proč bychom tam jezdily, když tam nebudeme bydlet? Posel může sdělit Diovi, že tam nechceme, - a ničeho víc není třeba!

Proč? zvolala přísně Porcia. Předně proto, že on to velí, - nepostačí už to? Za druhé, všimni si slova: sejdeme se - to znamená, že Dios považuje rencontre s námi za zcela jistý, - a On nesmí se cítit zahambeným dopadnutím věci jinak, než jak jim vůle jeho velí. Za třetí vyžaduje nejprimitivnější slušnost, bychom osobně přišly se mu omluvit; touto malou nepříjemností splatíme jen malou část dluhu za hanebné své kolísání a komedii. Za čtvrté: víš jistě, nechce-li právě nevyzpytatelný Dios jednat s námi ještě o něčem jiném, než o hradě? A za páté, můžeme být šťastny, že jej zase uzříme. - On to píše a dost!

To je vše pravda, připustila Roxana, já jen proto jsem to uvedla, že bojím se, že nás ta příšera přece nějak vtáhne do sebe - Mám takové tušení! -

V tom buď bez starosti! zvolaly všech-

ny! -

Ale snad není nutno, bychom tam jezdily všechny! zvolala líná Arga, která zlostně praštila sebou před chvílí na pohovku. Deputace dvou tří by postačila !

Nic! rozhodla královna. Může-li některá mít nepříjemnost, můžou je mít všechny! Nutná solidárnost mezi námi a vůle sdílet utrpení sestřiček, možno-li nazvat utrpením, spatříme-li opět miláčka! Jedině snad Rona, jež byla konsequentní v odporu proti hradu, bych vyjmula, - a nanejvýš ještě Donu, - aby se tu Roně nestýskalo -

Já chci jeti s vámi! zaškemrala Donička.

Já také pojedu! pravila Rona, třeba se třesu při pomyšlení, že tu příšeru zas nad sebou uzřím. Dobře! Děla Porcie. Ateď bez meškání do růžového vozu!

Teď? ztrnuly všechny, když slunce zapadá? Vždyť dost času zítra ráno!

Nic! Což kdyby jako při jízdě sem, postavily se nám překážky v cestu, takže bychom vůbec nedorazily?

Pak nedojely bychom třeba ani, vyjedeme-li hned!

Lepší je lepší! Neprokrastinovat!
Sic volo!

Nic! Chceme hlasovat!

Tento případ nespadá do kompetence parlamentu! Postačí zde královské nařízení!

Odporujeme! Dej hlasovat v otázce kompetence parlamentu!

K tomu byla Porcia únavou nucena. Bylo však nutno, měla-li být kompetence uznána, aby aspoň šest hlasovalo pro ni. Teď však hlasovalo pro ni sedm hlasů. V následujícím pak hlasování byly jen Porcia a Dita pro okamžitý odjezd, ostatní pro odjezd časně ráno.

Nu dobře? děla královna. A teď, obrátila se k Ziatě, která již delší chvíli hrála si se svým kapesníkem, - podej mi, drahoušku provaz a březovou metlu, ať můžeme se pak oddat odpočinku.

Ziata šla, -ale místo toho vyběhla ze dveří: naprosto neměla teď chuť podrobit se velkému trestu. Ostatní za ní.

V zahradě uspořádaly na ní honbu. Chycenou a zmítající se odnesly nazpět. Porcia zamkla nyní dveře a poručila znovu Ziatě, by žádané předměty přinesla.

Ta, chvějíc se, uposlechla; pak musela se do naha vysvléci, byla v pasu a kotnicích k lavici přivázána, ručky jí k nohám lavice připoutány, a Porcia sama vysázela jí nemilostivě šedesát šlehů na břicho, prsa i na krk, s jednominutovým přerušením v polovině. První půli vytrpěla dívka bez hlesu, ale hned při počátku druhé dala se do řvaní. Porcia šlehala pak svižně, že trestaná ke konci na několika místech krvácela. Pak musela takto spoutaná a nahá ležet ještě tři hodiny. Nikdy nebyla veselejší a jařejší, než když byla odpoutána. -

Vesele a s chutí vstupovaly do růžového pokojíku; bylo krásné počasí.

Oděvše se opět batistovými prostěradly, udělaly si pohodlí a daly se do pití.

Vůz vyjel.

A teď, pravila Leslie, ležíc na břiš-

ku a klátíc nahými nožkami ve vzduchu, uraďme se pohodlně, jak budeme s Diem mluvit!

Jaké pak radění, soudila moudrá Rona. Padneme mu kol krku, rekneme: odpusť nám miláčku, že jsme tě zbytečně štrapicírovaly - a bude hotovo!

Nic! pravila Ziata, dnes velící, ležíc na zádech a majíc červené tílko ostentativně obnaženo, ob tu chvíli na ně hledíc a trpitelně si je hladíc. To by nebylo ani chytré ani důstojné! Víš, že bude k pobytu našemu na hradě svolný? druhého posla jistě nepotká, jelikož tento jel nalevo od cesty z Benaresu k Rohu. Nač předčasně zbabělost svou odkrývat? Já vymyslíla si něco lepšího! Stavme se z počátku náramně kurážnými a dychtivými po hradě! a skálopevnými v tom předsevzetí! Nebude-li svolný, odmlouvejme divoce, abychom mu co nejvíce imponovaly! A když se mu konečně podvolíme, ozdobíme tím ještě krásné skráně své nimbem poslušnosti, trpitelnosti a lásky! - - -

Všechno nadmíru ušlechtilé! zabručela Porcia.

Crimen laesae majestatis! zvolala Ziata. Ale já budu velkomyslná v tomto ohledu jako Fridrich Veliký, abys věděla ! -

Vím tolik, že vymýšlíš si od probuzení všechny možné záminky, abys mi včerejší šlehanici mohla oplatit , a že odpustila jsi mi jen proto, že víš, že královny naše netrestají urážku Veličenstva stokrát sprostší, než byla tato!

Však ty si taky dáváš pozor! zasmála se Ziata. Jen buď vždy tak hodná a krotká jako dnes! Avšak, milenko má, a smutně se k Porcii přivinula, neujdeš tomu dříve nebo později! Jen počkejte, vy tvrdé příčky, to bude slast! To bude bolest, sestřičko!

Ale řvát nebudu jako ty!

Ziata, pravila Rona, tvůj návrh se mi nelíbí. Jak vás znám, mám strach, že po této cestě dojdeme - k onomu strašnému. Což když bude Dios svolný?

Tak budeme půl hodiny dělat hrdiny a tu najednou - nechte to na mně!

Pověsím se mu na krk a zvolám: my s tebou jen experimentovaly, - a fertig /!

Jen ať! kývala Rona povážlivě hlavičkou. Nedělejte to!

Nejspíš, pokračovala Ziata, nebude svolný - a považ, jak vysoko bude nás až do smrti ctít, když upustíme od svého rozhodnutí jen s poslušným sebeobětováním. Ale k tomu cíli nutno, aby druhý posel mu lístek neodevzdal. A rozhrnuvši plachtu i mávajíc kapesníkem křičela: Vůdče!

Přišel důstojník, velící nevelké eskortě. Muži! pravila Ziata, chceme, aby posel, ježž jsme předevčírem k prorokovi poslaly, poselství své nevyřídil. Pošli proto tři muže, ať podniknou za ním honbu a až jej najdou, poručí mu, aby se k nám vrátil a dal nám list náš nazpět!

Hned tři muže? Je to tak důležité?

Nanejvýš! Sděluj ti sub rosa, že nejdená se o nic menšího, než o spojení ruského cara s prorokem. Dostaneli list naše skupina nazpět, vtrhne nám na pomoc za týden do Indie 400.000 kozáků, nedostaneme-li, vtrhnou sem

těž - jenže na pomoc Angličanům! Budoucnost Indie odvisí od toho, dostaneme-li my, ne prorok, lístek ten! Já jsem totiž, abys věděl, prostřednicí mezi Diem a cárem, jenž se mnou ještě před rokem den co den obědval a mne svrchovaně si váží! Ale nech si to všechno pro sebe, sice tě dá prorok zastřelit!

Důstojník se ušklíbl, neřekl ani slovo, - ale vyhověl. Měl od Purana rozkaz, stejně jako od Dia, vyhovět přáním žen, nebudou-li příliš nerozumné a očividně ve větší míře škodlivá.

Tak, řekla Ziata, svolujete k mému návrhu?

Souhlasily jednohlasně hlavně proto, že Arga vyslovila se proň. -

Bude-li pak Dios svolný, pravila Dita, myslím, že bude. On neplete se do cizích věcí a nerad poroučí.

A já myslím, že nebude! zvolala Rona. Uvidíte, že hned řekne: čiré šílenství, zakazuju to! Z lásky k nám zakáže nám to jako moudrý otec malým dětem hraní se zbraní!

Hm! děla Dita, on neví, jak ženám

přísné zákazy a rozkazy lahodí. Ten filosof posuzuje dosud pořád moc jako blbec všechny lidi podle sebe, ten řezník národů je příliš morální!

Ale pro všechno, vypravila ze sebe Rona, opakujme si ještě jednou slavnostně, že stůj co stůj do toho skalního hnízda vlákat se nedáme a nenecháme!

Nenecháme! zvolala Ziata a po ní všechny.

Víte-li pak, promluvila královna, že právě teď zachvátila mne lítost, že tam přece jen nebudeme, - a heroická touha po tom! Rozumí se, že neříkám to jako návrh, - jen psychologickou zkušenost konstatuju!

Já taky, já taky! začaly teď vřít všechny po sobě až na Ronu a Argu. Věčná škoda, že už nesmíme!

MLčte! zvolala Rona. Za to zasloužily byste všechny! Ale hleďte! Skutečnost je ctnost, stálost taký. Lépe mít něco dobrého, než nic, lépe mít zrak a nemít sluch, než nemít ani zrak, ani sluch. Já jsem zbabělá, ale pevná ve své zbabělosti; vy zbabělé a při tom kolísavé, tak kdo je lepší? -

Nejely rychle. Bylo projektováno, že do dvou hodin příštího dne mají být v G., nechtěly se dlouho v otrávené sféře Rohu zdržovat. V noci však strhl se liják zas a trval celé příští dopoledne. Následkem toho byly cesty v takovém stavu, že vůz mohl většinou jen zcela pomalu se pohybovat. Proto dorazily do onoho městečka A., kde odbývalo se tenkrát ráno zajímavé hlasování, teprve ve (8) hodiny. Scházelo 12 km. Dívky se rozhodly, ač velmi nerady, že urazí je na koních.

Vyjely, ale za čtvrt hodiny, dorazily k větší řece, spatřily, že most je stržen. Proud byl dravý a hluboký, k přeplutí se neodvážily. Hodinu cesty proti proudu byl jiný most. Nedorazily k němu po polomočálovitých cestách právě brzo. Za mostem tím bylo jim jít přes půl hodiny cesty roklí a vésti koně za sebou. A když se z ní dostaly, bylo již půl šesté...

Teď bylo počasí jasnější. Ďáblův Roh, 10 km vzdálený, působil málo děsivě. Vyjely prudce po dosti dobré cestě. Ale

za několik minut přihnál se od západu ohromný, nízký mrak a hora zcela zmizela - -

To není bez významu! děla Arga Porcii. Ale mlč o tom! Kdybychom byly přišly včas, věc by jinak dopadla! namítala Porcie.

Řítily se blíž a blíž - a ona tajemná nálada zmocňovala se jich opět; dnes ovšem velmi slabě. Když byly půl hodiny od G.vzdáleny, viděly jak Saib, jenž s Mahmudem výpravu doprovázel, přijel k velícímu důstojníkovi a něco s ním mluvil. Důstojník kývl a Saib s Mahmudem odjel na levo.

Co to asi bylo? tázaly se.

Hm! řekla Lesbie po chvíli, víte co mne napadlo? On bojí se snad vševědoucího oka Diova!

Zda-li pak na nás dosud čeká? děla Dita, Bože, za několik minut už šest!

Asi! pravila Arga. Tam před námi stojí vojsko, - patrně jeho patronilla!

Prorok? otázala se Porcia, zastavivši koně před vojskem.

Byl odpoledne v hradě. Už dlouho čeká

v G. na vás!

Co víš ještě?

Když jsem jej před půl hodinou viděl, ležel v trávě a kreslil su Ďáblův Roh!

Bože, - on už s tím počítá! zvolala Rona, když Porcia to družkám oznámila. Držte se, držte se, nebuďte blbě!

Objely pahrbek, vesnice G. ležela několik set kroků před nimi. A za chvíli rozeznaly na mokré trávě na břiše ležícího a píšícího muže s tváří temně hnědé barvy, jaké žádná jiná lidská tvář nemá.

Povstal, když se blížily - Již jej dobře rozeznaly -

Kdykoli tu tvář zřím, pravila Rona chvějíc se, je mi podobně, jako když po týdny trvajícím, podmračném počasí zasvitne náhle slunce! a napadá mě při tom vždy: přece jen je něco vskutku vznešeného, božského ve světě!

Kdykoli ji spatřím, vždy zdá se mi být jinou a vždy mne překvapí a udeří - jako bych jej nikdy nebyla viděla! promluvila Dita. Jak musí působit na vojáky! Tajemství úspěchů jeho spočívá

z valné části v jeho tváři!

Stojí-li on přede mnou, děla Lesbie, a hledím-li v ni, jest mi, jakmile tento člověk vykročí, praskne celá pevná kůra zemská pod chodidly jeho! Ó, jak jsme šťastny, že jsme jeho majetek!

Ó miláčku můj! Ty veliký! vzkřikla Dona a tvář její vášní byla děsně změněma!

Ó bože, zašeptala si Rona, co on bude teď chtít, to ony, jako každý člověk, udělají! Ó kež by nechtěl ten hrad! Jen o to se jedná! Ach ano, ano, jen o to - - -

Seskákaly z koní a vzhly se na milence. Ale ten poceloval je dnes nadmíru studeně: jedním tahem ruky stiskl jim všem bradičky. Jen Argu políbil. Tato hned z počátku je dopálilo. A zase zaslechly jeho tajemný, řinčivý hlas. Ukazuje směrem k Ďáblovu Rohu, mluvil ne zlostně, ale nanejvýš vážně:

Zajímavé, singulární a v dobré pozici. Já sám nepohrdl bych pobytem tam, kdybych měl čas. Ale vy, nádobičky strachu, tak brzo se dostavivší? Vyvedly

jste mne zase aprílem! Když jsem zdola na hrad hleděl, pomyslíl jsem si: zase sehrály mně jednu ze svých komedií; když jsem tam vešel: trestuhodné darebáctví! A rozhodly-li jste se pro to v záchvatu bláznivé bujnosti, teď jistě řeknete: rozmyslíly jsme si to. Proč pořád vtíráte se kam nepatříte, jako osamělý chodec do plesu aristokratů? Proč bláznivý brabec napodobí stále orla? Zbabělá žena je aspoň něco, žena, která chce být hrdinou, je méně než nic, ubohé hračky mé!

Všechny oněměly. Porcie silně zbledla, Ziata, Dita, Leslie začaly zoubky ve rty, Arga, nevšímajíc si ničeho, ulehla na břicho a četla Diův manu-skript - metafyzický to článek. Nejdříve ovšem vzpamatovala se Ziata. Její zamračenost vystřídala rychle skurilní hra svalů, - nabrala dech a spustila takto:

I ty trhane, velbloude, zbabělče! My prý nemyslely jsme to vážně! My prý jsme si to rozmyslely! Hahaha! Sestřičky! My, pecko, byly v rozhodnutí svém

pevné jako skála, jako slunce! Taková třtina bude nás podceňovat! taková břečka nedokvašená! benarecký sládek mizerný! Ani pořádné pivo neumíš vařit - jak mně bylo po něm nanic - -

Není to pravda, miláčku, zvolala Rona ustrašeně.

Od věčnosti nebylo lepší pivo uvařeno.

Lež je to! křičela dál Ziata. A Argo, že chceš koukat na čmáraniny lecjakého analfabeta!

Mlč už laskavě, slečno Thersitova! okřikla ji Ziata. (9)

I Bohové vždy rádi čtou co napsal Člověk! děla Arga. -

Nezdržujte Dia! křikla Porcia.

Mlč, troubo! zvolala náhle Lesbie. Což nechá se on vůbec něčím zdržet? Hleď! usmívá se! Kde by našel podobnou menážerii?

Die, promluvila Porcia, je nešlechetné že vytýkáš nám naši ubohost! U každého je to nepěkné, u muže tvé velikosti více než hnusné! Nemohu najít slov, fi na tebe! Orel, který by se smál a vytýkal

vrabci jeho malost, byl by ještě horší než ten vrabec! K mužům se tak nechováš, ale my ženy jsme už k tomu odsouzeny, aby nás vznešené pokolení mužů jen bilo a na nás se vozilo, bůh ví proč? Třeba jsme ubohé, myslíš, že netrpíme svou ubohostí? Já aspoň činím co mohu, abych byla lepší - a ty - ty -

Zaštkala a otočivši se k Diovi zády, odešla stranou.

Ubohost je bídností, mizerností, slabost prolhaností, zkažeností, zkaženost vždy nestoudně protenciosní, protenciosnost červa vždy velmi ošklivá!

Nic se vám nevyčítá, jste jen jako štěnice rozmačkávány; ne vysmívány, jen vyhlazovány jako ožralý otrapa, který usedl na královský trůn; bohové nejsou velkomyslní k červům, protože jich nevidí. Žena je nejneodpudivější, vše, i mozem muže pronikající smrad, nejsmrduťejší ze všech štěnic. Hanebnou existencí jiných žen ospravedlňují porody; co vaší? vy nedokrevné vaječníky, vymrskaná pole, jedovatě vonící květy

bez plodů, hibridy amfibia, tlachavé opice, hříčkující hříčky, světélkující shnilé močály! Řádnými matkami nebudete, neboť děti vaše budou cvrklé plody dekadenců, - a cenu o sobě nemáte! Co jediné může ji dát ženám jako vy jste: heroické sebespálení! Toho schopny nejste a potácíte se jen a hniјete ve své hnilobě!

Do řeči vložil Dios polovinu oné své transcendentální vznešenosti, která každý jazyk spoutala. I velkohubá Ziata nemohla chvíli nalézt slov. Byla bledá, stejně jako Porcia, Ala, Dita, Leslie. Rona se chvěla a oči její byly zděšeny; Dona se chvěla a oči její hněvem jiskřily. Dios přistoupil k Roně a políbil ji. A tu teprve zvolala Ala trhaně:

Poslouchej, poslouchej, to už je přece moc a hanebné od tebe, řuj! Jsem sice jenom ženský pes, ale něco vyššího je přeci ve mně, já si to líbit nenechám!

Já tě, Die, zastřelím, zastřelím! vzkřikla Donička, až jí hlásek selhal a povznesla svou malou ručnici, ale hned ji odhodila a s pláčem na zem padnuvši, skryla tvář.

Die, ty nás nemiluješ, mluvila Leslie s násilím, a my nejsme tak špatné! Kdybys do nás - vivi - děl - já - ty, ty - Ježíšmarjá, já se zblázním! A dala se do usedavého pláče.

Jak můžeš vědět, že tam nechceme bydlet? zařvala tu Zlata jako furie. Mluv, žvan! A kdybys vypadal ještě vznešenější kdybys byl i skutečný Bůh a ne pouze ožralý otrapa, vetřevší se na trůn jeho, neleknu se tě, hanebný ukrutníku!

Die! zvolala Edita. Máš pravdu, že jsme kolísaly, - k čemu před ním tu komedii? Ale víš, že tam přece jen nech^{se}me bydlet? Sestřičky - ? A rozhlédla se tázavým žhnoucím pohledem po planoucích tvářích družek. Oči všech počaly mžikat, těla se trhat - ale mlčely dosud..

Už to začíná! zašeptala si Rona, Bože, bože, teď záleží jen na něm -

Tedy chcete? zasmál se. Těší mne, jenže se bojím, že mně to zkazíte! Chcete, to u vás značí, že za minutu nebudete ~~zk~~ chtít. Jakmile kuň můj vyjede, začnete řvát počkej, přece jen nechceme! - nebo v nejlepším případě tam půjdete a za čtvrt hodiny zas seběhnete. Dost hnusné

komedi! Žalostné kreatury! .. K jezeru!

Do hradu! zařvala Ziata divě a povznese-la ručku, jako by v ní držela válečnou korouhev. Až do teď, Die, byly jsme rozhodnuty, že tam nepůjdeme, hrály jsme vskutku komedii -

A teď tragedii! vzkřikla Porcia. Ať všechno utrpení zřítí se rázem na mne! Třeba samojediná tam budu bydlet a dřív než měsíc uplyne, nesestoupím dolů, leda šílená, přísahám, Die!

Jakou cenu má ženská přísaha? děl obvyklým svým hlasem. Jako měníš předsevzetí, zrušíš i přísahu, bezectná!

Já tě zastřelím! vzkřikla zas Dona divě směšně. Bídáku! řvaly Dta, Ala, Lesbia i Ziata. A tu přiskočila k němu též Rona, bleďa hněvem, rozpaky i studem.

Jdu tam, jdu, třeba sama! Jsem zbabělá, ale právě proto! Ať, ať ať! Ať vidíš, ty velký, nešlechtný, že žena, třeba sebe bídňější, není pouze hříčka, že má přece jen aspoň trochu cti a hrdosti!

Do hradu! řvaly všechny šíleně. Dios na ně teď hleděl se svým nepopsatelným, laskavým úsměvem, podobným poněkud tomu,

s jakým hledíme na nepatrný filigránský svůj revolver, který se právě znamenitě osvědčil. A rychle mluvil, skládaje na svého koně hbitě spoustu věcí, po zemi rozházených:

Úmyslně jsem vás sem dohnal. Mně ono "skálopevně" přivedlo na tento plán; děkuju za ně; když lístek přišel, byl jsem právě v mrzuté náladě jaká jednou za měsíc mne napadne na čtvrt hodiny; smích zničil ji ihned. Víte, že věřím v božskost ženy; její zkaženost ji teprve dokazuje, leč je božská, po nejvyšším touží jen nejnižší. Nic krásnějšího nad krásnou, heroickou ženu: toť sňatek dvou dcer nebe: krásy a vznešenosti - zpravidla nepřátelských. Hrdinství je matka smrti: zrodily jste se, abyste zářně zemřely; nevzpírejte se nejčarovnějšímu, čeho člověk může dosíci; matky nejste, jste děti: jste cíl. Shořet jako diamant! - Uspořím 3000 vojáků, 2000 uhájí tuto horu desetkrát déle, než 5000 ony pahorky. A chci vás mít sebe důstojnými. Stanete se tím stejně, zničili vás ten pobyt ve výších, jako povzneseli vás. Sestoupíte-li za měsíc, bude

azur jejich zářit kol vašich vlasů, utrpení vytepá tahy vaše ve větší pevnost, děs zduchovní vaše oči. Klesnete tam hluboko, vyšší sestoupíte. Stanete se Mně poživatelnější, spanilé stínečky! Všechny doliny musí k Mým výším, jen hvězdy Chci mít kol sebe, vše kol mne musí démantově vzplanout jako ve Mně. Silný jsem dost, abych nejen své neprostorové, ale i prostorové myšlenky boží rukou k nebi hnal, bych zemi samu pozdvihl a do slunce ji vrhl, čině okamžitě, k čemu lidstvo by potřebovalo statisíciletí! - Pozítří do hradu, všechny rozkazy dány, za tři týdny vás tam navštívím! Ty, Rono, chceš-li, provázej mne teď do Kalkuty, půl minuty rozmyšlení!

Rona vytřeštila oči. Bože, bože! zašep-tala. Je to tak svůdné... Ten hrad -, - a ta čest pro mne, jen pro mne! Ale co to mluví-vím? Vždyť je to naopak strašné snižování mne, - já tedy jsem se nenarodila, abych v záři zemřela -

Do Kalkuty? zvolala mezitím Porcia se zářícíma očima. A kdy myslíš, že tam tak přibližně vtáhneš?

Přibližně kol druhé hodiny odpolední

12. srpna.

Ale hlavní anglická armáda bude -

9. srpna zničena, Rono.

Ne, děla a slzy měla v očích. Nejsem-li hodna shořet jako diamant, ať pojdu jako pes!

Ať diamanty aspoň rodím, pravil, ukazuje na Lesbii a Donu. Je to méně?

Je to více! zvolaly dívky a Rona se zcela upokojila; trvala však na svém: Ne, pane, odpusť!

Pohládl ji tvář a jal se celovat ostatní. Jako celník spoustu nahromaděného zboží ohmatává, cejchuje, odhazuje, tak, ale rychleji, odbýval a odhazoval Dios své žemušky, prokazuje každé zvláštní, jí právě milé laskavosti, čině tuto mechinální práci s větším požitkem, než obyčejný milenec když v ohni vášně dívku svou poprvé obejmě. ^{Bylo to} ~~Ryálek~~ u tohoto aktivního muže jednání a cítění srostlo, nic nebylo mu požitkem, organizování a koman-dování. Posléze uchopil Argu, stále na bříšku ležící a taď čekavě naň hledící, levicí pod prsy, zdvihl ji k sobě ze země, posadil si ji na pravou dlaň a zuřivě

líbal. Bolestí a slastí skučela, - a vykřikla, neboť prokousl jí oba rty úplně. Slzíc, tím vášnivěji jej líbala, až za chvíli byla ústa obou samá krev. - -

Pak vyskočil na koně, ohromného, štíhlého, abnormně jako tygr dlouhého, zebrovitě pruhovaného, se zcela nekoňským, divokým výrazem v tváři, jež lišila se od tváří jiných koní jako tvář divoké kočky od tváře kočky domácí. - Položil mu dlaň na čelo, kuň učinil neuvěřitelný skok a již zmenšoval se příšerně rychle. Za deset minut zmizelo divné zvíře a divný člověk jako vidění v lese, jeden kilometr vzdáleném, - - -

Zůstaly samy. Jako v polosnu usedly na trávu. Neodvažovaly se hledět si do očí. Duch jejich byl chaos, vším možným zmítaný. Co se přihodilo, zdálo se jim být fantomatickou, rychle přelétnuvší bouří. Mlčely, na zem hledíce, některé stíraly z Argy krev. Ona zaranžovala je tak, že vesměs zády byly obráceny k Dáblu Rohu, skoro až k úpatí dosud mraky oděnému.

Ten chlap, ozvala se konečně Ziata,

považuje nás za své pouhé barevné myšlenky a nic nad to. Je to k zlosti a k smíchu. A přece on sám není při tom pranic směšný - naopak ten praktický solipsista právě tím imponuje.

Kdyby slunce, vybočivši ze správné dráhy, začlo vesmírem bloudit, přestalo by být sluncem? pravila Porcia. Nestalo by se tím naopak zajímavějším, nehleděly by zraky všech častěji po něm? Bloudění vadou? Myslím, že nejvyšší ctností -

Neuvěřitelně! děla Dita. Myslela jsem, že praktický berkeleyismus, tato revoluce lidského ducha sans comparaism, bude dílem statisíciletí, -a tento démon dokázal to ihned!

Jen z menší části, řekla Arga. V duchu jeho je stále přítomen, vládnouc, myšlenka: co vidím, jsem jen já; a pak dovede v hlavních rysech aplikovat jí dobře vždy na to, co se děje?; toť věcí jen zdraví a ovšem výšky ducha. Ale všechny podrobnosti, tj. dosavadní externí puďy lidské, žijí v něm pořád stejně silně. On však nevidí tento rozpor mezi všeobecným svým nazíráním a všemi svými puďy, neboť nechce ho vidět!

Dovedl myšlenku naň zaplašit, jako dovede zaplašit každou myšlenku, kterou nemůže potřebovat. V tomto zázračném harmonickém duchu může skálopevná víra v něco bydlet hned vedle dokonalého vědomí, že víra je tak lživá. On věda, že praktickým egosolistou dosud není, věří, že jím jest - a následkem toho jest jím téměř.

A zase zmlkly. -Pamatuješ, Ziata? řekla konečně Porcie, pravilas po hlasování na ostrůvku: slyším zvonit hrany všemu vyššímu, co v nás jest. Nuže, tento bůh vzkříšil to zase z mrtvých. On vstrčil nás do našeho nebe. Jak jsem mu vděčna! Zdálo se mi stále, že bojuju hlavní bitvu svého života, - že nezvítězím-li, - byl můj život planý a daleká posmrtná budoucnost osudově otrávená.

Dobře se stalo! pravily všechny a zmlkly zase.

Mezitím počaly se mraky trhat. Zjevilo se rudé slunce, tři průměry své nad obzorem. Rudá plocha za zády dívek se zvažila, mrak nad ní bělal se stále víc.. A náhle objevil se vysoko nad patou hory kus ~~xx~~ azuru, šířil se - a pojednou ukázala se

těsně vedle něho zelená skvrna. Zmizela zas, - ale hned zjevila se místo ní uprostřed malého modrého kola divá rudá věž, - vysoko jako slunce v červnu o polednách a - a pod ní strašný hrad, - jako zázrak, jako nebeská fata morgana. Zmizel zas. Ale v mracích pod ním jakoby vše vřelo, kypělo. Jejich stále bledší barva nabývala, místy divně hnědého odstínu, - a tu zjevilo se mezi nimi několik krvavě rudých skvrn. Rostly, nové se tvořily, - a za chvíli vypadalo nebe za zády dívek jako nesmírný rudý prapor, posypaný ohromnými vločkami sněhu, - něco enormního, immarního, pitvorného, víře nepodobného. Tu zavál prudký vítr, vločky rychle odletěly nebo roztály, - a pekelná hora, jejíž pata byla teď jen dvěstě metrů od žen vzdálena, stála zde jako náhle ze země vyvřelá, jako Danteův Satan, kůru země prorazivší jí dosud oděný a nehybně kol se rozhlížející, - řvala zde celou svou ohromující hrůzou.

Mně je divně úzko, jako tenkrát, když jsme sem ráno přijížděly, pravila tu Bona a instinktivně se ohlédla. Vzkřikla -

a křičela dál.. Hrůzoplňnýma očima hleděly všechny v zad.

Zas ji vidíme, řekla Zlata. Ó co strašného je v tomto znovuspatření! Jakoby zjevil se mrtvý, jenž usmyslil si věčně mne pronásledovati! A teď, vzpomeňte si, bože - strašné! Já viděla ji již kdysi před narozením - tenkrát - ne, marno! už na to nevzpomenu! Ale jaký hrůzný blesk to mnou projel?

Mnou rovněž! zvolala Dita. Jako bych tenkrát byla zde nechala cosi hrozného rozdělaným, jako bych zbaběle byla utekla, - ale člověk ničemu neuteče.. Dluh musí být zaplacen. Vše musí si člověk odbyť. Zase zde ta hrobová hrůza a kategoricky káže: čin co musíš!.. Je mně vznešeno v duši. Čnci se očisťovat od bídne ženskosti. -

Ř Je v tom osud! Pravila Lesbia. A vládne námi, námi samými. Vše činíme dobrovolně a myslím, že i dobrovolně vždy umíráme, - Je v tom osud, používající všeho možného nátlaku na nás slabé! Kdyby byla hora bývala viditelnou, když jsme sem při-

jely, ó myslíte, že by ušlechtilé naše vzplání bylo v nás ubohých zvítězilo nad touto hrůzou? nad pekelnými pocity, které právě teď zas ve mne vlila? Ó ta děsná hrůza, která nás tam omráčila - a teď- a teď - celý měsíc -

Zděšeně stulily se k sobě. Zuby jim drkotaly.. Ta hrůza nemoci, umírání, rozkladu, hnití v rakvi! vzkřikla náhle Porcia a bezděky sepjala ruce -

Pojďme odtud! Pravila Ala. Vždyť je to k nesnesení!

Nic! volala Arga. Jak chcete měsíc ztrávit v hradě, když ani pohled naň z dálky nesnesete? Otuzujme se patřením naň!

Ano, souhlasily a lomčující se, hleděly bez ustání na příšeru. Nebe vyjasnilo se úplně. Slunce však zapadlo. Divné ticho zavládlo v pustém kraji. Siře, vlhce podzimně zněly hlasy vojáků z povzdálí, jako hlasy dřevorubců za deštivého dne za strašidelného hvozdů. Smutné páry křísily se z luk a lesů jako duše vampýrových umrlců, večer z hrobů

prosakující. Vše nabito bylo duchovní elektřinou, trapně chtělo se vybit, však nemohlo. A dívkám bylo, jakoby neviditelný, černý, hustý, nitkovitý déšť padal kol jejich postav, kol nich, mučivě narkoticky na zem, z níž pod jejich nohama vystupovaly obludné duchovní podstaty -

Pro boha! někdo strašný sedí mezi námi! vzkřikla Dona.

Bílé postavy blíží se k nim ze všech stran!

Vyskočily všechny. Nic to není, to činí jen strach, chlácholila je Porcia zoufalým hlasem. O bože, bože! Kde je zas má odvaha?

Ó co jsme to udělaly! dala se do pláče Rona. Ta neodolatelná hrůza rozmačká nás to je jisté! Ó sestřičky - snad - víte?

Hleděly na sebe a až příliš zřetelně mluvily oči jejich, že nevyslovený návrh Ronin jde jim ze srdcí. Ale náhle skoro současně zvolaly: Ani slova už o tom!

A která se dnes proti tomu prohřeší, dostane ihned sto ran tlustým prutem na záda a zítřejšek ztráví těsně spoutaná a nahá na špičatém písku v temné komoře! rozhodla královna.

Ano! zvolala tu i Rona s ostatními.

Vzhůru! volala Arga po chvíli. Budeme noclehovat a zítřejší den ztrávíme v A., tři hodiny odtud, ať se lepší náladou obrníme proti nastávajícímu měsíci.

Vsedly na koně. Páry vystupovaly hustěji. Směrem od hradu přilétl orel a zmizel v lese, sto metrů stranou. Hleďte, hleďte! vzkřikla Ala a Ziata, hledíce za ním. -

Vykřikly. Nad korunami stromů pomalu plynula stříbrně bílá postava krásné ženy s mrtvolně však ztrnulým obličejem. Hleděl na dívky, štíhlé ruce dávaly jakési znamení. A hned vidina zmizela. - Ale dívky měly nohy jako dřevěné..

Snad to byl jen zvláštní, mlžný útvar, zašeptala Dita. Ale vpřed, vpřed!

Odjely. Červánek zhynul. Jiskřivá noc zavalila kraj a učinila hrůzy Ďáblova Rohu neviditelnými, změnivši jej v obrovitý stín na širé obloze. Ale netoliko smysly vnímá duše. Stále a stále padal neviditelný, černý, hustý, nitkovitý déšť mučivě narkoticky na širé okolí hory a zapaloval, rozdíral duše živoucích a nutil,

rozradostňoval duše kamenů, vod a rostlin, je nadějí a touhou po bujnějším rozletu naplňuje. A Čas, všemohoucí a nicotný, v šílené jednotvárnosti ubíhal, letěl, plížil se ve věčné Nic, jímž je sám, a směšně zvonil v uších žijících rolničkami v posměch všeho Bytí... -

Avšak svět nebyl by tak veliký a vznešený, kdyby nedovedl být současně nicotný a směšný,--

Já už dál nemohu! zasténala Rona. Zas úplná noc - vždyť je to už k zbláznění! Lehněme si a umřeme!

Ano - spěme! věčně spěme! zahlaholila Arga, klesajíc z koně, ale skoro hned zase se vzmužila. Né! vzkřikla. Kmitla mnou vzpomínka, že musíme teď pospíšit, - že ještě jen malou chvíli nesmíme opustit, -že co nevidět můžeme být trvale spaseny - - co to bylo? - nevzpomenu již, ale švihla mne nemilosrdně ubohou mou duši jako bič, -dále! Oh!

Hrdině stoupaly výše. Z dále zaznívaly známé příšerné steny..

Rychle! křičela Arga. Teď připomněla jsem si zas, že možno, že budeme od duchů

rozsápány, nepospíšíme-li si co nejvíce - hrůza! Rychle, rychle!

Konečně strachem i únavou téměř omdlévajíce, dostihly hradu a hned odebraly se na lože. Noc byla hrozná. Nezamhouřily oči dříve, než slunce vyšlo. Po celou noc trápily je hned záchvaty náhlého, panického děsu, hned válely se jim v mozcích šíleně obluďné představy, hned rozdíraly je výčitky svědomí. Několik hodin, stuleny bázlívě, křečovitě v jeden potem mokrý chumáč, na jediném loži, zoufale proplakaly. Byly by prchly, kdyby se byly mohly odhodlat aspoň k povstání. Konečně usnuly spánkem plným strašidelných snů. Ale již za dvě hodiny se probudily.. Slunce zmizelo, víchř šťval ponuré mraky po obloze a trhal jim těla.

Byly v náladě co nejhorší. Všechna slast věčnosti nevyváží tuto noc! řekla Lesbie. Jsem proto, abychom, nebude-li to dnes lepší, odstěhovaly se beze všeho. Čert vezmi všechna předsevzetí, kdo to má snášet?

Ano! zvolaly všechny mimo Argu, nedbajíce, že na to byl určen trest.

Celý den prochodily, prohlížejíce každou skulinku, zpívaly, tančily, - ale večer, jak by jím někdo nohy podrazil a hrdla stáhl, ztichly, svlékly se do kalhotek, neboť bylo vevnitř velké horko a rychle ulehly.

První čtvrt hodiny bylo to obstojné. Strach měly sice veliký dost, ale ne větší, než včera. Temně však cítily, že něco hroznějšího než dosud číhá kol v hloubi duše - -

Obloha byla úplně jasná. Nevysoko nad východem tkvěl malý mráček v podobě polokoule..

První čtvrt! řekla Ziata. Už jste si všimly, jak příšerný je měsíc ve dne? Je ve dne jeho místo na obloze? Rozhodně ne, jako není místo umrlce na světle slunce. Ve dne měsíc jen straší, to je celý jeho smysl - Ó, kolik strašidel slétá s něho na zem! Strašný pohled naň! - proč musíme jej mít společníkem? jako bychom mrtvolu v posteli měly.

I dej pokoj z bláznivými řečmi, aspoň teď! zlobila se Leslie. Ale, ten měsíc, - Ů, ty neviditelné, příšerné paprsky, které vnikají v mou duši - Bože, v tu chvíli

jako bych na vše zapomněla, -a teď si uvědomuji: kde to jsme - a kdy to zde jsme? Och! Ty noční přeludy, krvácející - -

Rona dalal se do křiku a Dona též... Strach všech stoupl.. Již byly by utekly, tu skoro rázem ustoupil strach divné malátnosti. Byly jako opilé, ospalé, narkotisované, lhostejné ke všemu.

Co se to se mnou stalo? řekla skoro blábolivě Porcia. Zase nějakí zlomyslní duchové usadili se v mé duši. -Anebo jsem opilá? Jak dlouho tu jsme?-

Budeme spát! skoro šeptala Rona. Nespaly jsme včera. - Ale ach! Co to mluvím? Vždyť by nás strašidlo - ani bránit - ech! spěme jen! Ať je to jak chce -

Ano! souhlasila Arga. Ať je to jak chce. Čert vezmi sílu vůle! Lenost je lepší.

Něco mne neodolatelně tlačí k zemi? mluvila Leslie. Ale děsivé pocity noří se přec ve mně, - tak tiše temné, -či není to pravda? Čert vezmi vše! Ten měsíc... Co to ve mně zvučí... Něco se ve mně zdvíhá...Něco se ve mně blíží --

Ve mně také! zvolala Dona a trhla sebou prudce - Oh! jak by švec kopytem po mně házel! Noří se to - co to bude - příšera se blíží - och! utečme!

Ne- ne- nemůžeme - marno vše! vydechla Dita, bílá jako prapor. Už je to tu -ne- pustí nás to - poutá mně to údy,- je to strašné, blíží se to, -musí, musí to přijít - och! slyšíte?

A vskutku zaslechly všechny z neznáma přicházející divný šelest - Nestupňovatelná hrůza, a přece ne jasná, ale narkotizovaná jako ve snu bývá, tím však hroznější svázala jim údy... A šelest chvíli ne slyšitelně, ale psychicky vzrůstal, - to hrozné se neodvratně blížilo, -a tu -

Stěna se rozestoupila a vstoupili dva lidé: pán asi padesátiletý a paní o něco mladší, v evropském oděvu... Dita vykřikla a Ziata, Ala i Porcia po ní - zbraně! zvolaly. Ale jen trochu sebou trhly - a hned zůstaly ztrnulé - Ostatní se zděšenýma očima na to hleděly -

Prosím, vzácné dámy! pravil pán, kloně se bezvadně jedné po druhé, neračte se lekati, že tak náhle jsme vstoupili. Pro-

sím za odpuštění! Ale již dávno jsem si přál oplatit vám vaši ctěnou návštěvu - a dlouho nenaskytla se mi příležitost. Konečně mohu zdvořilosti učinit zadost!

Velice mne těší, že vás zase vidím, dámy! klonila se paní rozpačitě jako špatným svědomím spoutána, usmívajíc se -. Nikdy nezapomenu na vzácnou vaši návštěvu!

Těší nás! ujala se slova Arga třesoucím se hlasem. Račte vzít místo!

Prosím, prosím, řekl pán, nehledě však na Argu, ale stále jen na Ditu a usedl na jednu z četných židlí, asi šest kroků od pohovky, kde dívky ležely.

Děkuju uctivě, hrbila se paní a po delších ceremoniích rovněž usedla.

Lekly jsme se proto, že jsme právě v nedbalkách! vypravila Leslie.

Ó! ó! ó! to nevadí! ujišťoval pán . horlivě. Absolutně to nevadí. - Proč neudělat si pohodlí, inter lares et penates? Sluší vám, krásné dámy, tento koupací oblek velmi roztomile!

Velmi roztomile, vskutku! opakovala paní.

O! bože můj! jak ten čas plyne do moře věčnosti! promluvil pán joviálně. - Kolik let to už uplynulo od onoho krásného, jasného, nezapomenutelného dne, kdy poctily jste nás svou návštěvou!

Je to právě čtyry roky, řekla Arga, teď už zcela pevným hlasem. A vskutku je ten nezapomenutelný pro mé sestřičky, které u vás byly - a ještě více pro vás, pane plukovníku!

To rozhodně! řekla Zlata a násilně se zachechtala. I do ostatních vjela statečnost. - Hrůza a ospalost zmizely a ustoupily nepopsatelné náladě, hned vyzývavá, výsměšná, hned zase děsící se, nejistá, chaotická, pološílená -

Řekněte nám, jak vám bylo? zvolala Ala.

Raději, jak vám je teď, když na tu komedii vzpomenete! zvolala Porcie.

Byl to bod ode mne, pane plukovníku, co? skoro zařvala Dita. Jak je vám, hehe! mluvte! Čert vezmi výčitky svědomí! Hahaha!

Ale co to mluvíte, milostivé dámy? kroutil se na své židli plukovník. Nerozumím ani slovo - jste ovšem rozčileny

neohlášenou mou návštěvou, odpusťte nám!

Račte nám odpustit! klonila se paní. Ale Ditě se zdálo, že vidí v zraku jejím máhlé vzteklé vzplanutí, vzteklé blesknutí -

Výborně jsem se bavil, milostivá, pokračoval plukovník. Opravdu neobyčejně - Jak potěší duši člověka, uslyší-li v dálných křajích svou mateřštinu -

Náhle rozestoupila se stěna zas a vstoupil jiný pán v prostředních letech. - Porcia vykřikla. -

Prosím, promiňte! klonil se rychle příchozí jí i ostatním. -Ráčíte mne znát? Ten ubohý soudce ze španělska, který chce a nemůže. Od doby, kdy jsem měl čest navštívit vás, vždy jsem toužil horoucně sejít se s vámi opět - Och! bylo to zajímavé setkání! Takové stojí za život!

Buďte nám vítáni! Zvolala Ziata, ale my budeme zdvořilejší, račte vzít místo! Prosím, jsem hluboce zahanben! Smím prosit, abych byl této dámě a pánovi představen?

Pan....., plukovník britský a jeho spanilomyslná choť! zvolala Porcia vzteklým

hlasem.

Plukovník, jeho žena a soudce povstali, klonili se, tiskli si ruce, usmívali se líbezně, jakoby se nejvíce na světě milovali.

Těší mne, těší mně, těší mne, mluvil joviálně bodrý plukovník. Já a vy, pane můj, jsme si blízcí - zajisté! Mým povoláním je bojovat proti nepříteli vnějšímu, vašim proti vnitřnímu.. A nevím, nevím, či povolání jest ušlechtilější člověčenstvu. Tvrdil bych skoro, že vaše. Kdyby láska, kterou Kristus hlásal, ve světě panovala, zajisté nebylo by válek, a já stal bych se zbytečný. Ale lotry uvnitř společnosti neškodnými činit a hubit, zůstane vždy povinností každého poctivého člověka. Jak často řekl jsem si: raději bych nepřítele svého jako bratra objal, než abych naň jícny děl mířil, kdyby nebylo železné povinnosti, nutnosti! Neboť i nepřítel zasluhuje respektu! Ale zchátralý, krvežíznivý ničema ohledu nezasluhuje.

Osměluju se vám, pane plukovníku, v jistém směru odporovat! řekl soudce. Zločinci zasluhují někdy též respekt,

ba úctu. Měl jsem co jednat se zločincem, které bych bez rozpaků daleko cennějšími, mužnějšími, důmyslnějšími, samostatnějšími lidmi nazval, než největší část tak zvaných poctivých lidí -

Mluví docela rozumně! zašeptala Lesbia Porcii.

Ale sotva myslí to doopravdy! odvětila tato. Máte dozajista v jistém smyslu pravdu! pravil plukovník s plnou sebejistotou důstojností, s níž ten, kdo je rozumný, nevýstřední, pronáší své náhledy jakoby říci chtěl: kdo může být tak pošetilý, aby tak solidnímu nazírání odporoval? Zajisté je mnoho zločinců, kteří mají v sobě dobrý zárodek, z kterých by vskutku užiteční členové společnosti se stali, - kdyby špatná výchova, špatné milieu nebyly jejich vlohy uvedly na scestí.

Hlavně nedostatek náboženské výchovy! podotkla jeho choť. Nevíra v Boha svedla je s cesty mravnosti.

Velmi správné! řekla Dita. Neboť nábožnost a mravnost jsou dva prevítí, kteří si mohou podat ruce -

Těmi zločinci, pane soudce, myslel jste

jistě nás! prořekla ukvapeně a domýšlivě Ziata. Ale hned za to dostala přes prstíky.

Nikoli, vzácná dámo, vás ne, neboť sotva máte dostatek statečnosti a samostatnosti, o kterých jsem mluvil -

Ziata zrudla. -~~X~~ Toho jsem, pane, od vás nečekala! Víte, co to bylo? Nízké sprostáctví! Neznáte nás dostatečně, - ostatně se nebudeme ospravedlňovat před takovým volem!

Výborně! zařvala Porcia a uchopila ručnici, - Jen pozor, pane soudče, ať vám neukážeme, jsme-li statečné! Já jsem vás prohlédla, nevím, víte-li, co se mně o vás zdálo! My prý nejsme statečné! Krucifix! Nejsme Dios, ale na ženy jsme tak statečné, z miliónu mužských jeden se nám nevyrovná! Co vy byste dělal v naší pozici, hé?

Nevím, neboť je nemožno, abych se vůbec kdy v ní octl!

Teď jsi se demaskoval, morální idiote! zasmála se Arga.

Vzácné dámy, -nechápu ani slovo! žasl plukovník, kývaje židlí. Ciž jste zlo-

činné, hahaha!

Tak něžné dámy jistě ne¹ pravila paní.

- Spíš bych věřila, že slunce nesvítí -

Řekla to - Ziata - proto, že snad -
myslíte, že jsme ženy Dia, který - je
rebellant proti Anglii.. zmohla se i Rona
na něco -

Ach tak! plácl se plukovník do kolena,
nadmíru dobrácky se směje, až mu slzy
tekly. -Vzácné dámy, předně vy za činy
jeho nemůžete, a za druhé, ač jsem Brit
každou cévou, - přece nepovažuji slavného
vašeho přítele za zločince... Neodsuzuju,
lituju jej - on jistě je pevně přesvědčen,
- a ctím každé přesvědčení - že prospěl
by ubohým Indům. kdyby vypudil odtud syny
velké Británie - Ubohý, on dosud nepochopil,
že vláda spojených království je
Indům dobrodiním, že činí je vlastně
svobodnými, že přináší jim kulturu i blaho-
byt! Omezenci vidí pouze, že vlast moje
tolik a tolik milionů z Indie čerpá; ne
že vrací je zemi této dvojnásobně, učíc
ji kultuře, toho slepci tito nevidí!

Hlas jeho hřměl svatým přesvědčením.
Mluvil to obrácen k soudci, dávaje tím

zřejmě a ostentativně ženám na jevo, že jejich rozumy na pochopení těchto pravd nestačí, -Ale soudce mu odvětil.

Velmi pravda, pane, - zajisté! Soudím však, že v otázce této rozhoduje, jaké motivy Angličany puďí, aby zemí touto vládli. A zajisté není to snaha šířit kulturu - leda u nejmenšího počtu jednotlivců - ale ostatní puďí sem hlavně snaha obohacovat se, snaha čistě sobecká. A to platí o každé koloniální politice, třeba ji kolonizátoři sebe více mravními vylhanými popudy okrašlovat hleděli!

Pardon! pardon! pardon! křičel plukovník, nanejvýš rozčilen. Nechci rozhodovat, je-li tomu tak u jiných národů, - např. Španělů, -Cortez, Pizarro- nechci o tom mluvit, ale, velectěný pane, vám na čestné slovo tvrdím, že každého Brita, který na koráb vstoupí, jediná snaha vede: aby šířil kulturu v ubohých, opozdilých zemích... Každý anglický kupec je snahou tou proniknut, jen ona jej nutí -

Stop! zvolala Arga, smějíc se... že může být lidstvo tak prolhané, že podobná slova mohou být pronášena - a ještě více,

že jim mluvčí může sám věřit, skálopevně věřit! Nic lehčího u lidí, než aby věřili, švestka je hruška - Škoda, že nejsem papež, koukali byste, čemu bych lidstvo naučila věřit!

Hej, pane plukovníku! zvolala Ala. Chystal jste se zabít tygra! Zabil jste jej už, he?

Nikoli, vzácná dámo! Přestal jsem tygry ubíjet, neboť seznal jsem, že existují šelmy daleko horší, jejichž usmrcení je zkrátka slušnější!

Narážíte tím snad na nás? Tázala se Leslie.

Na vás, dámy? hahaha! smál se dlouho plukovník.. Ale při tom posunul židli o kus ku pohovce - a jeho žena i soudce současně s ním. Vůbec vás dnes nechápu, - ráčíte být trochu přepjaté, -snad nervosní, -ale - co to? kdo to přichází?

Rozestoupila se totiž stěna opět a vstoupil muž s rancem na zádech, ošumělé oděný, s tváří nanejvýš zbabělou - rozhlédl se plaše kol, trhaje sebou stále a otvíraje ústa, - pak klonil se strážidlům, - potom pohlédl i na pohovku -

Vydal skřek - odtáhl ruce od těla, -kolena začala se mu třást, - otvířal ústa stále víc, vyrážeje zděšené skřeky, - až konečně padl na kolena..

Kdo jste, milý muži? tázal se soudce vlídně.- Jak jste sem přišel? Máte snad něco na prodej?

Aha! čekala jsem tě! zvolala Arga. Tenhle blbec mne hlavně strašil! Je to ten kupec, kterého jsme zabily den před tím, než jsme zapálily ve Španělsku město! Stále po mně vztahoval ruce, asi čtyř metry dlouhé; ale když jsem se vzmužila a chtěla jej přes ně praštit, vždy je zděšeně ucukl. He, chlape, co tu chceš? Proč zrovna lezeš sem, když máš strach?

Já - já sám nevím - jak jsem se sem dostal - Pane soudce - na-já jsem pořád na vás myslel, paničky -až jsem vás jako viděl a vaše obydlí také - snad jenom spím...

Rozumíme! řekla Arga. Nu sedni si, ať je vás tu víc!

Muž povstal, stále ustrašeně na všechny strany hledě, uchopil ranec, - ale zas jej pustil a oprašoval si kolena.

Chlape! zvolala Ala. Což myslíš, že tu máme tolik prachu!? nebo tě zastřeším nebo budeš muset vylízat všechen prach, co tady je! (9)

Mužík běžel k židlím, ale usedl tak špatně, že se svalil zas na zem. Znovu usedl na židli, ranec dal si na kolena, - podíval se na dívky, zas vydal skřek a pokřižoval se, vrtěl sebou stále, - povyskočil, -natáhl zoufale ruce před sebe - podrbal si vlasy -

Prase! vzkřikla Forcia. On má vši, on nám je tu nasadí!

Sedneš zas! volala Dona.

Ranec na zem! rozkázala Ziata. Ruce před sebe na kolena!

Ale nebuďte tak přísný na toho ubožáka! zastal se ho soudce.

Proč sem leze, když má strach? zvolala Dita. Nepuk by člověk smíchem a zlostí nad takovým mizerným strašidlem?

Chomoute! zahrozila vzteklým hlasem Ala. Proč nesedíš klidně? A teď vyňal modrý smrkáč! vstrčíš jej hned do kapsy! - -

Co je to za smrad? větrila Lesbia.

Na mou duši - - - Jedeš odtud!

Dobrý muži! řekl soudce útrpně. Je to pravda! Sedni si tam do kouta, nebudeš dlouho čekat!

Cože! zvolala Arga. Aha! Vy jste umluvení k něčemu, - ale můj milý pane soudce, pozor na tyhle ručnice! A ty chlape ven! - nás budeš poslouchat, nebo stisknu kohoutek..

V ten okamžik rozestoupila se stěna zas a vstoupila ne stará ještě žena v kurdistanském oděvu - Pohlédla na soudce, pak na Lesbii a hrozivě zaťatými pěstmi dala se do křiku:

Ty bezbožná dcero ďáblova! Trest boží musí tě stihnout, psice smrdutá, za to, že jsi dítěti uloupila matku!

Čekala jsem tě! ovládla se úplně Lesbia. To je ta, co mlátila tak psa, pamatujete se? Jen si na to vzpomeňte, - a mám dobré svědomí. Ještě slovo a střelím! Hned tam do kouta k tomu praseti!

Žena dala se do jeku. Ježíš Maria! ona mne zabije zas! Pane soudce, chráň mne, když si mne sem pozvali!

Nic vám neudělá, jen poslechněte -

Rychle! zařvala Leslie. A již seděla žena vedle smrdícího mužika. Leslie však měřila stále - Hrome, nevím, nemám-li přece jen střelit, když si na toho psa vzpomenu..

Ježíš Maria, nestřílej, milostivá slečno! Já jsem jim nic neudělala, já jich mám ráda, voní andílku z nebe, ó má tvářičko krásná, dobročinná!---

V tu chvíli zem se zachvěla, s příšerným rachotem otevřela se znovu stěna a rudé plameny vyšlehly ze zdi. Plazivě rozlézaly se po komnatě... Dívky hrůzou ztrnuly. "eproniknutelný kouř obestřel vše. Žhavé jiskry létaly kol. Bylo slyšet příšerný smích a šelest - Ohnivě jazyky se blížily blíž a blíž -

Jsme ztraceny! Ó běda nám! zalkaly Diovy ženušky a stúlily se k sobě.

Náhle zaduněla hromová rána, hrad otřásl se ve svých základech a vše zmizelo -
- - - V příšerné temnotě hučelo jen oslnivé, vlnící se moře plamenů, žluté a rudé. Jako nad ostrovem do moře se propadším záříkruté, pusté moře, tak nad zničeným, černým hradem řádilo hrozněji

toto strašidelné moře plamenů a září, za hřmění většího, než milionů děl. Vše bylo rudým žárem pohlceno. Kde objevilo se na okamžik kousek země, nebylo to nic jiného, než zříceniny..

Několik plamenných šhoupů, až na oblaka sahajících, putovalo jako nesmírní bílí duchové vším tím, jakoby za úkol měly vše, co dosud úplné zkáze uniklo, dokonale zničit. Kde se ke esutinám jen přiblížily, zde tavily se tyto okamžitě, explodovaly, v plyn změněny rozprchávaly. Ale část věže na pahorku ležící, ač na více místech hořela, zůstávala přec jen dosud jako zázrakem z největší části ušetřena.

Tam namířila naše strašidla největší rychlostí. Dívky s výkřikem objaly se těsněji. Dlouho hrůza jejich netrvala. Připadaly si pojednou jako kavky, sedící na špičce věže... Náhle obestřela zrak i duše jejich strašlivá záře, slastná záře, nejvyšší záře, změnila hrůzu v nebeskou, nejvznešenější blaženost, - cítily ještě, že pouštějí se věže, že padají do bezedné propasti --

nebes, Boží Vůle - - -

A zase: temné čmouhy, černé čmouhy koldokol. Ale rychle prosycovalo je světlo a již rozeznávaly zraky jejich známé, drahé tváře. A světlo mocnělo a již rozpoznávaly krajinu, -podivnou, hornatou. Ležely na trávě, objímajíce se navzájem - -

Ustrnule seděly a hleděly kol sebe a bledly.

Kde to jsme! zvolala Alžíra. Co se to se mnou stalo, krucifix? Co to bylo - co to jest?

Děsná krajina! zhrozila se Ziata. Vše tak temné - a přece je den - slunce svítí... Ale tak zsinale, -takové nikdy nebylo.. Obloha začernalá, - ale ne kouřem, - ona je zde patrně černošskou už od narození.. Stmívalo se mi právě ovšem strašně v očích, ale teď už ne - ta černě je rozhodně majetkem věcí.. A ta krajina - hu!...

Nikdy neviděla jsem takových hor! otrásla se Arga. Každá stojí tu sama pro sebe, není tu spojení mezi nimi. Každý

strašně štíhlá, rozeklaná, jako rozbitá-- ční tu jako hnáty z hrobů, ční tu jako hřbitovní pomníky, ó! -co! -co!

Vskutku činí krajina dojem nesmírného hřbitova, pravila Dita. Či snad jsme to v lůně strašného hrobu nějakého?.. tak zakleté, tak skelné, pusté, živě mrtvé je vše.. Nikdo, kam oko dohlédne, lidského stavení.. Jako černí duchové zdvihají se kolůkol ty děsné hory nad nekonečnou plání.. Legy na nich jsou černé jako saze. Všechno hrozí, vše věští nám něco hrůzného - o bože, co se to s námi stalo? Ach! sestřičky, vždyť jsme v podsvětí -

Máš pravdu! volaly ustrnulé. Právě seděly jsme na špičce věže jako kavky. A ta strašlivá zář, která zničila vše, - co to bylo-? -Argo?

V ní metamorfosovala se tajemná vůle, odvětila tato zmizajícím hlasem, stále víc se chvějíc. Ach! už všemu rozumím - už jsem doma - ach! sestřičky!

Cò je to s tebou? zvolaly současně. Mluvíš, jako bys umírala a tváříš se jako dítě před výpraskem! Bohyně, takhle

jsme tě nikdy neviděly!

Je to také hrozné, miláčkové- ach! nesmím mluvit.. Vlastně - proč bych to neřekla? Vyjednala jsem si s bohy, že až se zde probudím, budu jako každý jiný člověk. Syta božské, tvrdé adiaforie, zatoužila jsem po blaženostech citu, měkkosti, strachu, utrpení. Dnešní noci chci pociťovat zase jednou čistý, nefalšovaný, ženský strach.. A cítím jej už teď, -víc než vy, neboť jsem odnavykla.. Delší dobu trvalo, než jsem si zde na to rozpomněla, ó, jak jsem přejinačená! Podobná choutka to byla u mne jako u vás, Dito a Ziato, které vypravily jste se sem za tím účelem, abyste byly zase malými dětmi pod tyranií rodičů.

To bude dnes v noci něco hrozného! zvolala Ala, když to tak roztřásá! Pěkně děkuju zas! Věčně žádný pokoj! Co to bude? Smad ne zas strašidla? Mordie, musí-li to už být, -všechno ochci, jen ne zas ta strašidla! Ať nás třeba tygři honí, ať nás pacholci nějací zavřou do chlívka mezi svině, a potom ať mne zfac-
kují jako koně, zkopají a vyhodí ze vrat,

- všěcko, jen ne strašidla!

Bohužel bude strašit - a hrozně - a po celou noc až do červánků! Ale bude nám to nadmíru prospěšno, zvláště tobě, Ditičko, osvětlí to řadu minulých existencí.. Nuže - vykročme! máme čas - za dvě hodiny slunce zapadne a my musíme být hned po jeho západu u cíle-. K jihu!

Adio! zvolala Alžira a dala se k severu - -

Jdi si! děla Arga, ale tam čekají na tebe strašidla ještě hroznější. A budeš proti nim sama!

Die, prasáku, vezmi mne odtud! zavyla zoufale Ala. Já ti, pacholku, hned od počátku na podsvětí pr..., co cpeš mne pořád do všemožných pr....., kam nechci!

Ne Dios, tvá stará Věčná Vůle tě sem přivedla, Alinko! Děla Edita.

Ta by musela být svině blbá, kdyby dělala to, co ji potom mrzí! houkla Ala.

Je masochistka, podotkla Ziata. Masochismus, tato pravá negace činu, je tím jediným, co na světě je interessantním.

Myšlenka Alinky je moudrá, řekla Arga, a sub rosa vám povím, že šama Věčná Vůle

měla s ní pořádné lámání hlavy, - a že, nevyjasnivši si ji, poloblblá kontradičním oscillováním, vrhla se s rubákovským křikem do proudu tohoto vesmírného, bolestného, hrůzného, nekonečného života, - skočila do této strašlivé propasti -p! A natažené jí hodiny jdou, jdou, půjdou až do konce, - a pak snad ovšem po nekonečných jiných evolucích, - bude se to do nejmenších podrobností opakovat.. Snad věčná Vůle sama to neví, zde jsme u kořene největšího ze všech mysterií —

Nemeškejme, ať dojdeme včas! velela Dita.

A daly se k jihu. Ala, láteřice, šla za nimi.

Krucifix! řekla za chvíli. Všechny jsme oblečeny černě jako jeptišky; to znamená něco děsného.

Ano, toť na pováženou! souhlasila Zia-ta. Ó kde jsou naše spanilé, stříbro-lesklé šátičky, porosené diamanty tak hustě, jakoby byly pršely! Do kterých koutů toho příšerného netvora světa asi spadly? Ó černé tajemství všeho!... Máme-li pak aspoň portmonku? Sáhla do jediné své kap-

sy. Nic než šátek! Vyňala jej - bože, docela černý, koukejte!

To je hrůza! zděsila se Ala, pokřižovavši se. Já mám také černý - vy všechny -

Čert ví, kdo do toho už smrkal! zvolala Dita a zahodila jej. Ale to už bych se ani nedivila, kdyby i košile - obnažila se až po břicho - a vskutku: košile její byla černá jako saze. I ostatní měly stejné.

Mordie! vykřikla Ala, tohle já mám nosit? Já jaktěživa černou košili neměla! Copak to může být? Mám sama ze sebe strach, štítím se pod tím sama sebe, dovedete si představit, co všechno se může z člověka pod ní stát? Já ji zahodím!

Né! velela Arga, má to svůj smysl zde. Působí na tělo i na duši. Přesvědčíte se o tom ještě zajímavě; až dnes v noci na břicha svá pohlédnete, užasnete, co uzříte. Už teď přijdu si pod tím jako umrlá, jako duch, jako změněná - nálada taková svolává mocně duchy.

Já zas mám pořád dojem, pravila Dita, že tělo mé je pod tím černé - božínku - snad přece - znovu se odkryla. Chvála bohu ne! Ale to jsem se lekla! Koukejte,

kapky potu na mně! Co se to se mnou děje?
Máš pravdu, Argo!

Černá košile přísluší umrlcům, to zcela po řádu přírody, soudila Ziata, a dát ji živým je stejně zhovadilé, jako dát umrlci košili bílou. Nu a my jsme tak trochu cadavera, smiřme se s tím! V této krajině mne napadá, musí se člověk tím stát!

Šly rychle déle než hodinu, Ziata, Dita a Ala dosti vesele štěbetajíce, Arga ponejvíce mlčela a chvějně se k sestřičkám tiskla. Ale ponenáhlu oněmovaly všechny; krajina byla příliš hrozná a stále hroznější. Stále více temněla obloha a země; slunce nabývalo barvy močního blesku, Děsnější a věžovitější a vyšší, nepřesahovaly však šestset metrů. Načetly jich na (...stovku 10)). Pod některými byla půda na způsob hrobu vyvýšena. Kráčely po nesmírném hřbitově gigantů. A nikde člověka, nikde chaty; pták neproletěl vzduchem, muška nezabzučela, po zemi stále skalnatější a stále spořeji černou trávou porostlé, neubíral se ani mravenček. Zázračně dutě duněly kroky jejich těžkou, nehybnou atmosférou. Dech se užil, srdce se rozbušovala a Co

chvíli očekávaly, že otevře se příšerná
půda pod nimi a pohltí je, nebo že s
třeskotem se před nimi rozestoupí a vy-
chrlí strašné příšery; nemožným zdálo
se jim, že již tak dlouho nic se nestalo,
že jim, bezprávně sem se vetřelým pout-
nicím, trestající strašidla dosud cestu
nezastoupila. -

Ó sestřičko, nedovedeš si pomyslit,
jaký mám strach a jak jsem nešťastná,
zaúpěla Arga k Ziatě, vedle níž před Alou
a Ditou kráčela.

To tě mám hned dvakrát radši, líbala ji
Ziata. Nešťastná? Tak hrozné to bude?

Bude - ale - víš, já bojím se nejen
dnešní noci, ale něčeho ještě víc - co už
za chvíli, - lae bože, já musím mlčet -
ó Ziatičko má, ty bys mě ulevila, kdybys
mohla, víš?

Prosím tě, mluv!

Nu, - ale, když to nejde! Ach - ale v
noci to bude také hrozné. Utrávíme ji v
černém zámku uprostřed černého sadu s
černým jezíbkem. A bude to samé umírání
a vraždění, rdousení, nejhrůznější oče-
kávání a napětí, prosakování strašidel
skrz zdi, podlahy, stropy - útěk, utopení,

příšerný život utopenců v podvodních krajinách, atd. Sestřičko, buď statečná, ať máme se o koho opírat! Já budu dnes jako malé dítě, Dita příliš silně zasažena a u Aly nenechá nízký vztek na všechno vzejít statečnosti.

Budu! A můžeš mně říci, co bude s Ditou?

Ne - neměla bych, ale uleví mně to, rozpovídám-li se a zapomínám. Dita uzří svého známého muže z věže. Jmenuje se Morient. Má tu zajímavou vlastnost, že jeho hlavní metier je věčné umírání.. Vždy několik hodin kroutí se v agonii, pak zemře a je pohřben, ale tak asi za týden ~~sa~~ zjeví se v úmrtní své světlici opět, - i jinde - a zas několik hodin chroptí-. Před staletími byla Dita jeho milenkou, ale zošklivivši si jej pro některé chorobné, hnusné vlastnosti, neschopit pochopit jejich cenu, význam a krásu; a tak došlo k rozplaměňování, které bylo velice v intencích Osudu - milenci hodili se k sobě mirakulesně. Za to stihl ji strašný trest - prodělat sama všechny ty hnusnosti, jichž se bála, povýšená na desátou mocnost, překonat

ji a konečně v záři proměnit. Co vše následovalo, poví nám sama Dita dnes v noci. Podotýkám jen, že před stošedesáti lety byla jeho matkou a darovala mu různé nekrofilní vlastnosti, -jichž v sobě hojnost zatím nadržovala, -rytí ve smrti, hnutí, umírání atd. Jí samé však zdařila se v následujících dvou životech prachnouti jim. Ze syna však stal se dnešní Morient. Před šedesáti lety poznala jej jako dvaadvacetiletá dívka a zamilovala se do něho zvláštní, černou láskou, v níž bylo 90 ... (11) hnusu - Zemřel brzo po seznámení - a teď měla často sny - recte upomínky z podsvětí, kam ve snu vždy zavítala, že její Morient^{ne} Zemřel dosud, že stále a stále umírá. To pomáto ji konečně rozum tak, že neumějíc již rozeznávat mezi snem a skutečností, pochybovala o jeho smrti, ač byla její i pohřbu svědkyní. K tomu přistoupily "hallucinace", ve skutečnosti však proryl sen vskutku tvrdou půdu bdění, - ona viděla ve skutečnosti Morienta živého a umírajícího, -krátce zešílela konečně a zemřela brzo. V následujícím třicet let trvají-

cím životě v Orlu, byla v černém zámku, kam přijdeme, jako stálou opatrovnící, -ale neodvážili se k poslednímu kroku, jenž by ji konečně spasil: aby ztrávila s ním celý lidský věk jako nebožka v jedné rakvi, jednou hnití, jednou hnusným obětí, jednou hrůzným, člověku nepopsatelným splynutí umrlých... Pak stala se nyníjší Ditou. Do šestnácti roků navštěvovala ve snu černý zámek, nezapomínajíc na své povinnosti. Ale pak ustala, radosti hořejšího světa světlého znechutily jí to. Tajemný, skrčený muž ve hradě přišel, by upomenul ji na věčné závazky. Velmi hluboký filosofický smysl odhalí se ti později!

Má ubohá, drahá Dita, skončí to dnes pro ni hrozně?

Ano, - dostane se k Morientovi na 2 (?) ... [12) hodin do hrobky.. Ale dobře tak pro ni!

A jak to s námi dopadne?

Výborně! odvětila bohyně. Ty přála jsi si ode dávna, abys byla od půvabného strašidla. Nuže za sladkého vzplnutí ranních červánek našlehají ti pěkně dvě sličné, ale v tvářích temně zaha-

lené dámy březovými metlami, - a já budu sdíletí tvůj osud!

Ó jé! to bude hezké, to se těším! zatleskala Ziata. A co Alinka?

S tou to dopadne též zajímavě a komicky, jak zaslouží. Tu k ránu prašivá strašidla, jimž bude nadávat, sfačkují a skopají, že bude jedna modřina, a pak ji vyhodí ze vrat na mokrý hnůj. Ale i jí to bude svědčit, - v duši její povstane mezi sprostěctvím a tímto hanebným maltraitováním mexus idearum, že i ve bdění klesnou na delší dobu její sprostoty značně pod normál.. Ale - pro Boha! hleď ty hory! už je to zde hrozné!

Vedle skupiny stranou poodstoupivších hor zjevily se totiž sotva kilometr před našimi romantickými poutnicemi dvě hory, vyšší štíhlejší než všechny dosavadní, těsně vedle sebe stojící. Byly asi osm set metrů vysoké, asi dvacet metrů od sebe vzdálené, zcela kolmé, základny jejich sotva třicet metrů široké. Byly holou skálou, jen tu a tam černal se z malých výstupků vyrostlý malý strom nebo keř. Vrcholy zblížovaly se tak, že zdálo se, že by člověk z jedné na druhou

mohl přeskočiti...

Bože, ty vypadají divné a hrozné! zvolala Ziata, jako sloupy pekelného portálu, - a co je asi za nimi? musí to být něco děsného -

Ó, tyto hory jsem už viděla, - často viděla! vzkřikla v tom za nimi Dita. Ale kde jen, kde jen? Ó, jaká to hrůzná propastná vzpomínka mnou projela, - ale tak nejasná - Argo, pomoz mi!

Však rozpomeneš se co nevidět sama - za nimi - pod námi, sotva vydechla Argestea. Pojďme rychle k nim - a tam - ó, Ziatičko! a teď rozplakala se doopravdy, vždyť je to příliš děsné, co mne čeká, něco, co člověk nesnese! Já jsem nejnešťastnější tvor na světě - a žádná pomoc - žádná!

Svěř se mi srdíčko zlaté! prosila ji Ziata, líbajíc její slzy. Přisahám, že nebudu ti v ničem překážet a ve všem pomáhat!

Ó, jak by mi to ulehčilo! Ale - ale opravdu vše bys mně udělala ?

Zemru ihned, chceš-li! (13)

Hrozná myšlenka, -ale skočím! Ty to chceš? Či chceš tam skočit sama?

Ale ani pomyšlení! To byl jen příklad, rozuměj! Ale - ne, musím mlčet? Musím! Snadno se ti to, drahoušku, řeklo, snadno se člověk hodinu před tím pro to rozhodne, ale před činem samým se couvne, - magické moci položí vždy v posledním okamžiku mezi tebe a propast neviditelnou zeď.. To je však něco jiného, -víš, před třemi roky vsadila jsem se s bohy, že až budu člověkem a v náladě velmi bojácné, vykonám něco těžkého, vsadila jsem se o něco nadmíru důležitého i v případě výhry i prohry, vsadila jsem se v takové božsky bujné, vše vyzývající náladě, -ó, proč mne před tím hrom nerozrazil? Teď musím žrát, co jsem si nadrobila, ó, to strašné slovo teď! teď už! O bože, jak se ty hory blíží!

Bojíš-li se toho tolik, soudila bych, abys - raději prohrála -

Ale já vsadila se o něco hrozného.. Trest byl by mnohem ještě horší, než to, co mne teď čeká. Nu, řeknu ti to! Víš o broucích, kteří uvázli v jantaru?

Nuže já uvolňla jsem se, že podobným způsobem chci vězet ve ztuhlém skle - celé století. Nemoci se ani malíkem pohnout, ani očima zamžikat - a hlavně po celou tu dobu se dusit, -a v tomto smrtelném stoletém zápasu nemoci ani trhající se hrudí pohnout.

Tohle jsi na sebe vzala? Nevím, jak ti mám vynadat - blbá!

Božská vyzývavost není nic blbého, dceruško, - ale tento můj nynější stav - toť něco zcela jiného! Ach, svět je už tak zašmodrchaný, k šílení odporující si, tak prašivý.. A žádná mi pomoc - o hrůza!

A znovu plakala a takto si ulevovala. A došly k horám, právě mezi základny jejich - Ztrnuly v hrůze.

Před nohama jejich zahřměla děsná, pětset metrů hluboká propast, jejíž hrůzu zvyšovalo pokračování její: obě hory, tyto propasti k nahoru. Ještě strašněji však působilo, co uzřely dole a kolem: šestnáct hor, podobných oběma, pod nimiž stály, stejně asi vysokých, obstupovalo horský kožel, jehož dno,

sotva čtvereční kilometr měřící, vyplněno bylo z větší části sadem či zahradou, absolutně černou. Z černě této vyčnívala rovněž černá věž. Děsně vypadalo šestnáct paradoxních hor, ode dna kolem třináctset metrů vysokých, oblitých matně rudnoucí září západu blízkého slunce, budících neodbytné zdání, že jsou živě mrtvými strážci jakéhosi pekelného mystéria, jež skrývalo se - dole - v tušovém sadě. Ale ještě děsněji, nevysvětlitelně působila bezedná černť tohoto v tomto strašidelném rámování..

Hu! zachvěla se Ziata, nikdy jsem nic příšernějšího neviděla! Dříve jen plateau - a teď pod ním propast! Zde jakoby střed byl toho přírodního hřbitova - snad svatyně jeho?

Něco podobného - později o tom! zablábolila Arga, idiotsky hledíc do propasti.

Marno! zvolala Dita, zastřevši tvář, zde chvíli stála v přemítání. Jasně skočila ve mně vzpomínka, že v tomto černém sadě je černý zámek - v něm rakev - ale ostatní - nemohu - Cítím však, že v mé minulosti zeje propast hrůzy, horší než

tato, nad níž stojím, že čeká mne něco nade všechno pomyšlení zlého, -že odbýt si musím něco, před čím jsem zbaběle prchla - a že to nedokážu, já nešťastná, zavržená!

Nejsi v tom samojediná, srdéčko mé! vypravila Arga. Všichni, všichni jsme bezedně nešťastní... Stale~~ž~~té hrůzy tvé minulosti a budoucnosti, na něž se rozpomínáš, jsou proti hrůzám, které tě očekávají ve věčnosti, méně, než atom prášku proti Siriu.. Ale ach! Všechny takové ~~modré~~ modré myšlenky nezaplašují ten přítomný děs!.. Ó bohové, ustrňte se nade mnou!

Co teď? ptala se Dita. Dolů do zámku - viď Argo?

Ano, bez meškání! trhla sebou bohyně. A sice tudy - přímo dolů!

Co? otevřela Ala ústa-

Ano, opakovala Arga. Bohové to poručili -

Tak se zbláznili! zakřičela Alžíra. Po skoro kolmé skále? Vždyť sotva bychom začaly lézt, slítneme jako svině, postavená na žebřík -

Argo, ty žertuješ! promluvila Dita. Sestup zde je nemožný. Ha! Tak snad padesát metrů dolů by to s největší tíží přece šlo - ale pak je skála do nesmírné hloubky zcela kolmá a hladká. Zdá se mi, že když jsem se dříve dolů ubírala, a obešla jsem vždy tuto horu napravo - šla tak čtvrt hodiny -

Správně, odtušila Arga. Tamtudy je sestup ne příliš nebezpečný. Ale trvalo by to dlouho - a my máme velký spěch. Zde odbude se to brzy -

Zcela možno, souhlasila Ziata, neboť jistě slítneme!

Ne! děla Arga. Vím to jistě od Bohů. Jak se sestup ten stane, nevím, ale soudím, že až toho bude třeba, zjeví se nějaká zdviž, nebo, že nás Eutos snese dolů na podkově svého koně.. Pamatujte, kde jsme! Musí to být!

Nuže polezme! děla chmurně hrdinná Dita, třeba vanou mi v mozek z té hlubiny mdloby.

Tak si lezte, nebo leťte, zařvala Ala, obrátivši se k severu, a vyřiďte těm strašidlům v zámku můj pozdrav! Pochválen buď Ježíš Kristus!

Alinko, mluvila Arga, upozorňuji tě jen na to, že po celou noc budou si tě strašidla zde na vrcholu hor stojící se strašidly stojícími dole z ruky do ruky házet, dvatisíckrát asi budeš tedy padat do propasti. A kránu utopí tě v ohromné láhvi špiritusu, budou tě pak po celá staletí Orkem vozit a za peníze ukazovat! A teď - dolů!... Ale dříve musíme se k sobě provazem připoutat!

Nic to! zvolala Ziata. Sotva co nenávidím víc, než alpské provazy. Mám kvůli nešikovnosti jiných stržena být do propasti? Než tuto možnost raději chci postrádat opory, kterou by mi padající mohly poskytnout! A rozumný člověk raději vzdá se možnosti zachránit milého člověka, než by vydal se v možnost stát se příčinou jeho zkázy. Sama chci stát, sama padat! - - -

Sdílím tvou nechuť, pravila Arga, ale dnes, nevím proč, je věc absolutně nutná! Bylo mi řečeno, že najdu provaz pod kulatým balvanem u levé hory - to bude onen tam! pomozte mi jej odvalit! - Či snad neměli bychom se vrat - ale ne - ó bohové!

Argo, tys bílá jako cukr a obličej tvůj

je jezero potu! podotkla povážlivě Dita. Kdybych nechápala, že tvá nezvyklost, nedostatek trainingu a otrlosti, musí tě učinit zbabělejší než je každý člověk, - vskutku bych věřila, - že - víš něco - že máš cosi za lubem! -

Ó, kéž by tam ten provaz nebyl! myslela si Arginka. Tím byla bych závazku zbavena. Ó bohové, vyslyšte mou modlitbu - ještě v poslední chvíli, - dematerializujte jej rychle, je-li tam!

Balvan odklopen - za minutu byly všechny k sobě pevně přivázány. Nejdříve šla strachem se potácející Arga, poslední Ala. Tato vyřvavši a vyláteřivši se prosila zprvu ostatní úpěnlivě, by tam nešly, - a konečně tiše se rozplakala.

Strašný sestup započal. Jak Dita řekla, šlo to z počátku sice nanejvýš pomalu, ale přece. Skála, ač bezmála svislá, byla zde značně rozrytá, plna útesů a výstupků; někde trčel i z trochy prsti suchý peň, kleč - i trsy trav a vřesu byly rukám jejich oporou. Z počátku polomrtvy, nabývaly pomalu srdatnosti, jak bývá vždy, zaujme-li intenzivní

činnost člověka dokonale. Nehledíce na děsnou hlubinu, do níž je jediný chybný krok kterékoli z nich mohl svrhnout, viděly jen bezprostřední okolí, jen hrbolky stran, jen poněkud více šikmá místa, žily zcela jen v pohybech svých svalů. A pohnáhlu počaly i žertovat.

Za více než půl hodiny sestoupily asi padesát metrů. Temena hor příšerně rudla poslední září slabého slunce, které právě políbilo zemi. Tu řekla Ziata:

Půjde-li to dále tímto tempem, máme naději, že už asi za pět hodin budeme dole. Je zde však ta, ne bezvýznamná okolnost, že za čtvrt hodiny bude takový soumrak, že slítneme při nejmenším pohybu - - -

Nepůjdeme dále, než k tomu skalnímu narudlému obelisku! ukazovala Arga. A tam stane se - zázrak!

Ujištěním tím vzpruženy za minutu sestoupily k obelisku tomu. Byly v těsné úžlabině, po boku jeho téměř kolmé. I s druhé strany jejich byla skála, ale stejně jako obelisk zcela hladká. Dole v úžlabině sbíhaly se obě v pravém úhlu.

Byly tedy značně od sebe vzdáleny, a dla-
ně žen, šoupajících se po zadničkách
pomalu dolů, opírající se o ně a tím je-
dině ještě před jinak nevyhnutelným pádem
se zachraňující, nemohly vyvinout takovou
sílu, jako kdyby skály byly bývaly blíže.
Každý okamžik zdálo se jim, že se svezou,
- pád jedné, ba lehký tlak ze zadu na
kteroukoli z nich byl by všechny zničil.

Tu Arga, došoupavši se až na konec
úžlabinky, zvolala: Nehýbat se! a posta-
vila se. Měla pod nohama teď skalní trs,
vodorovný, právě tak postačitelny pro
její nohy.

Co je? volaly. Rychle, dlouho se zde
nezdržíme!

Dále jít nemožno! pravila Arga. Pode
mnou je absolutně kolmá a hladká skála
... (14) metrů vysoká.

Čekejme zde na zázrak! Otočila k nim tvář
- i zhrozily se strašné znetvořenosti
její. Ale Zíata všimla si, že tvář ta,
odvracejíc se, přísně se zachmuřila -
dnes poprvé.. Půlhodina strašných nebez-
pečí a čelení smrti měla na vyburcování
energie ubohé bohyně dobrý vliv...

Bohové, pomozte, ale rychle! daly se všechny tři dá křiku, zatím co Arga zkřížila ruce; strašný duševní boj zuřil jí ve tváři...

Děsná situace! Téměř ve vzduchu visíce, slabými dlaněmi křečovitě o skály po stranách se opírajíce, ale přece stále dolů klouzající, vznášely se spanilé dívky nad nesmírnou propastí. Všem stály vlasy jako ostny, ale kupodivu: právě teď byly hrdinné duše jejich statečnější než kdy dříve a bílé tvářičky křivily se příšernými úsměvy.

Proponuju, blábánila Dita, abychom na zázrak čekaly jenom čtvrt minuty, jelikož každou chvíli dostat se můžeme dolů bez zázraku a za minutu jistě. Ó zatracený život!

Souhlasím s tímto zatracením! vyrážela Ala. Ale víte, co mne napadá? jak je dobré, že není tu zvěře! Kdyby letící čmelák vrazil mi do zad, letěla bych hned dolů. Eh! co na tom! Euře, hej, ať už jsi tady s tvým kopytem nebo zdviží - sakramentský život!

Antož již čtvrt hodiny minulo, hekala

Ziata, vracejme se nazpět, -ale pochyvu-
ji, že to tu dokážeme; mé ruce jsou
zcela vysílené, nejsem schopna se obrá-
tit - milenky, smiřme se s tím, že hned
poletíme - ó, bože můj!

Ano, smiřme se s tím, nejdražší! zvo-
lala tu Arga pevným hlasem. Zázrak se
nestane, korytem nazpět vyšplhat se vám
již nepodaří, zbývá nám jen padnout!
Přemohla jsem se po strašném úsilí a mu-
kách, jsem teď každého činu schopna, -
a vždyť, drahouškové, je tento pád sám
o sobě stokrát lehčí, než se zdá! A deci-
lionkrát budeme ve věčnosti takto padat
- nuže odpusťte!

A s tváří statečností hořící uchopila
provaz - Arginko, prosím tě ne, ne, za-
řvaly všechny, šíleny hrůzou. Vždyť je
to příliš děsné! - Ona šílí! Přerážněme
provaz - vzhůru - nazpět - snad přeci se
to zdaří! Arginko, smilování!

Arga nezatáhla. Hledíc nazpět zavrá-
vorala, - to opět vzbudilo její hrůzu.
Oči její mrtvolně se vytřeštily, mdloba
z nich číselá. Poznovu uchopila provaz,
ne - nemohu, nemám sílu opět! zasténala.

Vzhůru! zadaří se to! zavyla Ala. Vzдор té čarodějnici! A všechny tři šoupaly se nazpět jako raci - a hle, šlo to! Zoufalost dala jim netušených síl. Provaz, jímž Ala byla připoutána k Ziatě, se už napjal, Arga povystoupila o krok výš.

Hurá! jde to! Jen ještě metr výš - já chytnu se onoho útesu - a jsme spaseny, křičela Ala.

Ano, učiňme to! zavzlykala teď i Arga. Je to příliš hrůzné!...Ale sto let ve skle - Ježíš Maria - ne - ne-či přec? A staň se!--

S heroickým výkřikem, s tváří dříve satansky zkroucenou, teď neuvěřitelně vzplanuvší, tihla vši silou provazem, a ještě než massa těl dolů ji strhla, sama skočila do propasti. -

-----Když probraly se z polomdloby, cítily, že obklopeny jsou čímsi měkkým; kol nich byla téměř tma. Špatně se jim dýchalo, - i snažily se vyprostit se. Brzo octly se na světle a jedna druhou viděla přiblblýma očima vybatolovat se ze spousty suchého listí.

Spadly totiž do skalní rozsedliny, jako pokoj velké a pět metrů hluboké, zcela vyplněné suchým listím, napadavším sem se stromů, po této straně hor nad hořejším plateau četněji rostoucích, než po oné, k níž dříve se ubíraly, velmi měkce na sebe nahozeným, jakoby načechraným. Přesto bolely je části těla, na něž dopadly - ale necítily toho zprvu... Dopadly naštěstí jedna vedle druhé a zaryly se tři metry hluboko.

Brzo probraly se z připitomělosti, prvních moudře nejapných výkřiků, objímání se a pláče.

Ó jak jsem šťastná! křičela Arga jako šílěná, sestřičky málem trhajíc. Zvítězila jsem slavně, přece jsem to dokázala, vyhrála jsem! Žádných sto let ve skle, nejtěžší břímě svého života, jež mne dni a noci otravovalo, odvrhnuto, - svět je ráj! A ta skvělá moje váhra, uslyšíte! Ó, jsem nejšťastnější tvor na světě! Ale snad ještě víc mne těší, že obstála jsem se ctí, že jsem se přemohla! Ó toho požehnání! Jak hrdě předstoupím před bohy! Hrozné to bylo - oh! ale stokrát více před ~~ním~~ tím, než věc sama;, tak je se

vším - jen do toho! Jen do všeho! Svět je rajská zář, ničeho se teď nebojím -

Mlč! zařvala v té chvíli Ala. Ale kdo ti dal právo mne s sebou strhnout? Jsem tvůj smrkáč, který si vždycky vezmeš, když někam jdeš? Nemohla jsi nikdy skočit se skály sama jindy?

Pravda! zvolala přísně Dita. Argo, my tři jsme s bohy v žádnou sázku nevešly! myslíš, že to byl žert? I z podsvětí mohly bychom si odnésti poruchu nervstva nadosmrť!

Toto vědecké idiotství u nás neplatí, Bito! řekla Ziata. Ale myslíš, Argo, že je to žert, když podělala jsem se, padajíc jako sám pánbůh?

Argo, já ti musím rozmlátit hubu! zařvala Alžíra a už měla Arga velmi pěknou facku. Ale Dita hned Alu odstrčila a pravila gentlemansky!:

Argo, děkuju ti upřímně za tento sestup. Tomu teprve říká se romantika, říká se žít! - -

Jen mi nafackuj, Alinko! plakala blaženě Arga. Stokrát horší věci s radostí bych teď vítala! Milenky, nevsadily jste

se, ale část výhry obdržíte i vy, - a až vám povím jaké, budete blahořečit tomu sletu!

Ale my jsme si ji nezasloužily, nechci ji! pravila Dita.

Nejen čin, i zkušenost a utrpení je zásluhou! Nafackuj mně, Alinko, prosím tě!

Hubu ti nesfackuju, když dostanu výhru, ale za to zadníci! to ti neprominu! Obnažila Argu - milion sviň, ty ji máš podělanou jako rychtářův ořech! Ale to mi nevadí! A vší silou jala se plácet -

Odlezme rychle dál, ať nás to nepostříká! řekla Ziata, nadále se brodíc v jezeře listí. Ty jsi se nepo.....?

Zcela málo...Ó jak to divné:řeky, zdá se mi, že uplynuly od té chvíle, co visela jsem v oné hrůzné výši, - a hle! právě teď teprve zhasla na temenech těch kamenných duchů poslední záře slunce, která, když jsme v úžlabině byly, už zhasínala...

Já se zas divím, jak to možno, že za těch pár vteřin mohla jsem se tolik

podělati, děla Ziata zadumaně, prohlíže-
jíc si svou dlouhou, černou košili.
Koukej, rakouský prapor! Ale takhle v
celém žití jsem se nepodělala! To jistě
změnily se v lejna všechny mé vnitřnosti:
játra, ledviny, plíce; mohou-li se plíce
změnit u souchotináře v chrchly, proč
by, prosím tě -

Všechny jste se podělaly, jen já ne!
zvolala Ala vítězoslavně, vysázevši
právě Arze aspoň 00 (15)

Svlečme ty košile! řekla Ziata.

Ne, odporovala Arga, ustříhněme jen
dolejší části jejich! Počkejte!

A odlezši ke kraji rozsedliny, odklo-
pila velký kámen, vyňala nůžky, čtyři
dýky a čtyři revolvery, krabice patron, dvo-
je hodinky a čtyři skřínky..

Ty zbraně jsou na strašidla? tázala
se Ala. Ano? Hurá! nic se jich už nebo-
jím, ničeho se nebojím! Já rovněž, ó to
požehnání! líbovala si Dita. Ale přece
jen něčeho: dalšího sestupu, brr!
Nejsme přece ještě dole! Ale pospěšme -
zbytečně tlacháme!

Sestupu se už nebojte, - pranic není

jíž nebezpečný! pravila Arga. A na spěch příliš nemáme, když největší část cesty urazily jsme tak brzo! Vlastně, pravila, hledíc na jedny z hodinek, za čtvrt hodiny máme být u cíle -nu je právě čas, abychom vyšly! Rychle stříhejme!

Stříhaly a odcházely.. Co tu, Ziato, tak stojíš v zadumání nad svým rakouským praporem, jak milenec nad mrtvou dívkou svedenou? zasmála se Arga.

Přemýšlím o problému, jaký význam as mělo mé s.... Byla to kytice růží hozená na rozloučenou životu, jejž jsem opouštěla? Či pozdrav tomu, v nějž jsem vcházela? či pobloudilý jakýs pud, abych v tomto životě ještě něco a co nejvíce vykonala? aby čestná, krásná upomínka na mne zbyla? na smrt nemocní cítí přece argumentovaný pohlavní pud a sr je druh porodu, - lidé jsou, sub rosa řečeno, hovna - ne prach a popel... či snaha přijít před boha neznečištěna uvnitř lejny? či vysrá.. se na celý svět!? Či stavistní pud tchoře a čingy? snad chtěla jsem nepřítele: propast, strašný Osud, smrt zastrašit tím, že v zoufalství

a málo racionálně vyprskala jsem naň lejno? či jako vzduchoplavec z balónu vyhodila jsem přítěž, doufajíc, že přestanu klesat? Či doufala jsem, že dopadnouc na něco měkkého, neublížím si? Či jako: die Ratten verlassen das sinkende Schiff, má lejna, vidouc, že je po mně, pospíšily si ven, toužíc jako všechny bytosti po světlu?

Pojď! vzkřikla Dita se smíchem a táhla všechny za provaz, jímž dosud byly svázány, ke kraji rozsedliny... Hurá! už jen asi padesát metrů a jsme na dně, a stráň má zde nevýstřední, občanský sklon 5°. To už netřeba provazů - díky sem, Argo!

Ne, přestřelme je, ať vyzkoušíme revolvery! Rány třaskaly a Dita s Alou, držíce se za ruce, pádily bravourně dolů. Svalily se, ale povstavše běžely dál se smíchem a zkrvácenýma rukama.

Vidíš tu divně zvlněnou stráň naproti? tázala se Arga Ziaty, když dolů spěchaly. Po ní Dita dříve vždy sestupovala, po ní budeme my po černých avanturách dnešní noci za první záře slunce vystupovat,

jen my dvě! Ditička ležet bude s panem Morientem v jedné hrobce a jedné rakvi a Alinka po svých fackách a kopech schová se v houští černého sadu, tam usne a probudí se jinde, my uvidíme obě až popozítří. My samy polezeme tamtudy z tohoto pekelného trychtýře-, není to tam pranic nebezpečné, - a bude nám tam blaze. Ty zelené dámy - entre nous jsou to duchové zahradního jezírka, - hastrmanice budou na nás po výplatě velice hodné. Uvaří nám skvostnou bílou kávu s nadívanými mandlovými rohlíčky a budeme se s nimi za stále mohutného svitu zlatové záře, do domku na kraji jezera u samé zdi sadu hledícího, sladce bavit, - jsou rozkošné, uvidíš, že jen co si zvykneš na jejich zeleň, budeš je s rozkoší ohmátávat! Pak dají nám bílé prádlo, plno potravin na cestu a láhve alkoholu, prostého vína i peníze a morální naučení, - musíš totiž vědět, že jsou vysoce morální, že sešlehnají nás za naše vraždy, krádeže atd., ale ony jako všichni moralisté, věří v možnost napravení i nejzatvrdlejšího hříšníka, v dobré sítě bohem do něho zaseté. A pak vystrčí nás

zadními dvířky do sadu, - a my šťastné jako málokdo budeme po celý den lehce jako ptáci putovati a smát se svým vzpomínkám. I nahoře na plateau nebuděme nám tak těžce, jako dnes, ale blaženě - a nic nás v tom gigantickém hřbitovu neohrozí, vyjma malou příhodu, více komickou než mrzutou. Se západem slunce dorazíme do malinkých, lidských osad, nesměle krčících se tam, kde pomníky z hor jsou už velmi řídké, - a ještě než poslední červánek dovadne, budeme v převětivém městečku, kde přespíme noc - ó, ja k to bude vše krásné!

Ale poslyš, Argo, proč tímto sdělením ukojuješ předčasně mou zvědavost a ničíš budoucí zájem? Nemá-li autor dosti kázně aspoň ty mohla bys mít lepší rozum!

Hloupé předsudky: zájem tvůj se tím naopak zvýší, neboť věci nezastihnou tě slepou a tupou; a stejně čtenářův. Ubohý román, který napíná jen očekáváním, jak děj dopadne; jen zcela hloupý autor, prozradiv to, bere svému dílu všechnu jeho cenu!; duchaplný romancier dovede poutat každou řádkou, stále

něco živého a dráždivého maje co říci, stále poutá víc, čím častěji čtenář román jeho čte; na př. zavraždění žen Dostojevského Raskolnikovem. (16)

Jen v přesycenosti všeho duchem spočívá pravá napínavost, poutavost, úchvatnost, předčasné prozrazení, osvětluje věci, které přicházejí, zvyšuje jejich spirituální působivost. A aby román tento poutal, o to staráme se již my, - a aby poutal aspoň každého, kdo má v sobě immorální, volnou žilku od nás a autora.

Když na dně stanuly, zahořel náhle stříbrně zlatý červánek a obestřel zemi mohutnějším svitem, než dříve zapadající slunce; magickým, železitým nádechem oděl neživou přírodu a tváře Dity a Aly.

Ziata a Arga zadívaly se ještě jednou do výše, kde byly před chvilkou, Ziata se zachvěla...

Argo, bylo to příliš hrozné, - tedy nemohlo to být, tedy to nebylo!

Zdařilo se ti teď nastoupit jednu ze skrytých stezek, které vedou od člověka k logistnímu nihilismu bohů! Ale slunečního tohoto cíle jejího nedojdeš, jeť

příliš labyrintsky v sebe stočena a spletena.. Svět je příliš hrůzný, tedy není, pessimismus rodí nutně nihilismus. -

Bylo to zdání, tedy pravda, byla to pravda, tedy zdání, svět je špatný, ergo je dobrý, ergo špatný. V těchto slovech všechna moudrost, třeba duch ji jen tuší, slova ji anticipují. - Ó hleď! kdyby skála jen poněkud byla schůdná, mohly jsme sestoupiti nejdříve za čtyři hodiny, - a my dostaly se z ní, zcela neschůdné, za čtvrt minuty. Vivant skoky! tyto malí mladí, "chodit" se učící bratříčkové letu, tato božskost člověka! Jen jimi se někam dojde, v politice i v myšlení! Co je odvaha, co heroismus, co sebezpřemožení, co vítězství jiného, než skok? Chůzí, nedojde se de facto nikam, jimi chodíme jen v kruhu.

A nejdále do krás a výšin netušených doskočíme skokem, jemuž říká se smrt. Umět jej s veselým pohrdáním učiniti, toť cíl paradoxní všeho žití pozemského i nebeského: jen proto se žije - ale

co bledneš, drahá?

Hleď, hleď! - tam v úžlabí, z něhož jsme pádaly - vidíš nás tam? Vždyť tam dosud visíme mezi nebem a zemí - pro všechny bohy, sešílím!

Nehleď tam, ó nehleď! vzkřikla Arga, zakrývajíc si oči. To nejstrašnější je druh strašidel, - věštivá šílené, nepojmenovatelné hrůzy, páčí rozum ze základu jeho - běžme za sestřičkami!

Ale i to ať přijde, oč strašnější, o to hlubší a čarovnější! I tyto hrůzy musí se jak červi kroutit pod patou naší, jako ~~xkxk~~ vše! Zdrtíme svět, rozevřeme po něm náruč! Nechme miliony lvů a hromů, Vznešenost všeho kol sebe hřmít!

Hurá! Vy černí červíčkové tam v těch výších, padněte konečně! padněte zas, padějte věčně! Ubohé stíny, nebojím se vás, v zářném pohledu oka mého zmizíte v to, co jste - v Nic! Vy stíny všechny, všechny kolem mne i ve mně! vás všechny vyzývám na souboj! jen to je život hodný toho jména, stojí-li člověk -; duch - Bůh v souboji s celým světem, s celým Vším! Hle, červíci zmizeli,

haha! Vpřed, věčně vpřed!

- - - - -

K textu je připojen německy psaný
text - charakteristika osmi žen
Diových (17)

Dita (29):

Stolz; ernst, Finster, zornig, mit hohem Geiste. Sprache: verherrschende verständigkeit (englische), nicht viel pphilosophisch, aber hoch, ziemlich objektiv; treffend, kurz, gewisser trockener Witz; Phantasie und andere Strenge; oft murrisch. Gewisser erhabener Flug des Geisters.

Ala (29):

Charakter: wild (jedoch oberflächlicher als P.), blitzartig, heiter, etwas plebeisch, naiv, possierlich, von sehr frischer, gleichmassiger, lebhafter Begabung. Sprache: vorherrschendes naives Philosophieren, ja Verwünsche mit tiefen Einfällen, sehr witzig; orientalische Phantasie. Benehmen. Sehr gesprachig; zankerisch, hochmüthig, grob. Ernster als Z, minder ernst als P. und D. - Ausgelassenheit.

Ziata (22):

Charakter: intellektual, hell, hydrargyrisch, strahlehaft schnell, bunt, vielseitig (grosse offene, geheimnisvolle, schnackende Spiegelaugen).

Sprache: Charakterisiert durch geniale Gedenken, ursprüngr, plötzlich, tiefe; dichterische Kraft mit aller Fähigkeiten, jedoch mit genügender Kraft (wie bei allen)
Bon: guthertig, zart, schmeichelhaft, vertraulich, auschmiegsam, affabl, und absprinhend, schimpfend mit Scherz, - beständiger lusus eigen.

Porcia (20):

Sehr tiefe, tief instinktive Leidenschaftlichkeit, dämonisch latente Wildheit. Das kriegerische Minder beweglich und bunt, langsamer als Al., aber ernster, heroischer, einheitlicher. Tiefer Geist, dernaib solcher Leidenschaft ganz verwachsen ist. Sprache: Ernst, nachdrücklich, kampflustig, drehend; lakonische Weisheit mit eigenthümliches respekt. Tiefe, jedoch auch trefender, wie kondescenderendes Witz. Farbenreiche Einbild-

ungskraft. Ben.stolz, hönisch, abgemessen - und zugleich sehr sauft, ja rührend.

Roxana (33):

So schön, wie es nicht sich bei meineus Geschmack mit Sauftmuth und Mangel am Dämonischen verträgt. Das Gesicht fein, lebhaft und doch etwas geheimnisvoll - nichts fades, blondes, rundes, ruhiges, gleiches. Das Kindische darin ist etwas spitzer, pikantes. Nicht viel Kraft und Charakter, aber ausserlech genug; das Raub thierartige klein; die Lebhabrtigkeit ersetzt es aber im gewissen Masse. Geistrüch und nicht ohne Tiefe, doch im ganzen zahm, etwas furchtram. Zwischentypus zwischen Gewöhl. und Solidären. -Sprache: fein, sich jeder der herrschend Natürlichkeit etwas unwillentlich arimilierend, vorsichtig, koncilient und nachgebend sanft, "engelhaft", kindlich erschrecken, ausgleichend, wechselnd, etwas konventionell geistreich, halb tief. Ben:

durch achtbare Kraft des Selbstüberwündens erzwungene Tapferkeit. (imitas)

Lesbia (16 1/2):

Char: Energie der That, trotz mit Eingensinn, aber selbstsicher. Stolz (etwas gemachtes veirschrotiges an ihm) Klare, hohe Pläne. Des Element des Phantastisches neben dem dominierenden Realismus, der Praktikität. Allseitige glänzende Anlage, jedoch mit veranlagt vorherrschendener scharfer Verständigkeit, welche im Unterschiede zu D. die ziemlich theoret.veranlagt ist das praktische, derballtätlich Gespräche hat. Sprache: stets bestimmt, mit Po-
inte, scharfsinnig, "That" gleichsam, mannlich, gesunde Philosophie, derber Witz, ungesucht, grob, nicht allzu chamhaft; heitr, selbstbewust gesprächig. Ben. Oft plebisch, simulierend, verschlegen, grausam.

Hedona (14 1/2):

Char: Sinnlichkeit; ganz sexus; die inkarnierte "Schlechtigkeit des Weibe". Der Zauberschutz der Sinnlichkeit im Geiste; das Wollustige, schöne, geheimnisvolle, seidenhafte; das Rathsel - Verbundiv mit grosser inneres, lauernden Wildheit und Feuer. Das Hypnotisverrende Zangwissante. Noch halb Kond, Grosse allseitige Begabung, wesentlich auch praktisch wie bei L. ausserlich aber - den Zwecken des Verführungswesens entsprechend, vorherrschend romantisch, - Sprache: gewöhnlich zart, schweinmerisch, phantastisch, verzartelt, gehörsam, demüthig, scherzend, kindlich, aber jede weile durch schneidenden Witz oder Gedankenblitz, frappierend. Im Ernste, der Leidenschaft, Schmerz, usw, unerhort tiefer, mit gluhendes Phantasie, Natursinnen. Gluhendste Phantasie Hauptfatigkeit; hingegen des Philosoph. unecht, -nur Kleid. -Ben: nachgiebir schwiegsam, sehr gefällig; privat aber zäheste Kraft im Verfolgen der geheimen Ziele, - grosse Selbstständigkeit.

Argestea (22):

Jetzt andere als lebend,- Göttin,t.i. erhaben kräftig (einziges, wirklich starkes Weib) Jedoch immer Weib mit all seinen Schwächen; sie kennt sie, beurteilt sie, lacht über sie, -und last sie, gleichsam wie absichtlicher warten Vollkommenes Selbstbewustseim bei jedem Schritt, - Harmonie, Weg die frühere Schwache. Oscillativ Hat die göttlichen Fähigkeiten abgeschwerren, um die Preis, mit ihrem Leiten das irdische Leben durchzuleben; beihallt aber gewisse clairvoyance usw. (wie es dem Kennzeichnet entspricht) auch das fliegen beim Euros. Kennzeichnet sie tiefe Leidenschaft der Geistigkeit. (anal.P.) die bis zum Finsteren, Grausigen geht, verklart aber drum die göttliche Ruhe; durch diese gewinnt sie Heiterkeit edle Fren- digkeit, ja Aisgelassenkeit, Elasticität, Lascivität (wie bei Z.) Sprache: weis- heib selbst, aber aus Kondese. auch Harheit, - pel mel alles möglichen. Die grosste Freiheit. Hochste sorglose Im- moralitat. Ben. Erhaben, freundlich,

gutig, verzeihend unbewelich, aber auch
boshaft, kapricios usw.

- - - - -

VYSVĚTLIVKY

- (1) v textu je místo vynecháno, pravděpodobně má být: .. ženy Diovy ..
- (2) jména všech žen jsou v textu různě měněna, např. Dita - Edita; Porcia - Porcie - Porčia ...
- (3) číselné údaje jsou většinou psány číslicemi, někde tužkou dopsanými, někde zcela nebo částečně vynechány. Většinou vypisují slovy.
- (4) Zde byl asi opisem vynechán text:
.. od doby ...
- (5) chybí asi 1 - 2 stránky textu
(pokračování stran ad b/ poznámek - 8,9 - následuje text ad c/ poznámek)
- (6) jednání osob nedává smysl: Dita a Ala se vrhly na obraz, Ala je odrthuje - snad má být Dita a Dona ...
- (7) asi opisem vynecháno: .. by se vyrovnal i ...
- (8) chybí časový údaj; dle následujícího odstavce asi to má být: .. ve 3 nebo 4 hodiny ...

- (9) na začátku této věty chybí asi:
Sedni si ...
- (10) číselný údaj v textu: 00, snad má
být 100, 200...?
- (11) za číslovkou 90 vynecháno místo,
má být asi:90%
- (12) opět chybí číselný údaj, snad má
být 20, 24 hodin
- (13) chybí souvislost textu, kde se
asi Arga ptá Zity, zda by pro ni
skočila do propasti...
- (14) chybí číselný údaj, je uvedeno:
.. skála, 00 m. vysoká ...
- (15) opět číslovka tvořená pouze dvěma
nulami: snad 100?
- (16) v textu je: .. Dost.Raskolnikem ..
- (17) německý text opisují doslovně i se
zřejmými překlepy a chybami.
Následující můj v o l n ý překlad
uvádí vždy v závorce německé slovo,
o kterém se domnívám, že by mělo
být místo nepřeložitelného nebo
chybně napsaného, popřípadě jak
vyplývá z textu.

Dita (29):

Pyšná, vážná, zamračená, rozzlobená, vysokého ducha. -Řeč: převládající rozumnost (anglická), málo filosofická, ale vysoce, značně objektivní; přiléhavá, krátká; jakýsi suchý šprým; fantasie /Phantasie/ a jinak /anders/ přísnost; často mrzutá /mürrisch/. Jakýsi vznešený let ducha.

Ala (29):

Charakter: divoký (avšak povrchnější než P.(orcía)), jako blesk, veselý, trochu plebejský, naivní, žertovný, velmi svěží, stejnoměrný, živý talent. Řeč: převládající naivní filosofování /philosophieren/ ovšem začarovaná /verwünschen/ hlubokými nápady, velmi vtipná; orientální fantasie. Chování. Velmi hovorná /gesprächig/; hašteřivá /zänkisch/, hrdá, hrubá. Vážnější než Z.(iata), méně vážná než P.(orcía) a D.(ita). - Rozpustilost.

Ziata (22):

Charakter: Intelektuální, světlý, rtuťovitý, rychlý jako paprsek, pestrý, mnohostranný (velké otevřené, tajuplné, upovídané /schnackend/ zrcadlící oči)

Řeč: charakterisována geniálními myšlenkami, původní /ursprünglich/, nena-
dálá, hluboká; básnická síla se všemi
schopnostmi /Fähigkeit/, ale s dostaču-
jící /genügend/ silou (jako u všech)

Chov.(ání): dobrosrdečná /gutherzig/,
něžné, lichotivé, důvěrné /vertraulich/,
poddajné /ausschniegssam/, přívětivé
/affable - franc./, a odbočující /absprin-
gend/, žertem nadávající, - náležící
vlastní hříčce.

Porcia (20):

Velmi hluboká, hluboce instinktivní
náruživost /Leiden.../, démonicky la-
tentní divokost. Bojovná menšina /Minder-
heit/ čilá a pestrá, pomalejší než Al.(a),
ale vážnější, heroičtější, jednotnější.
Hlubšího ducha, který je takovou vášní
zcela srostlý. Řeč: vážná, důrazná,
bojechtivá, výhružná, lakonická moudrost

se zvláštní, resp. hloubkou; avšak také přiléhavý, jako schovívavý šprým. Barvitá obrazivost. Chov.(ání) pyšné,..?..., upjaté a přitom velmi mírné /sanft/, ba dojemné.

Roxana (33)

Tak pěkná, jak se v mém vkusu s dobromyslností /Sanftmut/ a nouzí v démonickém spojovala. Pěkný obličej, živý a přece trochu tajuplný - nic nudného, plavého, kulatého, klidného, stejného. Dětské je v něm poněkud pichlavější, pikantnější. Ne mnoho síly a charakteru, ale povrchně dost; zvířecí kořist /der R/ malá; jistou mírou to ale nahrazuje čipernost. Duchaplná /geistreich/ a nikoli bez hloubky, přece zcela krotká, trochu plachá /furchtsam/. Mezityp mezi obyčejným (?-člověkem) a samotářem. -Řeč: jemná, každý se panující přirozenosti poněkud nelibě ..?..., opatrná, povolná a ustupující, mírná, "andělská", dětsky vylekaná, vyrovnaná, měnící se, poněkud konvenčně duchaplná, polohluboká. Chov.(ání): ctihodnou silou sebezpřemáhání vynucená statečnost. (imitace) (?)

Lesbia (16 1/2):

Char.(akter): Energie činu(?), přes
urputnost se svéhlavostí, ale sebejistá.
Pyšná (?) Jasně, vysoké plány. Element
fantastického vedle dominujícího realismu,
practicismus. Všestranný třpytný základ,
ovšem s převládající ostrou rozumností,
která na rozdíl od D.(ity), jež je dosti
teoret.schopná, má praktický, pevný, kaž-
dodenní ráz /derb, alltäglich/ Řeč: stále
určitá, s pointou, důvtipná, "čin"/Tat/
takřka mužský, zdravá filosofie, drsný
žert, nehledaný, hrubý, nepřiliš stydlivý
/schamhaft/; jasně, sebevědomě mluvíví.
Chov.(ání) často plebejské, simulující,
lstivé, kruté.

Hedona (14 1/2):

Char(akter): Smyslnost, celý sex, vtě-
lená "špatnost ženy". Kouzelná ochrana
smyslnosti v pohybu; rozkošnická, krásná,
tajuplná, hedvábná (?); Tajemství - váza-
né na velkou vnitřní pohyblivou /laufend/
divokost a oheň. Hypnotisující ..?(vědomí?)
Ještě napůl dítě, velký všestranný talent,
také značně praktická jako L.(esbia), ale
povrchní - odpovídající účelům svádění,

převážně romantická, -Řež: zpravidla jasná,..?, fantastická, rozmazlená /verzärtelt/, poslušná, pokorná, žertovná, dětská, ale každou chvíli frapantní pichlavým žertem nebo zábleskem myšlenky. Ve vážnosti, náruživosti, bolesti atd. neslýchaně/unerhört/ hlubší, planoucí fantasí, přirozeností. Nejžhavější fantasie je hlavní schopností /Hauptfähigkeit/; naproti tomu filosof.(ie) nepravá, - jen povrchně. Chov(ání): povolně /nachgiebig/ mlčenlivé, velmi laskavé; soukromě ale nejnepoddajnější síla ve sledování tajného cíle, - velká samostatnost.

Argostea (22):

Nyní jiná než žijící, -bohyně,..?(t.j.?) siianě povznešená (jediná, opravdu silná žena) Ovšem vždy žena se všemi svými slabostmi; zná je, posuzuje je, směje se jim - a nechá je takřka jako úmyslně čekat na úplné sebevědomí /Selbstbewusstsein/ na každém kroku, -harmonie, cesta bývalé/ü/ slabosti/ä/. Oscilativně odpřísahala božské schopnosti za cenu, aby prožila pod jejich vedením pozemský život; zahrnuje

/beinhalten/ ale mrčitou jasnozřivost
/francouzsky/ atd. (jak to odpovídá
chuti) také létání s Eurosem. Poznává
hlubokou vášeň intelektuálnosti (podobně
jako P.(orcía)), jež jde až do ponurosti,
příšernosti, ale oslavuje proto božský
klid; tím získává veselost šlechetné (edel)
laskavosti /Freundlichkeit/, ba ledovou
trpělivost, pružnost, nemravnost (jaku u
Z.(iaty)) Řeč: moudrost sama, ale z blaho-
skl.(onnosti) také bláznovství - pele-mele
všeho možného. Největší svoboda. Nejvyšší
bezstarostná imoralita. Chov.(ání) vzne-
šené, přátelské, dobrácké, k prominutí
neoblomná /..-beweglich/, ale také jízli-
vé, rozmarné atd.

Text je opsán ze strojopisných listů, jež z rukopisu přepisovala Kamila Lososová; není nijak jazykově upravován. Vzhledem k tomu, že i v původním textu není dodržen stejný pravopis, je v několika málo případech psáno dle současných pravidel - příklad: v před - vpřed apod. Opravil jsem též několik pravopisných chyb - "i" a "y", předlohu nesleduji také v psaní slov "batist" (batyst) a "tygr" (tigr).

Strojopis, který mně sloužil za předlohu, obsahuje 73 listy formátu 34x21 cm, až na tři listy německého textu, všechny jsou vpravo nahoře tužkou ošíslovány.

- a) 3 listy - německy psaná charakteristika žen Diovyh (strojopisná kopie, řádkování 2)
- b) 7 listů - označené 1-7 (strojopisný originál, řádkování 2)
tvoří úvod textu
- c) 5 listů - označené 10-12 (strojopisný originál, řádkování 1)
a 11-12 (kopie dvou předcho-

zích) navazují časově na text ad b); ovšem dějově chybí cca 1-2 stránky.

Kopie mají na několika místech upravený text, kterému někde dávám přednost

d) 6 listů - označené 11-13 a 15-17 jsou dějově shodné s ad c) na stránkách 11-16;

počínaje číslem strany 17 této verze pokračuje shodný text na následujících:

e) 52 listů - označených 13 (tato stránka je dvakrát - originál i kopie) a dále 14-63 vždy strojopisné kopie, řádkování 2)

Obal tvoří dvojlist, z jedné strany nadepsaný tužkou "Ženy Caesarovy", z druhé "Ženy Diovy". S přihlédnutím k opětovné citaci v textu zvolil jsem název druhý.